r o m a n

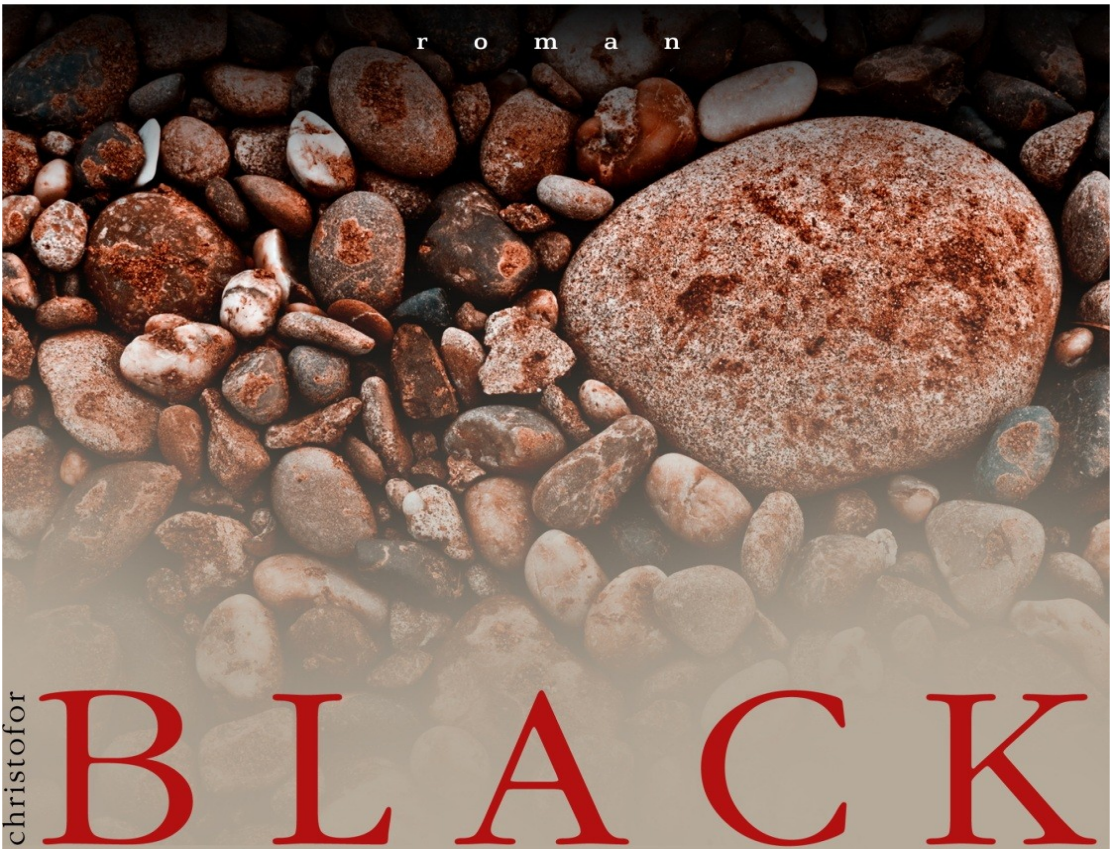

christofor

BLACK

FBI "Divizia secretă"

ÎNGERUL MORŢII

Equinox

CHRISTOPHOR BLACK

ÎNGERUL MORŢII

PROLOG

Mark eschivă scurt lovitura năprasnică a monstrului cu masca de piele. Se lăsă cu agilitate pe ciuci şi lovi cu furie în sus, între picioarele acestuia. Simţi o durere intensă în toate oasele palmei strânse în pumn.

Ce dracu'! înjură el în gând. Ăsta are apărătoare la ouă?

Rânjetul satisfăcut al matahalei îi confirmă această bănuială. Aproape că nu îşi mai simţea mâna dreaptă, cu care aplicase lovitura ce-o dorise decisivă.

Zornăitul lugubru al drujbei mânuite de bărbatul înalt, cu care se lupta de câteva minute bune, îi răsuna parcă şi mai tare în urechi, zdruncinându-i creierii. Văzu cum sinistra maşinărie se apropie din nou, vertiginos, de capul lui. Se aruncă pe spate, într-o încercare disperată de a ieşi din raza ei de acţiune. Se lovi cu capul de o ladă de lemn, al cărei rost, în mijlocul clădirii aceleia luxoase, nu îl înţelegea. Însă în acele momente, rostul pieselor de mobilier nu era prima lui grijă.

Uriaşul îi aplică o teribilă lovitură de picior în ficat şi Mark începu să creadă că sfârşitul nu îi e mult prea departe.

Am dat-o-n fericire, de data asta! se gândi el.

Era năclăit tot de sânge, mâna dreaptă i se umflase şi o simţea pulsând nebuneşte. Avea impresia că are şi ficatul făcut ţăndări. Şi, ca şi cum toate acestea n-ar fi fost suficiente, monstrul cu mască nu încasase încă nicio lovitură serioasă din partea lui.

Mark se rostogolise la timp, exact când drujba coborâse atât de aproape de faţa lui, încât simţise curentul slab de aer produs de rotirea năvalnică a lanţului cu lame. Elanul mascatului fusese prea mare, aşa că drujba intră în lada de lemn de care se lovise şi capul lui Mark, împroşcând instantaneu aerul cu rumeguş fin, emanând un miros dulceag de lemn încins. Câteva fracţiuni de secundă, lama rămase blocată în lemnul lăzii, suficient pentru ca Mark să sară-n picioare şi să-i aplice monstrului două lovituri năprasnice în rinichi.

Acesta icni şi căzu în genunchi.

Lui Mark îi veni inima la loc. Începea să iasă din corzi. Lovi din nou, cu genunchiul de data asta. Se dădu un pas în spate ca să îşi facă loc şi năpusti încă un picior, lovind matahala îngenuncheată în ceafă.

Se încheiase. Drujba îi căzuse din mâini şi huruia inutilă, la mică distanţă de capul inert al fostului ei mânuitor.

Mark îl apucă de păr pe bărbatul întins pe jos şi făcu mari eforturi să-l târască până lângă piciorul de inox al mesei fixate în şuruburi de podea. Vru să fie sigur şi îi mai repezi un cot în gură adversarului, după ce îl legă bine cu cătuşele de piciorul cilindric de inox. Se îndreptă cu greu de spate şi aruncă o privire în jur.

Se îngrozi. Deşi nu intrase de mult timp în poliţie, era convins că puţine lucruri îi mai puteau violenta simţurile. Se înşelase.

Bucăţi tăiate mărunt, din ceea ce părea să fi fost o femeie, se găseau risipite prin toată încăperea. O jumătate de bust ieşea de sub patul monumental din mijlocul imensei camere. O alta era agăţată de baldachin, împreună cu două bucăţi superioare de picior.

Renunţă să mai caute din priviri resturile victimei şi se îndreptă spre curtea din spatele casei. Trecu pe lângă patul sub care nu putu să nu zărească, în treacăt, un antebraţ, şi ajunse în dreptul uşii largi, care dădea în curtea interioară a vilei. Acolo, avu încă un şoc. În mijlocul ei trona un compresor, din cele care se foloseau la presat asfaltul. Era oprit, însă aerul masiv şi ameninţător — dat de mărimea lui neobişnuită pentru dimensiunile relativ reduse ale curţii — îl făcu să tresară.

Observă că pe tamburul mare de fontă se puteau ghici încă nişte pete. Se apropie mirat şi privi mai de aproape. Mâncarea din ajun îi veni înapoi în gură, cu o viteză amintind de cea a unui torent de munte, după o ploaie torenţială de vară. Se aplecă şi lăsă să iasă tot din el, simţind în acelaşi timp o sudoare rece ce îi alerga pe şira spinării.

De tamburul compresorului se lipiseră bucăţi dintr-un corp omenesc ce fusese strivit, cu un sadism de neimaginat, chiar şi pentru el, un om obişnuit cu moartea.

Se apropie mai mult şi încercă să identifice sexul fleşcăielii ce purtase un suflet şi un nume cu câteva ore mai înainte. Nu reuşi să distingă nimic. Nici măcar nu ar fi putut băga mâna-n foc că fusese vorba despre un om. În orice caz, nu mai arăta deloc aşa.

Îi reveniră în minte toate măcelurile la care asistase în jungla vietnameză, auzind parcă urletele inumane ale copiilor sfârtecaţi de grenade şi mirosul scârbos al cărnii arse cu napalm.

Duse mâna instinctiv la şold şi apucă, cuprins de ură, revolverul Colt 45.

Păşi hotărât înapoi în casă. O ceaţă ce îi cuprinsese şi vederea, i se depusese pe creier. O furie de care nu se mai crezuse capabil îl gâtuia, lăsându-l aproape fără aer. Era decis să îl ciuruiască pe monstrul care fusese capabil de asemenea abominabile fapte.

Ajunse în dreptul patului ornat cu bucăţi de femeie şi simţi că îi cade tavanul în cap. Se mai uită o dată în jur, nevenindu-i să-şi creadă ochilor: namila cu mască, pe care o năucise şi o legase cu cătuşele de solidul picior de masă, dispăruse.

CAPITOLUL 1

— Urâtă treabă, nu, şefu’? îi întrerupse Frank firul amintirilor de la începutul carierei.

Mark scutură din cap, parcă încercând să elimine din el amintirile tristei experienţe din urmă cu mai bine de patru decenii.

— Urâtă, nimic de zis. Dar am văzut şi mai şi!

— Sunt convins, şefu’, că ai avut o viaţă trepidantă şi presărată cu munţi de oamenii ciopârţiţi cu drujba, dar eu parcă nu m-aş lăuda cu asta, zâmbi Frank. Adică... ce vreau să zic... nu cred că te poţi obişnui, ori de câte ori ai vedea asemenea grozăvii.

Se aflau într-o pădure, în Connecticut, la nord de New York. Fuseseră anunţaţi că trebuie să se prezinte de urgenţă, ca să asiste la prelevarea de probe în cazul unei crime săvârşite cu sadism. Ajunseseră cu puţin timp în urmă, iar Mark căzuse brusc pe gânduri, încă de la primele fragmente umane pe lângă care trecuseră.

Atent împrejmuite, fotografiate şi luminate, bucăţile de carne sfârtecată nu-i mai produseră matahalei greaţa pe care o simţise atunci, în casa pustie şi luxoasă din Los Angeles. Reuşiseră, însă, să-i trezească amintirile acelor momente, precum şi gustul amar al ratării capturii. Nu reuşiseră să pună mâna niciodată pe cel care masacrase familia Gloucester — soţ şi soţie —, din motive rămase la fel de necunoscute ca şi făptaşul.

— Hai, măi Mark, revino-ţi! făcu Frank, aplecându-se puţin şi agitând mâinile, ca pe nişte steguleţe, în faţa ochilor cu priviri absente ale colegului său. Hai mai bine să vorbim cu oamenii ăştia, să vedem ce au a ne spune şi să ne întoarcem, dracului, acasă! Nu de alta, dar am lăsat două gagici lingându-

se de zor la mine în dormitor. Mi-e să nu se lingă până se termină de tot, bezmeticele...

Mark îl privi dispreţuitor pe colegul său şi i se păru că zăreşte, în locul lui, un imens falus în erecţie, cum văd oamenii înfometaţi prin filmele de desene animate, animale vii sub formă de fripturi gata aburinde. Se scutură de viziunea aceea, mai curând macabră, şi îl văzu din nou pe chipeşul lui coleg rânjind la el cu două şiraguri de dinţi impecabil de albi. Se îndreptă în scârbă spre cel care părea să conducă toată desfăşurarea aceea de forţe, şi îi băgă sub nas o legitimaţie.

FBI? se minună individul gras şi roşcovan, dându-şi şapca pe spate cu un gest înciudat şi mirat în acelaşi timp.

— Ştiţi mai multe decât ştim noi, deja, sau ce e cu voi aici?

— O să-ţi comunic când o să aflu, spuse Mark, scârbit de situaţie. Deocamdată vreau doar să ştiu ce aţi descoperit.

— Nimic solid, zâmbi grăsunul. Numai fragmente. Se pare că a fost o femeie, deşi e greu de afirmat cu certitudine, la acest moment. Au găsit-o nişte câini care se plimbau cu stăpânii lor prin pădure, într-un scop pe care nu l-am stabilit cu precizie, încă, deşi nici nu prea cred că are mare importanţă.

— Se ştie când s-a întâmplat... măcelul?

— După toate aparenţele, chiar noaptea trecută. Dar poate ar fi mai bine să vorbiţi direct cu legistul, îl găsiţi acolo, adăugă ofiţerul, arătând cu degetul spre un individ culcat pe burtă lângă un tufiş.

Mark se îndreptă, uşor circumspect, spre personajul indicat.

— Ceva interesant? întrebă el, când ajunse aproape deasupra lui.

— S-ar putea spune şi aşa, se auzi vocea înfundată a doctorului, din cauza faptului că avea capul pe jumătate vârât în tufiş. Am impresia că avem nu unul, ci două cadavre... Aşa! Asta era! se auzi în continuare vocea satisfăcută a legistului. Exact

cum am bănuit, spuse el şi se răsuci pe spate, ridicând triumfător spre Mark restul unui antebraţ păros, cu un ceas în jurul încheieturii. Asta nu e mână de femeie, să zică cine ce-o zice!...

— Am văzut altele şi mai hidoase, aprecie Mark, încercând să nu privească totuşi prea atent ciozvârta pe care legistul o legăna triumfător, în încercarea lui de a se ridica de ia pământ.

— Hei, Orwell! — strigă legistul în direcţia roşcovanului — mai pune o victimă la socoteală! Deşi — continuă el mai puţin entuziasmat —..., o bucată de mână nu e chiar o victimă. Totuşi, individul care a făcut asta nu pare genul care să se încurce cu ciopârţiri parţiale. Sunt sigur că o să găsim şi restul, în scurt timp.

— Şefu', vin şi eu cu problema mea, apăru Frank, ca picat din cer. Dacă am terminat de admirat acest superb puzzle, putem să ne întoarcem la New York?

— Da' mai astâmpără-te dracului şi tu! se înfurie bătrânul, subit. Ce tot ţopăi ca o iadă în călduri în jurul meu? Stai să terminăm, că nu cred c-or fi alea ultimele femei din viaţa ta, pe care le prinzi în capcană.

— Eh! N-or fi fiind ele ultimele, dar mie-mi place, să mă gândesc aşa... ca şi cum ar fi. Înţelegi... creşte tensiunea şi profunzimea momentului.

— Da' profunzimea momentului de-acum... o prinzi? Două trupuri tăiate mărunt şi împrăştiate prin jumătate de pădure îţi trezesc ceva emoţii? Vreo amintire îndepărtată despre meseria ta? Despre rostul venirii noastre aici?

— Hai, dom'le! Iar mă iei cu chestii de-astea bătrâneşti! Nici nu ştiu ce dracului căutăm noi aici. Nu e treaba poliţiei?

— Şi nu eşti curios să afli?... Ce căutăm şi de ce ne-a trimis Marele Chel, şeful nostru, la faţa locului tocmai pe noi?

— Mark... aşa mă taie o curiozitate... de nu pot să-ţi povestesc, făcu Frank, pe jumătate zeflemitor, pe jumătate

furios. Dacă mai stăm puţin, mă scap pe mine... Îmi iese prin pori curiozitatea asta!

— Oscar, se auzi deodată o voce blândă din spatele lui Frank, vrei să vii puţin?

— Imediat, Olga, imediat, spuse doctorul şi îşi ridică, cu un gest mecanic, fundurile de sifoane pe nas, ce îi serveau drept ochelari.

Îşi îndreptă cu un gest instinctiv spatele, îşi bombă pieptul şi, după ce tuşi de două ori, se îndreptă în direcţia de unde se auzise vocea.

Lui Mark i se păru că surprinde, ca o şoaptă, murmurul doctorului, spunându-şi sieşi: „Tot ţi-o trag eu, până la urmă, fata moşului...”

În tot acest răstimp, Frank se oprise din văicăreală, ca prin minune. Ciulise urechile şi îşi dilatase fosele nazale, ca un copoi care simte vânatul zburătăcind prin preajmă.

Hopa! spuse el, răvăşit. Voce blondă, stânga spate, ora 05:00. Minim 1,70 m., picioare lungi, bust generos, ochi... cui îi mai pasă de culoarea ochilor?!

Mark se uită la colegul său pe sub sprânceana ridicată, încercând — a câta oară? — să înţeleagă sistemul pervers după care funcţiona organismul mai tânărului său partener.

Frank părea a fi activat de nişte butoane fixate undeva sub brâu, deoarece îl ignoră cu desăvârşire pe cel căruia tocmai îi destăinuise dorinţa lui de a se întoarce urgent în oraş. Se întoarse pe călcâie şi o luă, cu determinare, pe calea pe care apucase legistul înaintea lui.

— Să fiu al dracului! auzi Mark vocea doctorului, de undeva din spatele unor copaci.

— Să fiu al dracului! se auzi şi glasul colegului său, ca un ecou în noapte.

— Ce de bucăţi! vorbi doctorul din nou.

— Ce bucată! răsună ecoul distorsionat al lui Frank.

— Of! oftă Mark, neputincios. Ăsta micu’ o să mă bage-n mormânt. Ce e, doctore, ce-ai mai găsit? strigă el, îndreptându-se odată cu roşcovanul grăsunel, spre locul de unde veniseră exclamaţiile anterioare.

Ajunse în locul cu pricina şi i se păru din nou că retrăieşte secvenţele de groază din vila din Los Angeles. Bucăţi mari, hălci întregi de carne stăteau spânzurate prin copaci, unele dintre ele şiroind încă de sânge. Lângă acestea, o blondă ingenuă — cu o figură nevinovată, amintind în mod plăcut de un viezure şi cu un bust care stătea să explodeze — se uita siderată la decoraţiile sinistre, amintind, oarecum, de-un pom de Crăciun ornat de un psihopat sadic. Iar lângă ea, la fel de siderat, se afla Frank, uitându-se fix în micile crăpături dintre nasturii prea strâmtei cămăşi a blondei.

Asta zic şi eu tablou memorabil, se gândi Mark, aprinzându-şi, cu un gest reflex, o ţigară.

— Deci, doctore — articulă el, după ce trase un fum lung —, ai avut dreptate. Sunt două cadavre, din care unul — suntem siguri acum — e al unui bărbat.

Arătă, deşi nu mai era cazul, spre unul dintre fragmentele agăţate cu grijă în ramurile unui copac, fragment pe care orice fiinţă umană l-ar fi putut cu uşurinţă identifica drept un penis.

În bufetul secţiei nu mai rămăsese nimeni, după ce Mark povestise tuturor, cu lux de amănunte, scenele de coşmar la care fusese nevoit să asiste cu câteva ore mai devreme. Numai matahala de detectiv rămăsese imperturbabil după plecarea tuturor şi molfăia, cu o satisfacţie vizibilă întipărită pe chip, un copan uriaş de curcan.

— Da’ ştiu că mănânci, nu te-ncurci! se auzi vocea lui Frank din spatele lui. Ai aflat ce căutam noi în pădurea aia?

— Am aflat... ceva, ceva. Se pare că juna care apărea în mai multe locuri deodată fusese dată dispărută de-o săptămână. Se bănuia că e vorba despre o răpire, deşi nimeni n-a cerut vreo răscumpărare.

— OK, admise Frank, interesat. Dacă e răpire, e cazul FBI. Dar de ce tocmai secţia noastră? Au murit toţi pălmaşii?

Mark nu răspunse imediat, prea preocupat să golească un os de micile frânturi de carne ce reuşiseră să rămână nedislocate până în acel moment. După ce operaţiunea îi reuşi în procentaj maxim, Mark înălţă mulţumit osul în lumină, parcă pentru a verifica dacă este complet golit. Şi era! Îl puse tacticos în farfurie şi aruncă în scârbă:

— Era fata guvernatorului statului nostru.

— Hopaaa! reacţionă Frank, uluit.

Îşi trase încetişor un scaun şi se aşeză precaut pe el, parcă temător că acesta s-ar putea face bucăţi, în urma contactului cu fesele lui după care suspinau atâtea femei.

— Foaaarte interesaaant! Cum de n-am ştiut nimic până acum?

— Eh, probabil că şefu' nu e tocmai cel mai mare fan al guvernatorului nostru democrat, şi a preferat să stea deoparte; să-i lase pe ceilalţi să sape după informaţii. Acum, pare să regrete. Dar n-aş miza foarte tare pe părerile lui de rău. Ştii cum îi priveşte el pe democraţi... Cât despre rubedeniile lor... ce să mai vorbesc. S-ar putea ca expresia de dezolare pe care i-am citit-o pe chip să fii survenit exclusiv după ce-a văzut poza victimei. L-am auzit şoptind: „Ce risipă!" — şi cred că nu la sângele bietei femei se gândea el...

— Mda! Şeful are capacitatea asta de a fi absolut lipsit de simţăminte.

— Ştii... de multe ori m-am gândit serios să-ţi recomand o analiză de sânge mai minuţioasă. Tare m-ar mira să nu fiţi rude!...

— Noi doi? Exclus! Nici măcar nu mi se pare amuzant, ca idee, se burzului Frank.

— Nici mie nu mi se pare amuzant, crede-mă. Dar îmi amintesc cu neplăcere că, în timp ce toţi stăteam cu stomacurile întoarse pe dos şi admiram „ornamentele" din copaci, tu erai incapabil să-ţi ridici privirea dintre ţâţele asistentei doctorului.

— Nu e asistentă, e rezidentă şi se numeşte Olga, ceea ce găsesc ca fiind adorabil. Da, recunosc că mă simt mai atras de persoanele vii decât de bucăţile hăcuite ale morţilor. Oare asta mă face insensibil sau dimpotrivă?

— Probabil că nu, cum să te facă insensibil... admise Mark, ironic. Şi, până la urmă, Olga sau nu, ai reuşit să smulgi de la ea ceva informaţii preţioase?...

Observă cum faţa colegului său înfloreşte într-un zâmbet tâmp şi se grăbi să adauge, înainte de a auzi amănuntele pe care se pregătea Frank să i le furnizeze:

— În ceea ce priveşte cazul, bineînţeles. Nu mă interesează informaţiile privind numere private de telefon, adrese şi altele asemenea. Asta cu atât mai mult cu cât, nu ştiu dacă ai observat, pe inelarul de la mâna stângă îi lucea, suficient de vizibil, o verighetă drăguţă. Deci, ai aflat ceva?

Frank închise subit gura, care se pregătea să turuie detaliile personale ale rezidentei. Păru descumpănit, preţ de câteva clipe, apoi răspunse, cu o lehamite maximă în glas:

— Asta nu. Păi, ce! se înfurie el, de unul singur. Aşa, deodată, în pădure? Nu! Dar a rămas că ne vedem în seara asta chiar, pentru a lămuri puţin perspectiva potrivită asupra unui caz atât de... tulburător.

— Mda... nu mă îndoiesc că eraţi tulburaţi amândoi.

— Detectiv Frank Cooper! Detectiv Mark Sinclair! se auzi o voce neliniştită venind din capătul opus al bufetului.

— Aici, prezenţi la datorie! răspunse Frank

— Vă caută şeful ăl mare.

— Eh... aşteptam acest moment cu nerăbdare, oftă Frank, a cărui antipatie pentru Robert O'Neill — şeful Diviziei secrete a FBI — era întrecută numai de antipatia pe care acesta i-o purta lui Frank.

Adică reciprocă.

Porniră greoi, târându-şi picioarele, parcă încercând să amâne momentul în care vor trebui să stea faţă în faţă cu „Marele Chel".

— Hai, domnilor, mai repede! îl auziră pe acesta strigând din pragul uşii biroului său, atunci când reuşiră să ajungă la etajul la care se găsea mica, dar eficienta lor divizie.

— Măi, să fie! se miră Mark. Ce l-o fi găsit pe hăbăucul ăsta de se precipită aşa?

— Probabil are programare la vreo clinică de operaţii estetice, nu rată Frank ocazia de a-l batjocori pe Robert. Vor să-i ia pielea de pe cap şi să-i astupe cu ea gaura curului, ca să nu se mai scape pe el, boşorogul dracului!...

Sub aceste duşmănoase auspicii intrară în biroul exorbitant de luxos al şefului lor.

Robert îi aştepta cu o morgă mai înţepenită decât de obicei, cu ochii fixaţi strategic în tavan şi cu capul poziţionat în aşa fel încât să-i fie de-ajuns o mutare imperceptibilă a privirii, pentru a-şi observa imaginea măreaţă reflectată în oglinda imensă situată în lateralul biroului său de mahon.

— Domnilor — îşi începu el discursul îndelung pregătit în faţa oglinzii —, ţin să vă anunţ că v-am însărcinat cu rezolvarea unui caz de care depinde chiar existenţa... dar ce zic eu existenţa?... De care depinde însuşi prestigiul diviziei noastre. După cum bănuiesc că aţi aflat, deşi nu sunt sigur că aţi şi înţeles — în special tu, agent Cooper —, fiica unui important personaj al lumii noastre politice a fost răpită şi, după toate probabilităţile, ciopârţită îngrozitor. Deci — pentru domnul Cooper precizez asta —, absolutamente moartă. E drept — continuă el pe un ton colocvial —, pentru o fiică de democrat nu

mi se pare un sfârşit absolut nelalocul lui. Dar, să trecem peste acest aspect particular al cazului. Pentru că, democrat sau nu, onorabilul ei tată este un personaj important al statului nostru, mai precis guvernator, oricât ne-ar scârbi pe toţi acest lucru. Şi, colac peste pupăză — scuzaţi-mi expresia grosieră —, este şi prieten foarte bun cu preşedintele Statelor Unite ale Americii — tot democrat, din păcate.

— Păi, dacă nu v-aţi încumetat să candidaţi împotrivă... se hotărî Frank să-l zădărească puţin.

— Ce să fac???... sări ca ars Robert, „Încumetat” zici? Eu, care în războaiele de democratizare duse în ultimii cincizeci de ani de măreţul nostru stat — pe te miri unde —, am stat drept în cabinetul tuturor preşedinţilor şi-am zis de fiecare dată, cu hotărâre: „Da, să trăiţi”! Eu să nu mă încumeeet?... Dar ce-mi tot bat capul cu un puţoi? se decise el să stopeze diatribele care îi năvăleau pe gură.

— Aşa mă gândeam şi eu, spuse Mark, bucuros că elucubraţiile fanfaronarde ale şefului se apropiau de sfârşit. Hai mai bine să ne spui ce-ai de spus, ca să ne-apucăm de treabă.

— Păi..., ce să vă mai spun? făcu Robert, uluit. Nu vrei să ştiu şi cine e criminalul şi unde are de gând să-şi petreacă următoarele şedinţe de pescuit? Eu v-am dat esenţialul. Acum, mai descurcaţi-vă şi voi!...

— Ah! făcu Mark, părând a înţelege în sfârşit că primise, din punctul de vedere al şefului său, toate informaţiile de care avea nevoie. Ai dreptate!

— De-aici încolo e treaba noastră. O să vorbim cu guvernatorul şi-o să încercăm să restrângem cât mai mult cercul suspecţilor.

— Păi vezi, dom’le! — se înseninã Robert. Dacă ancheta e pusă pe făgaşul ei firesc, cu o mână de maestru — spuse el, făcând o mişcare rotativă elegantă din încheietura mâinii —, restul vine de la sine. Hai la muncă şi nu uitaţi... Încercaţi să faceţi abstracţie de nefericitele convingeri politice ale

guvernatorului. Mai mult nu l-a dus capul. Dar, până una alta, bugetul nostru trece pe la el, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

Locuinţa guvernatorului se găsea undeva în afara New York-ului, pe un teren uşor împădurit. Pătrunseră în curtea fastuoasă a domeniului, numai după ce suportară un interogatoriu riguros din partea unui negru cât un hambar de bumbac. Casa, în care se adăpostea omul politic numărul unu al statului, era o coşcogeamite clădirea, care încerca să suplinească prin mărime lipsa completă de gust; un specific, de altfel, al culturii americane.

Pătrunseră cu paşi hotărâţi în urma unei servitoare care mută, din nou, centrul de greutate şi gândire al lui Frank sub cureaua pantalonilor. O negresă mai înaltă cu un cap decât Frank, având nişte coapse ca un vis erotic cu o orgie de majorete şi nişte sâni între care Frank şi-ar fi dorit să fie îngropat când urma să-i sune ceasul cel de pe urmă.

Îl găsiră pe guvernator în bibliotecă, stând îngândurat şi trăgând cu patos dintr-o pipă uriaşă, în faţa unor tablouri reprezentându-l pe el, împreună cu fiica sa — întreagă de data asta — la diferite festivităţi şcolare şi sportive.

— O extraordinară capacitate intelectuală, rosti el emfatic, fără să se întoarcă spre cei doi detectivi, când fu sigur că servitoarea părăsise încăperea.

— Şi o frumuseţe pe măsură, nu se putu abţine Frank, când se aproprie de unul dintre tablouri, care o înfăţişa pe proaspăta răposată pe podiumul de premiere al unui concurs de înot.

— Da... şi asta..., spuse guvernatorul cu mai puţin entuziasm, întorcându-se spre ei şi întinzându-le o mână fleşcăită. Din păcate, această frumuseţe a acţionat mai curând ca un blestem, după cum aţi putut constata...

— Dar nu putem elimina complet ipoteza conform căreia nefericitul eveniment a avut drept cauză inteligenţa ei? nu se putu abţine Frank să nu fie sarcastic.

Guvernatorul nu spuse nimic. Se mulţumi să ridice sprâncenele-i albe, stufoase, şi să-l privească cu atenţie pe tânărul detectiv. Apoi, se hotărî să treacă peste misterioasa remarcă a acestuia, după care le făcu semn să ia loc.

— Aveţi vreo bănuială cu privire la cel care-ar fi putut comite un asemenea gest? întrebă Mark cu profesionalism.

Guvernatorul ridică mâinile spre cer, în semn de neputinţă.

— Duşmani, vă daţi seama, avea destui. Era genul care trezea o invidie şi-o ură de nestins oricui nu-i trezea o simpatie imediată şi nesfârşită. Şi să nu-i uităm pe inamicii mei, care-ar fi dorit să se răzbune...

— Aveţi mulţi inamici, domnule guvernator? întrebă Frank, făcând pe nedumeritul.

— Eu personal? Prea puţini. Însă funcţia pe care-o ocup — o grămadă.

— Şi, din această grămadă, sau din cei puţini şi personali, vedeţi pe cineva capabil de-asemenea gesturi sadice?

— Asta doar cu greutate mi-aş putea închipui. Mi-e greu să-mi imaginez că ar putea exista asemenea oameni, darămite că mi i-am făcut — Dumnezeu ştie cum?! — şi duşmani. Ah, să v-o prezint, însă, pe soţia şi pe ginerele meu, spuse el, observând că-n încăpere intraseră încă două personaje.

„Ginerele” era prototipul americanului de succes din reclamele pentru ţigări: înalt, bronzat, blond, cu o faţă prelungă şi uşor pătrăţoasă, cu ochii de-un albastru intens şi-o statură de fost jucător de fotbal. Omul le strânse viguros mâinile celor doi detectivi, în priviri i se putea citi o durere vie şi foarte probabil, prefăcută.

„Soţia”, însă, îi ridică multe semne de întrebare lui Frank. Blondă, cam de-o vârstă cu ginerele, de o desăvârşită eleganţă şi frumuseţe, îi strecură lui Frank un surâs pe care detectivul îl simţi cu acuitatea unui sex oral prelungit.

— Sper să-l găsiţi cât mai repede pe cel care a comis această... această..., încercă ginerele să-şi exprime furia şi neputinţa.

Însă lacrimile pe care se chinuia să le oprească i se făcură nod în gât, împiedicându-l să-şi termine fraza.

— Orson, linişteşte-te, dragule! îi şopti soţia guvernatorului, cu o voce gravă şi învăluitoare ca un voal de mătase.

Apoi, după ce-l mângâie uşurel pe spate pe proaspătul văduv, se îndreptă cu paşi fermi spre cei doi detectivi.

— Constance Gilgood, se recomandă ea, întinzând o mână prelungă şi sidefie spre Frank.

— Cooper, absolut încântat să vă cunoască. Iar acesta e şeful şi partenerul meu, Mark Sinclair.

Constance avu o primă intenţie de a-i întinde mâna şi lui Mark, însă se opri la timp, când observă halul în care se găsea, ca de obicei, matahala. Parcă ieşise de curând dintr-o încăierare ce avusese loc într-o cantină pentru persoanele fără adăpost. Aşadar, se mulţumi să încline graţios capul în direcţia acestuia şi să susure, uşor încurcată de situaţie:

— Încântată să vă cunosc, domnule Sinclair!

— Da, e în regulă şi cu mine, bombăni Mark, uşor enervat de reacţia femeii.

— Şi... dumneavoastră doi... aţi fost însărcinaţi cu această... misiune? adăugă Constance, cu un vizibil aer de neîncredere întipărit pe figură.

— Întocmai, stimată doamnă. Şi, la fel de bine putem renunţa, dacă consideraţi, dumneavoastră şi soţul dumneavoastră, că este o misiune pe care n-o meritǎm, se înfurie Mark de-a binelea.

— Constance, dacă nu te deranjează foarte tare, poate îi arăţi tu domnului... Cooper, parcă, nu? — camera lui Gertrude. Să se familiarizeze puţin cu personalitatea victimei, parcă aşa se procedează? încercă guvernatorul să găsească o ieşire elegantă

din situaţia penibilă ce acumulase deja tensiuni prea mari în salon.

— Noi nu procedăm aşa, îi scăpă lui Frank, din reflex.

Observă însă o urmă de decepţie în ochii lui Constance şi regretă impulsul.

— Pe de altă parte... cine ştie, poate fi şi asta o cale de urgentare a soluţionării cazului.

— Îmi cer scuze pentru stângăciile soţiei mele, îi spuse guvernatorul lui Mark după ce nevastă-sa părăsi salonul împreună cu Frank. Nu se găsea în relaţii foarte bune cu fiica mea, cu care era cam de-aceeaşi vârstă... Înţelegeţi... Răposata mea soţie, mama lui Gertrude, n-a putut fi înlocuită cu prea mare succes în inima fetei mele de cineva precum Constance. Însă, nu putem face mereu alegeri care să mulţumească pe toată lumea. Asta e cea mai tristă lecţie pe care mi-a livrat-o cariera mea politică. În fine, să trecem peste asta. Domnule Sinclair, o tărie?

— Un scotch cu gheaţă ar fi perfect, mulţumesc! răspunse Mark, care chiar îşi simţea gura uscată şi amară, după episodul cu soţia guvernatorului. Poate şi ceva de ronţăit, dacă n-ar fi prea mare deranjul, adăugă, după un scurt timp de gândire.

În acest timp, ginerele spăla — strategic — putina.

Frank urcă scările somptuoase spre dormitorul Gertrudei într-o stare asemănătoare transei. Nu-şi putea dezlipi în niciun fel ochii de pe fesele jucăuşe şi tari ale gazdei, care avusese amabilitatea sau dibăcia de-a urca puţin înaintea detectivului treptele de marmură. Nu trebuia să fii un mare cunoscător ca să simţi puternicele semnale erotice pe care Constance le emana cu fiecare gest, iar Frank nu era tocmai un începător.

— Vă place casa noastră, domnule Cooper? întrebă Constance, în timp ce simţea arsura privirilor detectivului pe coapsele ei imperiale.

— Frank e numele meu de anchetă, stimată doamnă. Şi sunt sigur că, în momentul în care n-o să mai am privirile magnetizate de făptura divină din faţa mea, o să apuc să arunc o privire în jur şi să vă comunic rezultatul aprecierilor mele.

— Ha, ha, ha! râse cristalin Constance, deschizându-i detectivului uşa dormitorului celei ce-i fusese fată vitregă. Înţeleg că arta cuceririi se predă încă în Academia de Poliţie?

— Habar n-am?! Tot ce e posibil... Recunosc că am cam lipsit de la cursuri. Mă simt însă inspirat în acest moment, aşa că oricum n-aş mai reuşi să aplic niciun fel de învăţătură primită, în nicio şcoală din lume.

— Remarcabil, Frank! aprecie Constance, închizând uşa şi rezemându-se de ea cu spatele. Şi ce faci când te simţi aşa de inspirat? adăugă ea, pironindu-şi ochii negri în azurul privirii detectivului.

Frank se simţi dezbrăcat la piele de acea privire, dar nu reuşi deloc să se simtă rău sau umilit din cauza acestui fapt. Se apropie încet de femeie şi îşi propti mâna dreaptă de uşă, chiar lângă capul ei. În acelaşi timp îşi apropie buzele de urechea femei şi îi şopti cald:

— Nici eu nu ştiu, uneori, de ce sunt în stare în asemenea situaţii limită.

Nu mai considerară necesar să rostească şi alte cuvinte. Buzele lui depuseră un sărut fierbinte pe gâtul femeii, delicat ca un vas din dinastia Ming. Constance închise ochii, înfiorată.

O să spun că am fost zăpăcită de durerea pe care mi-a pricinuit-o moartea scorpiei ăleia de Gertrude, se gândi ea, repede, la scuzele pe care-ar fi trebuit să le emită în cazul în care cineva i-ar fi surprins în momentele ce aveau cu siguranţă să urmeze.

Simţi mâna bărbatului trecându-i prin păr, cuprinzând-o un impuls năvalnic de a-l doborî pe detectiv în patul în care n-avea să mai doarmă nimeni de-acum încolo. Îşi întoarse faţa spre cea a lui Frank şi îi privi intens, edificator. Apoi, buzele li se

întâlniră, fierbinţi, purtându-i într-o tiribombă a simţurilor ce îi înghiţi cu totul. Gesturile ce urmară fură abrupte şi surprinzător de precise, ca şi cum cei doi ar fi fost nişte parteneri vechi de... dans, deprinşi să-şi sincronizeze perfect mişcările, astfel încât totul să pară o curgere lină sau tumultuoasă a unui singur fluviu.

Frank o cuprinse cu amândouă mâinile pe după fesele dure ca două ghiulele de tun şi-o săltă ca pe un fulg, în timp ce femeia îşi încolăci picioarele lungi în jurul bazinului îngust al detectivului. Sărutările deveneau tot mai aprinse, iar drumul până la patul Gertrudei fu lin ca un zbor de planor fără motor. Gura nesăţioasă a lui Frank coborî de-a lungul gâtului femei, adânc în decolteul generos al rochiei vaporoase de mătase. Pielea îi era rece şi densă, ca şi cum ar fi fost dăltuită-n marmură. Mâinile ei se încurcaseră în părul cârlionţat al detectivului şi păreau a fi incapabile să mai părăsească pădurea blondă. Coapsele, care încă-l mai strângeau pe bărbat aşa cum strânge călăreţul armăsarul sălbatic, se destinseră uşor, permiţându-i lui Frank să coboare până-n locul unde se împreunau în jurul brazdei ce se cerea cât mai repede băgată în seamă. Şi limba agilă a lui Frank nu aşteptă prea mult ca să facă cele necesare. Prinse cu un gest precis poalele rochiei şi le ridică, făcându-şi loc pe lângă bikinii minusculi spre labiile fierbinţi ale femeii. Apucă de ele cu două degete, cu delicateţe, dar şi cu fermitate, îndepărtându-le puţin — ca Moise apele Mării Roşii. Miezul triunghiular şi rozaliu de carne tare i se oferi, întreg, dezmierdărilor, iar Frank îşi lipi limba încetişor de el. Apoi, începu s-o mişte la fel de alene, simţind şi degustând fiecare tremur şi fiecare scâncet de fericire ale femeii. Îşi introduse, deodată, două degete în locul unde toată făptura lui se dorea sorbită şi tresări, o dată cu femeia, de plăcerea pe care-o simţea în trupul dens ce-i fremăta deasupra capului.

— Îmi place! şopti Constance. Doamne, ce-mi mai place! Te vreau rău de tot... te simt acolo, ca şi cum ai fi deja în mine.

Degetele lui Frank se mişcau încolo şi-ncoace, din ce în ce mai repede, în timp ce limba lui continua să dezmierde lent şi delicat clitorisul întărit şi întărâtat al femeii. Îi trebuiseră ani şi sute de femei ca să reuşească această detaşare totală între mişcările tumultuoase ale mâinii şi cele line ale buzelor şi limbii, însă fusese o învăţătură ce se dovedise mai de succes decât toţi anii petrecuţi cu buchile cărţilor în mâini. Degetele lui pătrundeau simultan în vagin şi anus, aprinzând la maxim simţurile femeii, care începuse să dea încetişor din cap, într-o parte şi-n alta.

Treptat, Frank înmulţi numărul degetelor care-i provocau femeii acele plăceri, insistând în special în porţiunea zgrunţuroasă din vagin, făcând stomacul plat al soţiei guvernatorului să se contracte în spasme.

Când consideră că prima etapă fu magistral îndeplinită, Frank părăsi acest exerciţiu pregătitor, pentru ceea ce avea să urmeze. Imediat după aceea se ridică în picioare.

Constance înţelese manevra şi se îndreptă şi ea în poziţia şezut. Smulse, cu un gest precis — ce dovedea o îndelungă repetare — cureaua lui Frank, lăsându-l pe bărbat fără pantaloni în mai puţin timp decât i-ar fi trebuit unui masterand în ştiinţe economice să-şi dea seama că a uitat cum se urinează din picioare.

Ochii lui Constance să măriră mai spectaculos decât o paraşută ce se deschide în ultimul moment, la vederea monstrului pe care Frank îl ţinea, cu egoism, ascuns în spatele slipului. Ezită câteva secunde, înainte de-a îndrăzni să pună mâna, cum se feresc exploratorii, la început, să atingă obiectele antice pe care le descoperă după luni şi ani de căutări, de teamă ca acestea să n-ascundă un blestem sau vreun virus ucigător. Însă curiozitatea şi excitarea fură mai puternice decât impulsul care-o îndemnau să manipuleze cu prudenţă enorma vergea cărnoasă ce-o ţintuia cu ochiul ei închis.

Apucă cu amândouă mâinile, cu nădejde. Simţi că un fior o străbate, precum străbate curentul electric o liţă. Îşi apropie temătoare buzele de ţeava cu gabarit depăşit şi îi aplică, pentru început, un sărut venerator.

Abia apoi îndrăzni să deschidă gura, din ce în ce mai mult, şi să-nceapă operaţiunea de înghiţire, cu determinarea cu care un piton mistuie o căprioară întreagă. Buzele ei, lipite de pielea fierbinte, cucereau centimetru cu centimetru reduta, cum cuceresc alpiniştii un vârf din Himalaya în timpul unei puternice furtuni de zăpadă.

Frank închisese ochii, parcă nedorind să asiste la expediţia riscantă a femeii şi savura fiecare deplasare exploratorie a femeii, cu mâinile înfipte adânc în părul bogat şi blond al lui Constance.

Aceasta răsuflă uşurată după câteva minute. Reuşise să-şi calibreze gura perfect. Începu apoi o cursă frenetică de-a lungul noii cuceriri, în vreme ce Frank simţea cu înfiorare, din loc în loc, urma dinţilor ei albi scrijelind uşor pielea fină ce-i era mişcată — cu o vigoare din ce în ce mai mare — încoace şi-ncolo. Simţea că avea să explodeze în scurt timp, dacă nu o oprea pe lacoma Constance din încrâncenata ei aventură. Îi fu greu s-o desprindă din jurul penisului lui, de care femeia se agăţase ca un naufragiat de-un ciot de lemn rupt din nava ce se ducea la fund. O împinse, până la urmă, cu forţă înapoi în pat şi o răsuci, încă din aer, cu spatele la el.

Femeia icni surprinsă şi îşi ridică, cât putu de mult, fesele, în întâmpinarea monstrului de care cu greu fusese obligată să se desprindă. Frank apucă, cu palmele transformate într-un forceps, fesele pietroase ale femei şi le îndepărtă brutal, pentru a obţine o vizibilitate sporită.

Într-un gest de amabilitate aristocratică, Constance îşi propti fruntea în saltea, pentru a nu-şi pierde echilibrul, şi se apucă la rându-i de propriile-i buci cărnoase, trăgând în lateral, spre a uşura demersul detectivului.

Calea era deschisă. Frank păşi cu fruntea sus pe acest drum. Intră tare în locul special amenajat şi se duse în limita ultimă a adăpostului, smulgându-i femeii un urlet pe care aceasta şi-l înăbuşi imediat, muşcând cu lăcomie din aşternutul de mătase pe care îşi proptise capul.

Loviturile detectivului veneau regulat din spate. Erau ca ale unui berbec cu care o armată se străduia, în Evul Mediu, să sfărâme porţile masive ale unui castel. După o vreme, nemulţumit parcă de reacţiile partenerei, Frank se urcă cu picioarele pe pat, suindu-se deasupra ei şi mişcându-şi bazinul în acelaşi timp de sus în jos şi dinainte înapoi.

Constance — la început, simţindu-se ca arsă cu fierul înroşit —, începuse treptat să se obişnuiască şi continuă prin a-şi mişca ritmic bazinul, copleşită de plăcere. Se apucase cu toată forţa de fesele dure ale detectivului şi îl trăgea spre ea, temându-se parcă să nu fie părăsită atunci când el se retrăgea. Simţea cum fiorii ce-i străbăteau corpul se adună din toate părţile şi se unesc într-un singur şuvoi năvalnic ce-i urca la creier şi de acolo se împrăştia ca o explozie înapoi în tot corpul.

Tremură îndelung... O ameţeală plăcută şi moleşitoare îi acapară trupul, în timp ce Frank dădea, la rândul lui, ultimele lovituri în poarta care cedase demult.

Simţi cum sperma erupe în corpul femeii, ca un râu de lavă azvârlit de-un vulcan revenit la viaţă. Pielea i se strânse pe el, ca şi cum i-ar fi rămas mică la spălare, şi un roi de furnici îi urcă din tot trupul în ochi, în gură şi în nas. Mai mişcă de câteva ori bazinul, pentru a se goli de tot, apoi se retrase, învingător şi învins în acelaşi timp, permiţându-i femeii să se prăvale, sfârşită, pe salteaua moale de care-şi rezemase până atunci numai capul.

— Ar trebui să scriu o carte despre experienţa asta, şopti Constance, ca o muribundă. Şi-aş dori să fii mereu lângă mine, ca să-mi împrospătezi memoria şi să-mi furnizezi inspiraţia necesară... Iarăşi, şi iarăşi, şi iarăşi...

— Ar trebui, poate, deşi cred că sunt deja câteva volume cu aceeaşi temă răspândite în lumea largă, aprecie Frank, zâmbind şi redobândindu-şi vestimentaţia cu care intrase în cameră. Din păcate, am venit aici cu o treabă şi, după cum ai putut observa, îmi place să duc treburile la bun sfârşit.

— La un foarte bun sfârşit, susură Constance, cu ochii întredeschişi.

Parcă se temea să nu-i fugă toate senzaţiile care încă îi scuturau corpul, dacă-ar fi deschis ochii de tot. Pleoapele strânse i se păreau a fi cea mai sigură barieră în calea revenirii la plicticosul şi frustrantul ei trai cotidian. Chipul ei căpătase o strălucire aparte şi o senzaţie de fericire mulţumită îi juca în obraji, ca razele soarelui printr-o lupă.

— Poate-ar fi timpul să-mi povesteşti câte ceva despre fiica ta, dacă tot i-am înnobilat patul, deşi nici ginerică nu pare genul să-i fi lăsat aşternutul nerăvăşit.

— He, he! râse Constance, când auzi aprecierile detectivului cu privire la Orson. Lucrurile nu stăteau chiar aşa cum îţi închipui... Chiar dimpotrivă, aş putea spune. De ce nu te aşezi aici, lângă mine, să-ţi povestesc adevărul despre Gertrude cea nemaipomenită şi despre patul ei miraculos?

CAPITOLUL 2

Filajul se dovedea un succes. Detectivul particular apucă aparatul foto supradimensionat şi îl fixă cu grijă pe trepied. În faţa lui, în motelul ieftin de la marginea oraşului, un bărbat şi o femeie — vizibil stânjeniţi de situaţia în care se găsesc — se opriseră în faţa uneia dintre uşi, uitându-se temători în stânga şi-n dreapta.

Cu gesturi de spărgător, individul vârî cheia în broască, rezemându-se de uşă, parcă pentru a lăsa impresia că nu are altă treabă acolo decât să găsească un reazem care să-l păstreze în picioare. Uşa se deschise. Cei doi pătrunseră în cameră şi aprinseră lumina, nu înainte de a arunca o ultimă privire în jurul lor.

Un zâmbet sinistru înflori pe buzele detectivului. Văzuse aceeaşi scenă repetată de atâtea ori, încât ar fi putut trece drept un vizionar dacă ar fi descris pas cu pas ce urma să se întâmple în acest tip de situaţii, înainte cu minute bune ca ele să se petreacă. Aproape că nici nu-i mai venea să fotografieze dezmăţul dinăuntru. Ar fi putut folosi un set din miile lui de poze făcute în împrejurări similare. Mereu aceeaşi derulare. Temere la intrare şi dezlănţuire în interior. Mâini înfrigurate ce se grăbesc să scape de haine. Buze alergând frenetic în căutarea trupului partenerului. Eventual, câte o şampanie deschisă în debut, dar extrem de rar şi, în orice caz, numai la primele întâlniri. Urmau poziţii dintre cele mai hilare, dintre cele mai atletice sau, dimpotrivă, un coit banal, pe dunga patului.

Mereu aceleaşi şoapte: „Te doresc!” „Cum de-ai apărut atât de târziu în viaţa mea?”, „Bărbatul meu e un porc, nu mă înţelege deloc, nu ştie de ce-are nevoie o femeie ca mine”, „N-a ştiut să mă păstreze, e numai vina lui”. Sau dimpotrivă: „Te-aş fi răsfăţat ca pe-o regină”, „Nevastă-mea e o nemernică, nu ştie

să taie nici pâinea, îi neglijează pe bieţii mei copii, în timp ce eu alerg să aduc o pâine pe masă”, „Parcă ar fi frigidă, dracului, sau i s-ar fi extirpat ovarele, stă ca o scândură, mi-e şi scârbă s-o mai privesc”.

Detectivul particular avea tone de benzi înregistrate cu aceleaşi discursuri. Le putea rosti înaintea amanţilor profesionişti sau de ocazie. După ce auzea primul cuvânt, ştia exact care vor fi următoarele. Eventual, dacă avea noroc, nimerea şi peste câte-o „şedinţă de sfârşit”, în care vorbele se schimbau, iar sexul era făcut în scârbă: „Te iubesc şi te voi iubi, ştii asta, dar mă gândesc că ar fi bine, totuşi, dacă am lua din când în când câte-o pauză, ca să ne lămurim sentimentele...” şi aşa mai departe; discursuri pe care le puteau rosti oricare dintre parteneri, ca un detergent universal, bun la toate şi ineficient în fiecare situaţie.

Cei doi, pe care îi fotografia acum, păreau să fie încă la început. Rosteau cuvinte puţine. Agitaţia însă era maximă, garnisită cu mult teatru. Femeia gâfâia prea ostentativ, el se precipita prea mult şi transpira ca un porc, din cauza efortului.

Etapa „epatarea partenerului”, se gândi savant detectivul. Nu le dau mai mult de trei întâlniri.

Femeia nu arăta rău deloc. O roşcovană opulentă, uşor trecută, dar încă apetisantă. El părea mai aproape de groapă decât de altar, cu o figură lătăreaţă şi un zâmbet tâmp pe chip. Pielea lui albicioasă şi pistruiată contrasta neplăcut cu aspectul ei creol, lucru, de altfel, destul de rar pentru o roşcată. În cazul în care o fi culoarea ei adevărată de păr, se gândi detectivul. Cu astea nu ştii niciodată. Nici ele nu mai ştiu, de altfel, cum erau când s-au născut.

„Spionul” zâmbi şi puse aparatul de fotografiat lângă el. Avea tot ce-i trebuia pentru a-şi mulţumi clientul. O să-nceapă să blesteme ziua când a acceptat ca târfa de nevastă-sa să lucreze pentru un mitocan cu bani. Şi o s-o ierte! Iarăşi!

Viaţa e stupidă şi lipsită de imaginaţie, se mai gândi el.

Deschise uşa maşinii şi aruncă, în scârbă, aparatul de fotografiat pe bancheta din spate. Apoi demară în trombă în maşina lui, neagră ca un dric.

Mark frunzărea plictisit ziarul. Cazul la care lucrau se dovedea o piatră prea tare pentru vârsta lui. Intrase în acelaşi vârtej scârbos din cauza căruia regreta uneori că nu se făcuse funcţionar la primărie. Orson se dovedise un fătălău, care îi plânsese în poală dispariţia frumoasei lui soţii, înşirându-i verzi şi uscate despre clipele frumoase petrecute împreună, ca apoi să-i trântească:

— Ştiam că mă înşeală! Dar o iubeam prea mult...

Guvernatorul scăpase trabucul din mână şi se repezise, ca un uliu, asupra ginerelui său.

— Cum îndrăzneşti, canalie?! După tot ce-am făcut pentru tine, tu-i întinezi memoria!

— Tată, ştii că e adevărat. Ţi-am arătat fotografiile făcute de detectivul pe care l-am angajat.

— Să nu îndrăzneşti să-mi spui mie „tată”! Pramatie! Nu sunt tatăl tău şi o să părăseşti această casă imediat.

Mark se văzuse obligat să intervină.

— Domnule guvernator, cu tot respectul... dacă doriţi să aflaţi cine v-a ucis fiica, nu puteţi ţine sub preş asemenea informaţii. În fond, eu nu sunt de la presă. Ceea ce-mi veţi spune va rămâne secret şi va fi folosit doar pentru bunul mers al investigaţiei. Ştiţi cumva cine şi de ce l-a omorât pe Kennedy?

Guvernatorul se dăduse un pas în spate şi îl privise uimit pe detectivul care se lăbărţase mult peste marginile fotoliului ce îi păruse până atunci extrem de încăpător. Primul impuls fusese să-l înjure şi să-l acuze că-şi bate joc de el. Se trezise îngăimând doar un „nu” şoptit.

— Vedeţi! Nici n-o să aflaţi vreodată. Nu de la mine, în orice caz, adăugă Mark, triumfător. Nu lucraţi cu o secţie amărâtă de poliţie. Nu trece nimic dincolo de anchetă.

Guvernatorul se lăsase să cadă sfârşit pe canapea şi îşi trecuse mâna prin părul rar şi alb.

— Promiteţi?

— Promit, admisese Mark, cu hotărâre în glas. În plus, mai devreme sau mai târziu, am fi aflat şi singuri, cred că vă daţi seama. Şi-atunci, principalul suspect ar fi devenit ginerele dumneavoastră, evident. Asta nu înseamnă că acum a ieşit din galeria suspecţilor.

Guvernatorul tresărise şi îl privise cu ură pe Orson. Apoi dăduse a lehamite din mână.

— Aiurea! Pămpălăul ăsta... Şi, în plus, abia ieri s-a întors dintr-o călătorie de afaceri din Europa. Mă tem că are un alibi prea solid, deşi tare mi-ar fi plăcut să-l scoateţi vinovat. El i-a distrus viaţa fiicei mele. El şi dezmăţurile lui de poponar cretin...

— Tată! sărise în sus Orson.

— Niciun tată! i-o tăiase scurt guvernatorul. Nu eram la categoria confidenţe către FBI? Nu tu ai început? Să facem destăinuiri complete măcar. Oricum ar fi aflat, n-a spus asta şi domnul Sinclair? Crezi că păcăleşti pe cineva cu lacrimile alea de crocodil?

Ginerică deja se simţea ca în copilărie, când era forţat să asculte trăncăneala tuturor vecinelor care veneau în vizită şi-i făceau „confidenţe” dintre cele mai scârboase mamei sale.

— Spuneaţi că aţi contactat un detectiv particular? încercase el să abată discuţia spre un palier mai interesant pentru anchetă.

— Da, răspunsese scurt şi tăios Orson, încercând să treacă peste sentimentul neplăcut pe care discuţia precedentă i-l trezise. Dar nu vă pot spune mai mult. Detectivul a dispărut, după ce mi-a dat fotografiile. Nu l-am mai văzut de atunci, iar la adresa unde-şi avea biroul, nu mai locuieşte nimeni. Foarte

ciudat mi s-a părut... acest lucru. Însă fotografiile erau clare. Iar restul mi s-a părut, în acel moment, prea puţin important.

— Aş dori să am şi eu un set din acele fotografii.

— Nici nu se pune problema! sărise guvernatorul ca ars. Le-au văzut suficient de multe persoane, deja! Şi detectivul, şi eu, şi soţia mea... e prea mult, gata!

— Mă tem că, în cazul ăsta, nu-i posibil să ducem ancheta la bun sfârşit, spusese Mark, ridicându-se în picioare şi dând semne c-ar fi dorit să plece.

— Nu se poate! se enervase guvernatorul. Cum să nu puteţi? Ce relevanţă pot avea acele... acele oribile fotografii?

— S-ar putea ca acela care a fost măce... cel care a fost ucis împreună cu fata dumneavoastră să fie chiar bărbatul cu care este în fotografii. În cazul în care nu-i cunoaşteţi deja identitatea, pozele ne-ar fi de un real folos în identificarea sa. Rămăşiţele pe care le-am găsit sunt cam dificil, dacă nu imposibil, de identificat. Aşa că, dacă doriţi rapiditate...

— ... Terry Mannillow. Avocat! spusese guvernatorul, cu o voce pierită.

— Poftim? fu rândul lui Orson să sară ca ars. Ştiai?

— Stai dracului jos! îi aruncase guvernatorul în scârbă fostului său ginere. Bineînţeles că nu ştiam, până nu ai venit tu cu fotografiile acelea infame. Dar nici nu puteam să stau cu mâinile-n sân după ce-am aflat. Presupun că asta mă adaugă şi pe mine pe lista de suspecţi, nu? i se adresase, cu glas stins, lui Mark.

— Să nu exagerăm. Dacă-l găseam mort numai pe acest Mannillow, probabil că da. Dar să vă ciopârţiţi fiica... nu, în niciun caz. Nu sunt chiar atât de cretin să-mi închipui aşa ceva, chit că s-au văzut şi lucruri mai rele. Dar mă pot lăuda că nu pierd timpul să alerg pe piste fanteziste. De obicei rezolv problemele repede şi n-ajung în situaţii atât de disperate.

În acel moment se deschisese uşa, iar soţia guvernatorului şi Frank îşi făcuseră apariţia. Dintr-o ochire, Mark

înţelesese ce se petrecuse între cei doi şi se înroşise puternic, gândindu-se că poate şi guvernatorul o să observe, la fel de clar, acest aspect.

Însă acesta nici măcar nu catadicsise să-i privească pe cei doi.

Acum, stând în casă şi rememorând evenimentele la care fusese martor, se gândi că poate guvernatorul îi trimisese pe cei doi chiar în acel scop. Lumea era plină de ciudăţenii, iar bărbaţii care-şi trimit nevestele să-şi facă de cap cu alţii mai potenţi nu erau foarte rare.

Se auzi soneria de la uşă.

— Intră! strigă Mark plictisit, şi aruncă ziarul cât colo.

— Mai eşti supărat pe mine, şefu'? îl întrebă Frank, după ce pătrunse, voios ca o zi de primăvară în mizeria indescriptibilă pe care Mark obişnuia să o numească „acasă".

— Du-te-n mă-ta de iresponsabil! se înfurie Mark subit, când văzu seninătatea cu care apăruse colegul lui. Să i-o tragi nevestei guvernatorului, la el în casă, cu el în casă?

— Dar n-a fost o idilă, şefu', ci un simplu coit pe dunga patului... Nu se pune! Nu e ca şi cum aş relaţiona cu duduia ani în şir.

Asta ţi se pare ţie o scuză temeinică?

— Ia uite ce avem aici! spuse Frank, parcă fără a auzi întrebarea plină de dispreţ şi reproş a partenerului său, aplecându-se şi luând de jos ziarul aruncat mai devreme de Mark.

— Un ziar! îl lămuri bătrânul, sarcastic. E o stratagemă de a nu-mi răspunde?

— Lasă ziarul! făcu Frank. Uite ce scrie în el!

— Păi, mă tot uit de-o jumătate de oră. Ce ţi se pare aşa de interesant?

— Nu ştiu la ce pagină te uiţi tu, dar pe asta pe care mă zgâiesc eu apare o crimă oribilă, petrecută noaptea trecută în Central Park.

— Şi? Te-ai tâmpit şi tu? Începi să reacţionezi la mizeriile din ziare, ca babele alea ştirbe care savurează fiecare picătură de sânge din mass-media, în amintirea momentelor când nu ajunseseră la menopauză şi mai vedeau sânge pe la ele prin chiloţi?...

— Ha, ha, ha! se distră Frank de imaginaţia partenerul său. Văd că tot eşti necăjit. Îmi place cum metaforizezi la supărare. Poate c-ar trebui să scrii poezii, că de înfuriat am eu grijă să te înfurii. Până când te hotărăşti, însă, remarcă faptul că în crima asta descrisă în ziar sunt câteva elemente care te-ar putea interesa. De exemplu, faptul că erau două victime. Sau că au fost găsite tranşate mărunt. Sau că una era femeie şi cealaltă bărbat, deşi s-a dovedit dificil până când s-a refăcut puzzle-ul. Recunoşti tiparul? mai adăugă el, ironic, azvârlindu-i ziarul în cap colegului său.

— Ce, mă! se miră Mark, apocaliptic. Ia, dă încoace!

Îşi aruncă repede privirea asupra articolului indicat de Frank şi începu să bolborosească citind, spre distracţia copioasă a lui Frank, care adora momentele în care bătrânul detectiv citea în grabă — ca acum.

— Hai, repede, să mergem la secţie! îi aruncă Mark, după ce termină de citit. Ce stai ca o vită bleagă şi te hlizeşti?

— Da, şefu', cum să nu. Mă bucur că ţi-a mai venit sângele-n obraji.

La secţia de poliţie îl găsiră imediat pe detectivul care se ocupa de caz. Spre marea bucurie a lui Frank şi spre completa dezolare a lui Mark, acesta era o damă. Un amestec interesant de vulnerabilitate şi duritate, ca majoritatea femeilor care fac prea mult timp treabă de bărbat.

Ochii ei căprui iscau, din timp în timp, fulgere, şi puteau contura, cu uşurinţă, o privire dispreţuitoare. Doar în stare de

relaxare puteai să-i citeşti în întreaga fiinţă un aer fragil, de făptură obosită să joace roluri care nu i se potrivesc şi tânjind după o protecţie masculină pe care şi-o refuza, cu tenacitate, de prea multă vreme.

Tipul clasic de lesbiană inconştientă — o etichetă Frank în gând — după câteva schimburi mai dure de replici.

— Deci, repet, spuse ea pentru a treia oară. Nu mă interesează cine sunteţi şi de unde veniţi. Am luptat mult ca să am un caz al meu, să nu mai secondez toţi cretinii numai pentru că li s-a pus la naştere o virgulă în pantaloni. Şi n-am de gând să renunţ tocmai acum, pentru că s-au trezit alţi hăndrălăi, din măreţul FBI, să vină şi să mi-l salte. Nici nu e jurisdicţia voastră, oricum!

— Păsărică mică şi nesuferită! o încercui Frank cu mâna pe după umăr. N-ai înţeles exact cum stă treaba. Nu îţi ia nimeni cazul. E o şmecherie utilizată în poliţie şi se cheamă „colaborare”.

Femeia se scutură, cu o aparentă scârbă, de braţul ce o cuprinsese protector.

— Cunosc genul ăsta de colaborare. După ce vă dau toate datele de care dispun, o să începeţi, în cel mai bun caz, să-mi spuneţi ce trebuie să fac în continuare.

— Domnişoară... Îşi pierdu Mark răbdarea.

— Thompson. Jessica Thompson!

— Cum vrei tu! se arătă bătrânul dezinteresat de numele rebelei. Avem suficiente motive să credem că este vorba despre un criminal în serie, dacă ne luăm după modul de operare. Şi acest criminal în serie a ucis, ghici pe cine?... Pe însăşi fiica onorabilului nostru guvernator. Ai prins mişcarea?

— Putea să-l omoare şi pe preşedinte, nu mă interesează!

— Eşti tulburată, acum, se băgă Frank din nou în discuţie, strecurându-i cu nonşalanţă pe sub gene privirea numărul 15: „Pentru potolit femei năbădăioase”. Trage adânc aer în pieptul

ăla maiestuos, cugetă puţin asupra situaţiei şi o să înţelegi că cea mai bună cale de-a rămâne stăpână pe caz e să accepţi colaborarea, altfel îl pierzi de tot şi nu va avea niciun rost să dai vina pe noi.

Fie din cauza privirii recepţionate în plin şi care — spre ciuda ei — o înmuiase, fie din pricină că-şi dădea seama că frumosul detectiv are, din păcate, dreptate, fie din cauza amândurora, Jessica se trânti furioasă pe scaun, abandonând lupta.

— Bine, fie! N-am noroc, ce să fac?! Ce vreţi să ştiţi?

— Chestiile uzuale, preluă Frank iniţiativa, când simţi că interesanta femeie e doar la un pas depărtare de a accepta mult mai mult decât o simplă colaborarea profesională. Raportul medicului, suspecţi, martori... nimic sofisticat; tot ce ai la prima mână.

— Mda, admise Jessica cererile lui Frank. Victimele sunt Angelo Pandulph şi Dixie Faulconbridge, de 40 şi respectiv 29 ani — după toate probabilităţile, amanţi. Ambii căsătoriţi. Bineînţeles, fiecare cu altcineva... altfel care ar fi hazul? Nemernicul ăla i-a pus, probabil, placa cu căsnicia lui distrusă şi cu scorpia de-acasă care nu-l înţelege. Şi proasta — că sunt toate nişte proaste — s-a muiat ca o balegă.

— Bănuiesc că ai trecut şi tu prin aşa ceva, şopti Frank, cu o compasiune forţată în glas.

— Asta nu e treaba ta! i-o tăie scurt femeia.

— Dar nici motivele pentru care erau amanţi nu sunt treaba noastră, aşa că... să nu pierdem timpul cu analiza psihologică a victimelor, replică Mark. Dacă te încearcă nevoi de psiholog, ocupă-te de asasin.

— Poftim! sări Jessica, satisfăcută şi furioasă în acelaşi timp. Ce spuneam... Deja aţi început să-mi indicaţi ce-am de făcut.

— Jessica, floarea mea de cactus — o încercui din nou Frank pe după umeri —, hai să lăsăm nervii şi suspiciunile. S-ar

putea ca, pe parcursul colaborării noastre, să simţi şi tu anumite nevoi... cum ar fi să ne dai nişte sfaturi. Nu trebuie să te stăpâneşti şi nici noi n-o să sărim de cur în sus că n-avem nevoie de părerea ta.

— Bine, fie! acceptă poliţista, spăşită şi fără a mai îndepărta detectivului mâna din jurul umerilor săi, care începuseră să se obişnuiască cu acea atingere. Încerc să mă stăpânesc. Modul de operare... aş fi spus, la o primă privire... sălbatic. Însă ceva din toată tărăşenia, şi ceea ce-mi ziceţi voi acum, mă face să cred că nu mai e nimic sălbatic în toate grozăvia măcelului.

— Aşa mai venim de-acasă, o lăudă Mark, strategic.

Jessica prinse din zbor încurajarea şi continuă să-şi expună teoria care-i încolţise chiar atunci în minte.

— Totul pare extrem de elaborat. Mult prea elaborat. Un criminal cu sânge rece, căruia ura — indiferent care i-ar fi izvorul — nu-i întunecă mintea şi nu-i tulbură acţiunile... extrem de ciudat...

— Deci, criminal în serie. E bine că avem două opinii asemănătoare, aprecie Frank.

— Să nu ne pripim, totuşi, îl temperă Mark. Spune-mi, drăguţă, ai şi nişte fotografii, presupun?

— Jessica nu spuse nimic, dar începu să cotrobăiască prin sertarele biroului şi, în scurt timp, aruncă pe masă un plic, din care ieşiră câteva colţuri ale unor poze.

Mark le luă şi le studie cu atenţie. Se potriveau exact cu ceea ce văzuse în pădurea din Connecticut. Bucăţile erau de aproximativ aceeaşi mărime şi dispuse aproape la fel, aparent haotic, dar practic urmând o logică. Logica unui nebun, fără îndoială, dar coerentă în sine.

— Mda, admise el. Înclin din ce în ce mai tare să cred că este chiar vorba despre un criminal în serie.

— Dar poate fi şi-o pistă falsă, nu? îl iscodi Frank.

— Ce pistă falsă? Ca să ne ducă unde?

— Departe de asasin, evident. Dacă uciderea Gertrudei a fost un act de răzbunare, a vreunui duşman dintre mulţii pe care şi-i cunoştea guvernatorul şi care acum încearcă să mute investigaţia pe alte piste?

— O reţinem ca ipoteză, hotărî Mark, destul de neîncrezător în propria judecată. Recunoşti, însă, că varianta asta e cam abracadabrantă.

— Poate fi, totuşi, o posibilitate, se trezi Jessica vorbind, apoi se înroşi toată.

Realizase singură că îşi dăduse cu părerea doar pentru a fi de acord cu chipeşul detectiv şi se înfurie pe sine, mai ales când observă privirea dispreţuitoare şi plină de subînţeles aruncată spre ea de matahala murdară ce părea să fie şeful micii echipe de la FBI.

— Dar nu merită să mergem pe ea, deocamdată, încercă poliţista să dreagă busuiocul.

— Uite ce propun eu, spuse Mark, în cele din urmă, după ce studiase cu atenţie şi raportul medicului legist. Tu o să te ocupi de cazul tău, vorbeşti cu soţii supravieţuitori, vezi ce părere au ei. De obicei nu au niciuna, dar fiind vorba despre două crime care implică amanţi... trebuie să existe o conexiune între ele, pentru că nu scrie în fruntea nimănui „preacurvie!”

— Aşa m-am gândit şi eu, se precipită Jessica bucuroasă, părând să nu mai observe că primea însărcinări de la detectivi. Deşi cred că n-ar fi rău dacă i-ar însemna cineva, ca pe vite!...

— Doare rău, nu? spuse Frank, cu o voce mângâietor-condescendentă.

Femeia strânse buzele şi îşi încleştă maxilarul, parcă pentru a împiedica cuvintele să-i iasă din gură fără voia ei.

— Aşadar, asasinul a aflat cumva că cele două perechi erau... nelegitime.

— Exact! Vezi, te rog — continuă Mark să dea indicaţii fără să îşi dea seama —, dacă soţii ştiau de legătura celor doi şi, în caz afirmativ, cum au aflat? E foarte important. Dincolo, în

cealaltă speţă, poate că au aflat printr-un detectiv. Să nu fie aceeaşi situaţie... N-ar fi rău să reuşeşti să şi dai de el, de detectivul particular. Dispăruse la un moment dat.

— E posibil să fie deja mort, îşi dădu Frank cu părerea.

— Mort? săriră, într-o singură voce, Mark şi Jessica.

— E doar o ipoteză. Asasinul a intrat în baza lui de date. Şi, dacă e un asasin în serie care se respectă, nu lasă urme. Bineînţeles că poate fi şi-o înţelegere, ceva, între ei, dar mi-e destul de greu să cred asta.

— Eh, gata cu supoziţiile! declară Mark şedinţa închisă. E timpul să ne punem pe treabă. Detectivul particular poate fi o pistă, dar, în niciun caz, singulară. Uite aici numărul meu de telefon mobil! spuse el, întinzându-i Jessicăi un petec de hârtie soios, pe care mâzgălise nişte cifre. Mă suni cum dai de ceva ce crezi c-ar trebui să ştim şi noi, în regulă?

— În regulă, răspunse poliţista, cuprinsă brusc de pofta investigaţiei, apucând cu precauţii infinite dubioasa hârtie ce-i fusese întinsă.

— Uite-l şi pe al meu! interveni Frank, întinzându-i o carte de vizită filigranată. Sună-mă oricând, că găsim noi ceva de comunicat, completă el pe un ton şăgalnic, făcându-i femeii, complice, cu ochiul.

Noaptea începuse să-şi intre definitiv în drepturi. Fusese o zi cu o căldură sufocantă. Populaţia metropolei se târâse cu greu dintr-un loc într-altul, luând cu asalt peticele de verdeaţă şi barurile răcoroase, evitând terasele. Noaptea, căldura înmagazinată în asfalt începea să se evapore, făcând aerul parcă mai înăbuşitor.

O umbră uriaşă se proiecta pe străduţele întortocheate din Queens. Un individ înalt şi bine clădit, îmbrăcat într-un trench-coat negru, lung până-n pământ, o proiecta pe zidurile clădirilor pe lângă care trecea, fantomatic. Se opri în dreptul

unei scări de urgenţă a unui bloc cu patru etaje. Făcu rapid un calcul, constatând că n-are cum să ajungă la primul modul al scării. Aruncă o privire fugară în jur şi văzu un tomberon de gunoi.

După câteva secunde de ezitare, se îndreptă spre acesta, îi puse capacul, şi se opinti puţin pentru a-l împinge până sub scara pliantă. Se urcă pe tomberon şi apucă cu vârfurile degetelor, întinzându-se cât era de lung, primul modul, adică cel pliant.

Prima etapă a planului era îndeplinită. Începu să urce tiptil, până ajunse în dreptul etajului trei. Acolo, scoase o lanternă şi o foaie de hârtie din buzunar. Aruncă o privire pe planul pe care-l ţinea în mână, apoi se uită cu atenţie în stânga şi-n dreapta, încercând să repereze locul în care dorea să ajungă.

Ochi o fereastră slab luminată, situată cu vreo câţiva metri mai încolo. Încălecă balustrada scării şi începu să se strecoare, lipit de zidul clădirii, pe cornişa îngustă. Păşea prudent, dar sigur. Se vedea că era obişnuit cu acest gen de cascadorii sau că ştie să-şi stăpânească foarte bine emoţiile. Ajunse în dreptul ferestrei şi se lipi de ea, încercând să zărească ceea ce se petrecea înăuntru.

Văzu două trupuri goale, slab luminate de veioza plasată pe podea.

Cei doi, un bărbat şi-o femeie, exersau cu voluptate un clasic „şaizeci şi nouă” cu femeia deasupra, îndreptată cu faţa spre interiorul camerei.

Bărbatul, lipit de geam, îi vedea foarte bine, din lateral, pe amândoi, însă privirile i se pironiseră pe femeia care se străduia să înghită cât mai complet un penis viguros, dar numai pe jumătate erect.

Aha, se gândi bărbatul. Sunt de-abia la început. Rose, ştoarfă ieftină, o să primeşti ceea ce meriţi!

Gura femeii se plimba nonşalantă de-a lungul instrumentului de calibru mijlociu. Din când în când, îl lăsa cu totul din gură şi scotea limba, începând să-i scormonească cu vârful pe sub pielea retrasă a penisului. La un moment dat, excitată probabil prea tare, ridică privirea în tavan. Bărbatul aflat pe geam avu o tresărire, gândindu-se c-ar putea fi văzut. Constată însă, cu satisfacţie, că femeia ţinea ochii închişi.

Un impuls masochist îl ţintuia acolo, lipit de geam, deşi planul lui era cu totul altul. Totuşi, o plăcere sadică îl măcina, în timp ce privea scenele erotice ce se petreceau sub ochii lui.

Îşi deschise cu gesturi lente şliţul şi scoase afară un membru în erecţie, pe care începu să-l dezmierde cu mişcări leneşe.

Înăuntru, cei doi abandonaseră poziţia de până atunci şi trecuseră la un „lotus fierbinte”. Bărbatul stătea în poziţia şezut, cu picioarele încrucişate în faţa lui, în timp ce femeia îl încălecase, după ce-şi vârâse cu gesturi precise membrul în vaginul ei lacom. Îl ţinea cu mâinile pe după cap, strâns îmbrăţişat, în timp ce picioarele îl înlănţuiseră complet pe bărbatul ce-i provoca, după toate aparenţele, un orgasm continuu.

Trupurile pline de sudoare luceau în lumina slabă, proiectată de lampa de pe podea. Ea se mişca încet şi îl săruta frenetic, prinzându-l ca într-o menghină.

Silueta pe care n-o băgase nimeni în seamă observa cu atenţie toate detaliile coitului. Vedea muşchii coapselor femeii încordându-se cu fiecare efort ce-l făcea pentru a se ridica puţin, spre a se lăsa apoi cu putere în jos, simţind din plin bărbăţia înfierbântată a partenerului. Zărea mâinile lui puternice strângând carnea tare a spatelui femeii, de fiecare dată când aceasta se lăsa, intrând cât putea de adânc în ea.

Vedea toate acestea şi mâna lui plimba pielea penisului său din ce în ce mai repede.

Gemetele ascuţite ale femeii se înteţeau, în timp ce bărbatul începuse să grohăie profund. O împinse pe femeie de pe el şi o întoarse cu spatele.

Umbra de la geam îl văzu trebăluind o vreme cu penisul îndrumat de mână între fesele femeii, apoi intrând precaut, pentru început. Primele mişcări fură prudente, apoi, pe măsură ce organul îşi făcea loc suficient în anusul femeii, mişcările lui deveniră din ce în ce mai iuţi, până când ajunseră să zguduie patul, a cărui tăblie se lovea de perete cu un zgomot metalic şi sacadat.

Avură toţi trei orgasm în acelaşi timp. Sperma masturbaţionistului împroşcă cu furie fereastra, apoi prelingându-se leneş spre podea.

Cei doi amorezi rămăseseră încleştaţi. Abia mai respirau, încercând să-şi revină, treptat, din starea de extaz în care se găsiseră preţ de câteva secunde şi pentru care se străduiseră atâta vreme, întrebându-se, probabil, ca de fiecare dată, dacă chiar merită, în cele din urmă, efortul.

În clipa următoare, geamurile ferestrei explodară cu zgomot şi cei doi se treziră în casă cu o matahală mascată cât toate zilele, al cărei rânjet macabru se profila sinistru în lumina lunii pline ce pătrundea pe fereastră.

Femeia scoase un ţipăt ascuţit şi apoi se aruncă în lateral, pentru a-şi elibera partenerul în care îşi punea acum toate speranţele.

— Ce-ai bă? strigă acesta sărind în picioare, cu membrul încă plin de spermă bălăngănindu-se caraghios. Cine mă-ta eşti?

— Îngerul Morţii, răspunse mascatul şi un hohot de râs sinistru umplu camera. Mi se văd coarnele sau trebuie să aprind lumina?

— Ce coarne, cine dracului eşti? strigă şi femeia.

— Rose, aşa vorbeşti tu cu bărbatul tău? şuieră matahala. Sau poate e mai corect să spun: cu papagalul tău?

— Care Rose, dementule, care bărbat? izbucni femeia într-un râs isteric. Vezi că ai greşit camera. Eu nu sunt Rose şi cu siguranţă că tu nu eşti bărbatul meu.

Partenerul ei însă nu părea să se distreze deloc de pe urma acestei confuzii. Avea în faţa lui o namilă de doi metri, purtând o mască pe figură şi cu un cuţit imens în mână. Nu voia să rişte să simtă pumnalul în vintre din cauza unei confuzii. Pe de altă parte, se simţea oarecum obligat să pară mai curând dur decât împăciuitor. Se dăduse jos din pat, profitând de faptul că mascatul avea privirile pironite pe trupul gol al amantei lui. Aceasta stătea în genunchi în pat, lipsită de orice urmă de pudoare, şi se zguduia de râs, făcându-şi sânii mici să tresalte în ritmul spasmelor trupului.

Acum, că ne-am lămurit că e vorba despre o confuzie, spuse amorezul, luând o pernă drept scut şi îndreptându-se cu paşi prudenţi spre uşă, putem să spunem că nu s-a întâmplat nimic. Părăseşti casa mea încetişor şi uităm toţi trei ce s-a întâmplat, OK?

N-apucă să mai facă încă un pas în lateral. Cuţitul, aruncat cu precizie şi mare forţă, i se înfipse în cap ca o săgeată de darts în ţinta de plută, de parcă victima ar fi avut fruntea din acelaşi material poros şi permeabil, nu din oase.

Căscă gura, încercând să articuleze un ţipăt, dar se prăbuşi la podea, fără a reuşi să-şi ducă tentativa la bun sfârşit.

Femeia se opri din râs şi încremeni cu mâna la gură.

— Dacă mai scoţi vreun sunet, vei avea aceeaşi soartă! şuieră matahala. Cum ai putut să îmi faci una ca asta, Rose?

— Ce să-ţi fac, omule? şopti femeia, terifiată. Nu înţelegi că nu sunt Rose? Nu mă vezi? Nu-ţi cunoşti nevasta?

— Ştiai cât te iubesc şi câte eforturi am făcut să stăm împreună; de câte ori te-am iertat pentru toate escapadele tale...

— Omule, nu eşti în toate minţile! reacţionă din nou femeia, cu glasul din ce în ce mai stins. Vrei să-ţi arăt permisul de conducere? Nu sunt Rose, mă numesc Luciana Guerney.

Îi era frică să strige, dar îşi dădea seama că omul din faţa ei nu era în toate minţile. Bănuia că, dacă ar fi ţipat, şi-ar fi găsit sfârşitul instantaneu, precum Fred.

Bărbatul începu să plângă încetişor, spre stupefacţia femeii. Crezu că i-a găsit punctul slab şi se dădu jos din pat, încercând să se îndrepte şi ea spre uşă. Trupul matahalei era scuturat de sughiţuri. Părea să fie un moment foarte bun de fugă, mascatul părând a fi prăbuşit în sine.

Luciana privea alternativ când la distanţa ce-o despărţea de uşă, când la namila ce se zguduia de plâns. Făcu primul pas spre ieşire, dar auzi un huruit puternic şi ciudat venind dinspre bărbatul care nu se oprise din smiorcăială. Se gândi că e momentul să se repeadă spre uşă, însă curiozitatea ei învinse. Întoarse capul şi apucă să vadă în mâinile uriaşe ale mascatului o drujbă ce se apropia cu viteză de trupul ei. Nu mai apucă să ţipe. Lamele rotitoare ale maşinăriei i se înfipseră cu uşurinţă în gât şi, în câteva secunde, capul i se rostogoli lângă trupul amantului, păstrând întipărită pe figură o imensă spaimă, amestecată cu o mare uimire.

Matahala nu mai plângea.

— Îţi dai seama că eu n-am nici o vină, nu..., se adresă el capului rostogolit pe jos, ca şi cum ţeasta ar mai fi putut să-i dea dreptate. Plăteşti consecinţele faptelor tale, care sunt incluse. Eu nu fac decât să le împlinesc. În momentul în care i-ai cedat ăstuia... uite ce faţă de bou are, cu cuţitul ăla înfipt în cap... În acel moment l-ai chemat pe Îngerul Morţii să-şi ia vama. Eu sunt doar un mesager, iubito. Eu n-aş putea să-ţi fac nici cel mai mic rău. Dar, aşa e mersul lumii, ticăloşia se plăteşte... Eu n-am niciun amestec. Acum va trebui să umplu locul păcatului cu trupurile voastre, să-l curăţ, să îl purific.

Tăcu şi se apropie calm de trupul femei, ţinând drujba ca pe-o puşcă, cu ţeava în sus. Apoi, după ce privi pentru ultima dată în ochii larg deschişi ai femeii, începu tacticos să taie cele două trupuri în bucăţi atent alese după un ritual care părea să fie numai de el ştiut.

CAPITOLUL 3

Jessica reuşise să afle numele şi adresa detectivului particular. Se gândise iniţial să-i sune pe cei doi agenţi FBI, pentru a-i anunţa despre descoperire, apoi se răzgândise.

Or să creadă că am nevoie de ajutorul lor, se gândi ea. Nu ştiu de ce au toţi impresia că sunt o fiinţă neajutorată. Mă voi duce singură să discut cu detectivul. Nu văd cu ce m-ar putea ajuta FBI-ul la asta?! În fond, nu sunt de ieri în poliţie.

Adresa indicată de soţul victimei roşcate era în Bronx, într-un ungher dintre cele mai rău famate. Jessica avu o strângere de inimă, în timp ce înainta cu maşina pe străzile murdare, pline de portoricani beţi sau drogaţi, care o priveau - unii absenţi, alţii sfidător — de pe scările ciobite ale locuinţelor dărăpănate. Mai fusese de câteva ori în zonă, însă niciodată singură, ca acum.

Detectivul privat Hubert Lewis îşi avea biroul într-o clădire în stil colonial, jumătate mâncată de cancerul vremii, pe holurile căreia mirosea puternic a urină şi şobolani. Pe uşa cu lemnul jumătate putrezit se putea citi o inscripţie, care părea pusă acolo din timpul războaielor coloniale: „ub.rt Le.is, dete..iv pa.t....ar”.

Ce-o fi fost în capul domnului Faulconbridge, de şi-a ales un detectiv care are biroul într-o asemenea văgăună? se gândi ea scârbită, strâmbând din nas din cauza mirosului înţepător.

Ochii începură să-i lăcrimeze imperceptibil.

Hm, cred că ştiu ce-a gândit, conştient sau nu, săracul, îşi făcu ea socoteala. De fapt, nu voia să afle tristul adevăr. Spera că un detectiv care sălăşluieşte în asemenea condiţii nu va reuşi să afle nimic despre presupusul adulter. Ciudată mai e mintea omenească! se mai gândi ea, uşor amuzată.

Bătu timid la uşă, apoi îşi dădu seama că se găseşte, totuşi, în misiune oficială, aşa că îşi îndreptă spatele şi bocăni încă o dată. De data asta mai hotărât.

— Intră odată! se auzi o voce gâjâită dinăuntru. Nu trebuie să-mi dărâmi uşa. Încă n-am surzit.

Jessica pătrunse hotărâtă în locuinţă. În faţa ei, o masă imensă şi un scaun pe măsură adăposteau un bătrân uriaş, lat în spate şi cu părul complet alb, care făcea casă bună cu ochii lui de-un albastru intens. Era îmbrăcat într-un tricou destul de dubios, dar care lăsa să i se vadă braţele viguroase, ce nu-şi arătau vârsta decât prin pigmentaţia nesănătoasă a pielii, indicând o posibilă boală de ficat.

— Domnul Lewis? întrebă poliţista, mirată de personajul din faţa ei.

Şi-l închipuise cu totul altfel, poate nu într-un mod precis, dar sigur altfel.

— Chiar el, stimată domnişoară, spuse afabil puriul, săltându-se galant de pe scaun şi înconjurând masa, spre a-i prinde mâna în palmele lui imense.

Se înclină respectuos şi cu o agilitate pe care nu i-ai fi bănuit-o. Apoi, depuse un sărut impecabil pe mâna ridicată cu uimire de tânăra poliţistă, neobişnuită cu atâta curtoazie.

— Cu ce vă pot fi de folos? Vă spun de pe acum că nu merită.

— Ce nu merită? făcu şocată Jessica.

— Niciunul nu merită. Şi, oricum, vă sfătuiesc să rămâneţi la stadiul bănuielilor. De obicei, pozele au aparenţa de-a spune cu claritate ceea ce, de fapt, e extrem de confuz.

— Nu înţeleg la ce vă referiţi. Sunt inspector de poliţie, Jessica Thompson.

— Ah! făcu Hubert, uşor descumpănit. Şi nu vreţi să aflaţi dacă soţul vă înşeală? se mai interesă el, prefăcându-se mai mirat decât era în realitate.

Femeia receptă vorbele bătrânului ca un pumnal înfipt în coaste. Spuse, cu voce stinsă, fără să vrea:

— Nu mai e nevoie, m-am lămurit demult.

Apoi, parcă amintindu-şi deodată funcţia şi motivul care-o adusese acolo, îşi înăspri expresia feţei şi îşi îngroşă vocea.

— Am adresa dumneavoastră de la domnul Faulconbridge. Cred că vă amintiţi de el, sper.

— Da, făcu bătrânul, care păru subit extrem de plictisit de întreaga situaţie. M-a reclamat sau ce? Eu i-am dat şi lui acelaşi sfat, să-şi vadă de treabă, deşi, când e vorba despre femei adultere, e cu totul altceva.

Jessica avu impresia că din ochii lui pleacă două fulgere, dar nu dădu faptului o prea mare importanţă. Ştia că, mai devreme sau mai târziu, toţi trec prin aceleaşi traume. Trecuse şi ea, la vremea ei, iar moşul din faţă avusese tot timpul să fi trecut, de mai multe ori chiar, prin experienţe similare.

— Adică, cum?! Sunt mai vinovate, sau ce?

— Mda... făcu bătrânul. Trebuia să mă gândesc că asta va fi reacţia. Tânără şi frumoasă doamnă sau domnişoară, prea puţin contează. Diferenţa — şi vorbesc din maximă cunoştinţă de cauză — este cea dintre o mâzgăleală făcută din plictiseală pe un şerveţel într-un bar şi un tablou în care investeşti jumătate din suflul tău creator, dacă înţelegi ce vreau să spun. Şi cu asta am încheiat subiectul. N-am niciun chef să explic, a mia oară, care e diferenţa de implicare între sexul ca sport şi sexul ca patimă, viciu şi depravare.

Jessica simţea impulsul puternic şi presant de-a aprofunda subiectul cu acel bătrân viguros ce părea să deţină toate rezolvările întrebărilor pe care şi le punea de ani de zile. Însă, simţul datoriei se dovedi mai puternic.

— Am o întrebare la care sper să-mi răspundeţi. Aţi avut, ca şi client, pe cineva numit Orson Pembroke?

— Nu ţin minte, tot ce e posibil. Încerc să nu mă ataşez de clienţii mei şi nu le reţin numele ori dramele. Altfel aş lua-o razna.

— Este ginerele guvernatorului statului New York, plusă Jessica.

Pe faţa detectivului nu se mişcă niciun muşchi, însă, chiar această impasibilitate i se păru suspectă femeii.

— Atunci, mi-aş fi amintit. Cu condiţia ca acest... Orson... să-mi fi specificat cine este în mod explicit. Nu cotrobăi în viaţa personală a clienţilor mei, oricât de ciudat ar suna acest lucru. Nu mă interesează nici trecutul, nici viitorul lor.

— Ştiţi că Dixie Faulconbridge a fost găsită moartă? aruncă poliţista prin surprindere.

Bătrânul se uită fix în ochii căprui ai femeii, fără să zică nimic. Se lăsă încet pe spate, scoase dintr-un sertar, tacticos, o sticlă de jumătate de litru de rom şi îşi turnă încet într-un păhărel. Apoi apucă pachetul de ţigări de pe masă, îşi aprinse o ţigară, trase un fum adânc în piept şi spuse:

— Mda. Asta schimbă oarecum situaţia, nu?

— Deci, ştiaţi sau nu?

— Nu, nu ştiam. Nu citesc ziarele şi nu mă uit la televizor. Mi-e groază de ceea ce-aş putea afla prin intermediul lor. Oamenii omoară numai din dragoste, domnişoară. Dragoste de bani, de glorie, de sine, pentru o fiinţă de sex opus... În ultima vreme, nici măcar asta nu mai e neapărat obligatoriu. Iar eu le dau multora chibritul şi le arăt butoiul cu pulbere.

— Nu păreţi prea surprins de veste, constată Jessica. Nici prea afectat. Sau vă ascundeţi în spatele acestor vorbe de duh?

— Nu sunt nici surprins, nici afectat, negă, calm, detectivul. Şi nu cred că mă ascund în spatele nimănui, cu atât mai puţin în spatele vorbelor.

Se aplecă deodată în faţă şi o privi fix, cu ochii lui albaştri, pe Jessica.

— Am făcut două războaie, domniţă şi sunt cu un picior în groapă. Am ucis şi voi muri în curând, la rândul meu. Ce crezi că mă mai poate surprinde şi afecta?

Apoi, se lăsă din nou moale pe speteaza roasă a fotoliului şi îşi aprinse o altă ţigară de la cea încă neterminată.

— Frumoasa Dixie îşi înşela bărbatul. Când faci asta, îmbraci cămaşa morţii.

Jessica tresări. Tonul cu care fuseseră rostite ultimele vorbe o făcuse să-i îngheţe spatele. Se strădui să nu lase emoţiile s-o învingă.

— Adică... credeţi că soţul...

— ... Nu cred nimic. Treaba mea nu e să cred. Asta, dacă nu mă înşel, e treaba ta. Vrei să-ţi fac eu treaba? E-n regulă, dar trebuie să plăteşti.

— Totuşi, aveţi destulă experienţă, se pare. Credeţi că soţul lui Dixie era capabil de...

— ... Ascultă, domnişoară, am impresia că n-am fost destul de clar, o întrerupse el, lăsându-se din nou în faţă, pe masă, ţintuind-o cu privirea pe tânăra poliţistă. Nu cred nimic. Asta înseamnă exact ceea ce auzi. Pot să-ţi spun că nimeni nu pare capabil de crimă, până la un punct. Când am plecat în Vietnam nu omorâsem nicio muscă, în cei optsprezece ani de viaţă. Nu dădusem o palmă nimănui. Şi eram tânăr, voinic... Fierbea sângele-n mine, dar nu voiam să fac rău cuiva. Şi acolo... Oricine e capabil de crimă, deci, numai să existe un motiv suficient de puternic. Dumneata ai ucis pe cineva până acum?

— Eu, nu... nici nu a fost cazul... În fine, în meseria mea, dacă n-am încotro...

— Ai simţit nevoia să-l ucizi pe porcul de soţ când l-ai prins între cracii unei târfe? Poate chiar a celei mai bune prietene a ta?

Jessica rămase mută ca o statuie. Începu să bâiguie:

— Dar de unde... cine...?!

— Stai liniştită, habar n-am cine eşti şi ce viaţă ai avut, dar îţi citesc pe faţă. Ştiu că l-ai fi storcit pe nemernic ca pe o goangă de bucătărie. Că ai simţit nevoia să-i vezi maţele ieşindu-i din burtă, că l-ai fi făcut bucăţele cu satârul. Este sau nu este?

Tăcerea Jessicăi era cel mai bun răspuns. Se simţea de parcă s-ar fi trezit deodată în pielea goală, într-o piaţă aglomerată. Se ridică brusc şi părăsi, aproape în fugă, locuinţa bătrânului, stăpânindu-şi cu greu lacrimile.

Cei doi detectivi aşteptau cuminţi în maşina de urmărire a lui Frank, un banal Chevrolet gri.

— Tu chiar crezi că merită să-l urmărim pe poponarul ăsta? întrebă Frank, plictisit, aprinzându-şi încă o ţigară.

— Pe mine unul nu m-a convins, răspunse Mark, care nu reuşea deloc să îşi găsească locul pe scaun.

Uitase de când nu mai participase la un filaj de-o asemenea amploare. Şi când se gândea la amploare, nu lua în seamă, nicidecum, poziţia socială a fostului ginere al guvernatorului. Se gândea numai şi numai la numărul prea mare de ore care trecuseră de când se postaseră în apropierea gardului măreţ ce împrejmuia domeniul potentatului.

— Măcar eşti sigur, absolut sigur, că idiotul e înăuntru? îl întrebă el, a mia oară, pe Frank.

Chestionatul îi aruncă o privire ucigătoare şi-i zise printre dinţi.

— Ţi-am mai spus că da. Am vorbit cu frumoasa Constance şi mi-a confirmat. O luăm mereu de la capăt?

— Eu tot nu înţeleg cum dracu’ a înghiţit momeala. Auzi tu, să-i spui că ţi s-a făcut dor de ea şi-ai vrea s-o vezi după ce rămâne singură...

— Ce ţi se pare aşa greu de crezut? Nu e genul care să merite s-o mai vrei şi-a doua oară? Sau o fi genul care nu ştie că merită asemenea atenţie? Ha, ha, ha!

— Cred că te-a tâmpit aşteptarea asta. Ai început să râzi dracului şi la bancurile tale, parcă ai fi politician. Şi ea... Ţi-a furnizat pe tavă informaţiile dorite?

— Cât ai clipi, după ce i-au sărit câţiva stropi de spermă în ochi.

— Eşti şi subtil rău, ce să zic! Şi nu s-a mirat de cât de discret ai devenit deodată, după ce i-ai tras-o cu toată familia pe cap, în camera răposatei fiice vitrege?

— Era cât pe ce, dar când i-am zis că vreau s-o aşez cu curul ăla fierbinte pe treptele reci de marmură ale scării din hol, şi-a înghiţit rapid suspiciunile. Na, că erai nerăbdător, uite şi tărăboanţa fraierului!

Un Maybach negru şi nervos ţâşni ca o pisică cu foc la coadă pe poarta deschisă automat a parcului, în mijlocul căreia trona vila guvernatorului. Frank aruncă repede ţigara şi porni maşina.

— Crezi că bătrânul tău motor poate ţine pasul?

— Nu te lua după aparenţe! Bătrân eşti tu! Motorul e nou şi e o bijuterie în opt cilindri. Numai exteriorul e prăfuit, să nu-l ţină oamenii uşor minte. Fii atent aici!

Şi Frank călcă cu ură acceleraţia, fără a da drumul ambreiajului. Un fum gros şi înecăcios de cauciuc ars îi inundă, aproape instantaneu, nările lui Mark. Apoi maşina porni în trombă, lipindu-i pe cei doi de scaune, însă numai câţiva metri, până când Frank smuci puternic de volan în stânga şi trase frâna de mână în acelaşi timp. Maşina se întoarse la o sută optzeci de grade.

Până să-şi revină Mark din zdruncinătură, bolidul cu aspect bătrânicios se înfigea în banda largă a şoselei, pe urmele maşinii ginerelui poponar. Îl ajunseră în scurt timp, la primul semafor.

Vrând să braveze, Frank nu se aşează în spatele acestuia, ci în lateral, obligându-l pe Mark să se facă cât mai mic pe bancheta din dreapta, pentru a nu fi observat şi recunoscut de şoferul din maşina alăturată.

— Ai înnebunit de tot? îi şopti el printre dinţi colegului său. Ce urmărirea dracului mai e şi asta? Stau ca boul o mie de ore în faţa porţii, ca să mă vadă la primul semafor? Nu era mai simplu să-l sunăm şi să-l rugăm să ne anunţe când are de gând să plece, ca să-l putem însoţi?

Frank se abţinea cu greu să nu izbucnească în râs la vederea matahalei din dreapta lui, care îşi băgase adânc capul între umeri şi îşi pusese palma uriaşă pe obrazul din dreptul portierei. Îi sugera un elefant care vrea să se ascundă într-un pantof.

Când semaforul se făcu verde, Frank ţâşni, la fel de nervos ca şi prima dată, luându-i faţa Porche-ului.

— Acum... unde te duci ca o iapă beată în faţă? se înfurie Mark din nou. Şefu'... parcă nu ştiai să conduci, nu?

— Nu, măi, lasă-mă dracului cu condusul tău! De-aia sunt oameni plătiţi să conducă, să ne scutească pe noi, ceilalţi, de-o grijă. Şi ce legătură are, oricum? Nu conduc o maşină, dar urmăriri... am condus câteva la viaţa mea, dacă poţi să-ţi închipui aşa ceva.

— Probabil n-ai condus destule, şefu', fără supărare. Până ajungem în Manhattan, pe drumeagul ăsta cu puţine maşini, prefer să-l urmăresc în oglindă. E mai puţin suspect.

— Şi dacă nu merge în Manhattan?

— Eh, dacă simte nevoia urgentă să iasă de pe şosea şi să intre ca boul prin bălării, îţi garantez că o să-l prind din urmă, zâmbi Frank la gândul că bătrânul îşi putuse închipui aşa ceva.

Trecură podul care lega insula de continent şi pătrunseră în traficul infernal din centrul New York-ului, pretext pentru Frank să încetinească şi să-l lase pe ginerică să-i treacă în faţă, spre mulţumirea şi liniştea colegului său, care agrea urmăririle

de tip clasic, adică din urmă. După ce hălăduiră, parcă fără niciun rost, prin oraş, bolidul pe care-l urmăreau se strecură pe nişte străzi şi pătrunse pe calea ce ducea spre Bronx.

— Ăsta ori e tâmpit, ori e... tâmpit! De ce dracu' ne-am învârtit atâta? se minună Frank.

— Cred că a ajuns prea repede la întâlnire şi n-a vrut să aştepte. A preferat să se plimbe, îşi dădu Mark cu părerea. Recunosc că e o explicaţie cam hazardată, dat fiind faptul că habar n-avem ce-are de gând să facă.

— Păi, ce poate să facă? se prefăcu Frank că nu înţelege. Să-ţi confirme bănuielile. Care e rolul şi rostul unui suspect serios, decât să confirme bănuielile maestrului detectiv?

— Da? se burzului Mark. Las' că vedem noi cine râde mai bine, la urmă...

În final, maşina urmărită catadicsi să parcheze în faţa unui imobil dărăpănat, având un vag aer colonial. Orson coborî şi îşi aruncă din reflex privirile în stânga şi-n dreapta, după care se pierdu pe uşa ce servea drept intrare în clădirea cea mult prea obosită.

— Şefu', cred că e ceva la mijloc. Oricât de promiscui or fi fiind homosexualii ăştia, la nivelul lui de trai nu cred că s-ar deda la orgii printre şobolanii dintr-un asemenea bloc. Eventual, la nevoie, şi-ar spăla frumos partenerul şi l-ar căra undeva mai în centru.

— Mda... Mă bucur că te-ai prins, în sfârşit. Puţoiul ăsta de bani gata nu avea privirea limpede pe care ar fi fost normal s-o aibă, când am vorbit cu el despre detectivul enigmatic. Şi, în atari condiţii, mi s-a părut evident că n-o să lase treburile neterminate.

— Ce treburi, şefu', că m-ai înnebunit cu secretomania ta? Ce treburi?

— Detectivul particular, fraiere! Nu mi s-a părut foarte elegant din partea lui să mă considere atât de cretin încât să înghit chestia aia cu detectivul devenit brusc de negăsit şi cu

indiferenţa lui faţă de subiect. Dacă nevastă-sa n-ar fi murit cum a murit, era de înţeles să facă uitată povestea cu infidelitatea şi cu detectivul care a probat-o. Dar, e foarte probabil ca Gertrude să fii murit CHIAR din cauza infidelităţii. Şi atunci?

— Uneori loveşti cuiul drept în cap. Stai aici să arunc o privire prin imobil?

— OK, acceptă Mark. Eventual, cât cotrobăi tu, vezi că sunt în faţă, la toneta aia cu hamburgeri.

— Mănânci aşa ceva în Bronx? Aici, mai precis? Îţi dai seama la ce riscuri te expui?

— Vezi-ţi de treabă — îl expedie Mark — că mă descurc eu cu mâncarea!

Frank mai vru să spună ceva, însă îşi dădu seama că ar fi vorbit singur, aşa că ridică din umeri şi intră pe urmele lui Orson Pembroke. Înăuntru mirosea puternic a urină şi şobolani, exact aşa cum intuise de când văzuse clădirea în dreptul căreia parcase Maybach-ul lui „ginerică”. Simţi cum asupra lui se aţintesc mai multe perechi nevăzute de ochi, însă nu dădu atenţie acestui amănunt frecvent în astfel de locuri, unde străinii sunt destul de rari la vedere.

Zări în dreapta o uşă pe care se putea ghici scris ceva. „ub.rt Le.is, dete..iv pa.t....ar” se chinui Frank să descifreze.

A avut dreptate moşul, se gândi el, fluierând apreciativ.

Se apropie de uşă şi îşi lipi prevăzător urechea de lemnul umflat de igrasie, nu înainte de-a şterge cu grijă locul înainte de a iniţia contactul. Nu se auzea nimic. O linişte surprinzătoare domnea în spatele uşilor închise.

Măi, să fie! se miră Frank. Ăştia se înţeleg prin semne sau pârlita de uşă are capitonaj interior? Aşa ceva chiar că m-ar mira!

Ciocăni discret în lemnul canatului, pentru a vedea cum se-aude. Sunetul spart şi sec îi confirmă neîncrederea în posibilitatea existenţei unui capitonaj savant într-un asemenea loc.

Dacă nu e capitonată, de ce nu sesizează nimeni că am bătut? se întrebă el, tot mai mirat.

Apăsă pe clanţa veche de bronz şi împinse încet de uşă. Aceasta se întredeschise uşor, însă, după primii centimetri, se blocă.

Hait! făcu Frank, cuprins de un presentiment urât.

Împinse încă o dată, de data asta cu mai multă hotărâre. Ceva bloca uşa, era sigur.

Bărbatul lăsă la o parte orice urmă de prudenţă, se propti în vârfuri şi împinse cu toate puterile. Reuşi să deschidă suficient de mult uşa, cât să-şi strecoare capul pentru a privi înăuntru.

În faţa lui se afla o masă imensă dintr-un lemn scorojit şi un scaun la fel de obosit.

În spatele uşii — trupul prăbuşit al lui Orson Pembroke. Frank mai aruncă o privire prudentă în încăpere, ajungând la concluzia că înăuntru nu era nimeni. Nu putea ştii cu siguranţă, însă acceptă riscul. Precaut, îşi strecură întreg corpul prin locul îngust dintre uşă şi tocul ei, cât îi permitea trupul prăbuşit de-a curmezişul să împingă. Cu pistolul în mână şi cu toate simţurile încordate, pătrunse în locuinţa detectivului.

Continuând să-şi rotească privirea, se aplecă încet deasupra corpului ginerelui guvernatorului şi îi puse o mână pe vena de la gât, fără să-l privească. Aceasta nu mai pulsa, semn că trupul devenise cadavru. În schimb, simţi pe degete ceva lipicios. Îşi desprinse privirea din observarea atentă a camerei şi privi spre răposatul Orson. Din gâtul acestuia gâlgâia, stins, un firicel de sânge.

Deodată, în timp ce Frank se ştergea scârbii de lichidul fierbinte şi vâscos pe costumul de zeci de mii de dolari al defunctului, din spatele unui fotoliu ros de vreme — singurul loc în care Frank nu reuşise să-şi arunce încă privirea — ţâşni spre el o matahală de dimensiuni apropiate partenerului său de serviciu care-l aştepta în stradă.

Trase două focuri, însă gloanţele se înfipseră în perete, ratându-şi ţinta. Până să se dumirească de ce nu nimerise de la o distanţă aşa mică, chiar dacă se găsea într-o poziţie ingrată, Frank încasă o lovitură năucitoare în creştetul capului şi se prăbuşi peste Orson.

Parcă îi căzuse grinda în cap, aşa de rapid îşi pierduse detectivul cunoştinţa.

Se trezi datorită senzaţiei neplăcute provocate de apa rece ce-i cădea în cap, ca şi cum s-ar fi împiedicat şi-ar fi căzut sub jetul cascadei Niagara, îşi scutură ţeasta şi încercă să-şi crăcăneze puţin pleoapele, pentru a vedea ce i se întâmplase.

Prin ceaţa fină a peliculei de apă ce-i acoperea genele zări silueta elefantină a lui Mark. I se păru că acesta îl priveşte mai curând cu condescendenţă decât cu îngrijorare, în timp ce muşca cu poftă dintr-un hamburger uriaş, ale cărui ingrediente i se prelinseseră pe cămaşa aproximativ nouă pe care o îmbrăcase.

— Bună dimineaţa, soare! spuse Mark, punând lângă el, pe masă, o oală cu destinaţie incertă, de care se folosise pentru a-i face un duş leşinatului său partener. Te-a luat somnul aşezat pe bietul poponar? Eu ţi-am tot spus să mai dormi şi pe timpul nopţii. E un exerciţiu care s-ar putea să-ţi prindă bine, din când în când. E recomandat şi de doctori.

— Bă, ce lovitură am încasat! începu Frank, treptat, să-şi amintească episodul ce-i provocase leşinul. Cred că mi-a crăpat capul...

— Las’ că nu ţi-a crăpat nimic. Nici măcar un cucui nu cred să ai. Oricât de greu ţi-ar veni să crezi, ai primit doar un pumn zdravăn în creştetul tărtăcuţei. Un pumn profesionist, senţelege.

— Nu se poate! se burzului Frank. M-a lovit cu ceva, cu un fier, cu mânerul unui pistol. Am simţit cum mi se despică craniul în patru.

— Yeah, right! făcu Mark, plictisit. N-am timp acum să îţi explic care e diferenţa între o „urmă” de pumn şi una de fier. În afară de faptul că te-a avut ca pe o liceană, ce poţi să-mi spui despre agresor şi, probabil, asasin?

— Mai nimic, admise Frank, încercând să se ridice de pe trupul însângerat al lui Orson Pembroke. Nici n-am apucat să-l văd prea bine. Tu nu l-ai zărit deloc?

— Nope! Mâncam liniştit, când am auzit două împuşcături şi m-am repezit încoace. Uite — spuse el, arătând înciudat spre cămaşă —, m-am şi pătat din cauza ta! Şi-abia o cumpărasem.

— Regret nespus această distrugere! reacţionă Frank sarcastic, gândindu-se că era probabil a treia cămaşă pe care şi-o cumpărase Mark de când îl ştia. Presupun că asta nu te-a împiedicat, totuşi, să alergi ca să vezi dacă sunt în siguranţă, nu?

— Nu, păsărică mică. Inimioara mi-a tresăltat de emoţie şi de teama că te-aş putea pierde. Cert e că am ajuns totuşi repede, în ciuda emoţiilor ce mă cuprinseseră de grija ta. Şi te-am găsit bulucit peste ăsta, preciză bătrânul, arătând calm spre cadavrul de pe podea. Plin de sânge. Mă şi vedeam nevoit să pierd timpul cu înmormântarea ta, în loc să mă ocup în continuare de rezolvarea cazului.

— Mă bucur că ai scăpat de această obligaţie neplăcută. Şi totuşi, unde a dispărut namila aia? Că s-a ridicat deodată de după fotoliul ăla... unde o fi încăput nu ştiu, că era cât tot mobilierul de colo. Şi, când am tras spre el, am constatat că iar nu mai era. Apoi m-am simţit puţin ameţit şi am leşinat. Ce e ăsta, Omul invizibil?

— Un bărbat bine antrenat. Suspect de bine antrenat, pentru un detectiv particular pârlit din Bronx.

— Dar de unde ştii că era detectiv.

— Păi, nu suntem în locuinţa lui? Nu scrie... mă rog, scria — la un moment dat — pe uşă, detectiv particular?

— Poate era altcineva. Bunăoară criminalul pe care-l căutăm şi care-a fost surprins de Orson. S-a speriat şi i-a luat gâtul, însă n-a apucat s-o şteargă, că am apărut eu.

Mark mototoli tacticos bucata de hârtie care încercase, fără prea mare succes, să-l protejeze de ingredientele hamburgerului, şi o aruncă nepăsător pe jos.

— Se poate şi aşa, admise el, fără să se obosească prea mult să caute contraargumente. Ce dracului nu mai apar imbecilii ăştia? l-am chemat de-un sfert de oră şi mai bine.

— Pe cine? se miră Frank.

— Cum pe cine? Poliţia! Doar n-ai vrea să-l pitulăm pe ăsta în tomberon. Să vină şi să facă curat pe-aici, de-aia îi plăteşte contribuabilul american, nu?

Nici n-apucă bine să termine fraza, când se treziră cu faţa de femeie sătulă de viaţă a Jessicăi lângă ei. Nu spuse nimic când intră. Pe figură, însă, i se întipărise o paloare suspectă.

— Salut, gagico! o întâmpină Frank, cordial. Sunt bine, mulţumesc de întrebare! Dânsul de jos e uşor mort, în schimb.

Poliţista ridică privirea spre detectiv, de parcă abia atunci îl observase. În spatele ei se năpusti pe uşă o echipă de poliţişti dornici probabil de a ieşi în evidenţă.

— Cine e „dânsul” şi cum aţi ajuns voi aici? întrebă Jessica, pe un ton uşor iritat.

— Ne-a adus „Zâna Măseluţă”, spuse tânărul detectiv, zeflemitor.

— L-am urmărit pe „ginerică”, o lămuri Mark. A intrat aici şi, puţin mai târziu, l-am găsit cu gâtul secţionat cu graţie. Dar tu pari familiarizată cu ambientul. Cunoşti locaţia?

— Am plecat de-aici abia de vreo câteva ore. Ajunsesem la secţie când s-a primit apelul vostru. M-am mirat când am aflat adresa la care solicitaţi ajutor.

— Dar cu ce ocazie în zonă, putem şti?

— Aici e locuinţa detectivului angajat de Faulconbridge. Am avut o discuţie... hm... interesantă cu el. Nu era şi Lewis?

— Părerile sunt împărţite, răspunse Frank, enigmatic. Şefu’ zice că da, eu zic că nu neapărat.

— Vreţi să abandonaţi sarcasmul ăsta idiot pentru câteva clipe? La dracu’! se înfurie Jessica. E un om mort lângă voi. Cum adică el zice da şi tu ba? Unde e criminalistul? se întoarse ea brusc spre unul dintre copoii care-o însoţeau.

— Trebuie să ajungă, o linişti acesta. L-am chemat şi a spus că se grăbeşte să răspundă la apel.

— Simţi brusc nevoia să vezi un criminalist? se miră Frank. Uită-te la el! E mort, iar eu aproape că am asistat la asta. L-a eliminat o matahală pe care abia am putut s-o văd, înainte de a-mi scăpa printre degete.

— Zău? făcu Jessica, brusc pasionată de poveste. Poţi să-mi explici şi mie ce înseamnă „scăpat printre degete”?

— Eh..., se fâstâci Frank, cum i se întâmpla de prea puţine ori în viaţă. Ce să mai povestesc... mi-a scăpat şi gata...

— I-a dat un pumn în cap şi a leşinat, ha, ha! nu rată Mark ocazia de a-i mai ştirbi puţin blazonul colegului său.

— Ai făcut buba, pui mic? prinse şi Jessica ocazia de a-i tăia din siguranţă atrăgătorului detectiv.

Însă Frank nu era omul să rămână descumpănit prea mult timp. Se apropie de urechea poliţistei şi îi şopti cald:

— Ştiu că simţi nevoia să mă oblojeşti chiar aici, pe masa asta, dacă s-ar putea. Stai liniştită, o să vină şi momentul în care să te las să vezi şi tu „buba” de care vorbeşti cu atâta patimă-n priviri!

Jessica fu străbătută de-un fior — cald şi rece în acelaşi timp — în tot trupul. Ştia că, în mod normal, ar fi trebuit să-i dea unui asemenea impertinent cel puţin două palme straşnice, dacă nu chiar şi un genunchi între picioare. Însă se simţea ca paralizată şi se mulţumi să zâmbească tâmp, preţ de câteva fracţiuni de secundă. Apoi, se repezi fără niciun motiv la subordonaţii ei, care începuseră să cerceteze temeinic locul crimei:

— Hai mai repede, ce vă mişcaţi ca-n reluare?

— Şi cum arăta detectivul ăsta cu care te-ai întreţinut tu? o întrebă Frank.

— Era un tip uriaş... cam cât Mark, spuse ea, puţin jenată de comparaţie. Şi cam de aceeaşi vârstă. Doar că... fără supărare, mai puţin gras, de fapt chiar atletic... păr alb complet, dar des, fără urmă de chelie, ochi albaştri... fără semne particulare, cel puţin nu la vedere.

— Hm, făcu Frank, îngândurat. Eu n-am apucat să observ atâtea amănunte, dar ca statură par să se asemene.

În timp ce tânărul detectiv zâmbea mulţumit că întorsese situaţia în avantajul său, intră pe uşă şi echipa criminaliştilor, în frunte cu un individ transpirat tot şi cu o privire de vânat hăituit.

— Dar ştiu că nu te prea grăbeşti să ajungi, îl luă Jessica peste picior pe colegul ei.

— Lasă-mă, că sunt frânt! Vin de la o crimă dublă de ultimă oră. Am început să mă satur. Ori prindeţi mai repede criminalii din oraşul ăsta de nebuni, ori cer să fiu plătit triplu.

Între cei trei, Frank, Jessica şi Mark, urmă un schimb iute de priviri, unele stupefiate, altele furioase, dar toate pline de consternare.

— Iar? strigă bătrânul, exasperat. Ăsta când mai doarme, dom’le? Erau un bărbat şi o femeie făcuţi bucăţi? îl întrebă el pe legist.

— Da, confirmă sec acesta. Dar de unde ştiţi?

— Hm... o încercare norocoasă, probabil. Şi de când erau morţi?

— De ieri seară, aproximativ. Urmează să mă pronunţ mai precis după autopsie.

Tipul se mişcă năvalnic, aprecie Frank, cu o urmă de admiraţie în glas. Trei cupluri în trei zile. Vorba ta, de dormit când o mai dormi?

— Asta se poate numi situaţie de urgenţă, se precipită şi Jessica. În ritmul ăsta îl face de ruşine şi pe Jack Spintecătorul, înainte de a se încheia săptămâna.

— Mda, aprecie şi Mark. Cred că nu mai avem timp să ne ţinem de mânuţă. Tu, Jessica, dacă tot spui că ai fost deja aici, rămâi şi vezi ce afli în legătură cu chestia asta... Dacă nu ai nimic împotrivă, adăugă el, amintindu-şi discuţiile lor de început.

— Acum nu mai e timp de orgolii, zise poliţista, împăciuitor.

— Aşa, perfect! Tu, Frank, ia adresa de la legist şi du-te rapid la locul crimei. Vezi dacă găseşti ceva ce ne-ar putea fi de folos. Eu o să mă duc din nou la guvernator, să văd care e totuşi treaba cu ginerică ăsta. Cred că e singurul fir serios. Ah! făcu el, înainte de a părăsi încăperea. Jessica, dacă tot preiei partea de-aici, vreau să aflu totul despre detectivul ăsta. Licenţă, domiciliu, antecedente... În fine, ştii şi tu ce înseamnă asta... „tot”.

— Da, să trăiţi, şefu’, făcu Jessica, zâmbind fără răutate şi ducându-şi mâna la tâmplă, într-un simulacru de salut milităresc.

Deci, avem trei crime în trei zile, se gândea Mark, în timp ce se îndrepta spre locuinţa guvernatorului. Nici nu cred că merită să mai cer lămuriri suplimentare despre al treilea cuplu. Bag mâna-n foc că e vorba despre alţi adulterini. E clar că ăsta e hotărât să cureţe oraşul de preacurvie. Mă tem însă că s-a înhămat la o treabă prea dificilă chiar şi pentru armata SUA, darămite pentru un singur om. Ca să nu mai spun că planul echivalează cu un genocid la scară naţională...

Auzi un ţârâit îndepărtat, în timp ce era încurcat în gândurile acestea. Era telefonul său mobil.

Frank deja a ajuns, probabil, se gândi el, când văzu că apelul provenea de la partenerul său.

— Da, colega, care e problema? întrebă el. Aha, exact cum bănuiam. Bun, te duci iar şi îi cauţi pe soţii îndureraţi sau satisfăcuţi, depinde. OK, atunci mă suni când ai primele concluzii!

Închise telefonul şi căzu din nou pe gânduri, în timp ce taxiul în care se aruncase-n grabă se chinuia să străbată cât mai repede hăţişul circulaţiei uriaşei metropole.

Aşa cum bănuiam, îşi reluă Mark firul gândurilor întrerupt de telefonul primit de la Frank. Din nou nişte indivizi care nu se bucură de acelaşi nume de familie. Curvăsăraie masivă în oraşul care nu doarme niciodată. Şi încă n-a ajuns la mine în Los Angeles, pe dealurile Hollywood-ului. Acolo ar putea să dea direct c-o bombă, să nu se mai încurce în amănunte. Doamne, sper să nu-i treacă aşa ceva prin cap. Nu! se contrazise el singur. Nicio şansă. Tipul nu s-ar lipsi de satisfacţia de a-i ciopârţi cu mâna lui. Trebuie totuşi să existe o legătură între el şi detectivul ăsta particular. Dacă nu o fi cumva una şi aceeaşi persoană, ceea ce-ar simplifica oarecum lucrurile, însă ar cam îngreuna investigaţia.

Taxiul pătrunsese deja pe domeniul guvernatorului, după ce negrul de la poartă îl recunoscuse, în individul cât muntele, care ocupa întreaga banchetă din spate, pe poliţistul pe care-l verificase cu amănuntul câteva ore mai devreme.

— Vă mulţumesc că aţi acceptat să vă întâlniţi din nou cu mine! spuse Mark, după ce strânse cu putere mâna flască a gazdei. Din păcate, nu am cele mai bune veşti. Ginerele dumneavoastră a fost găsit mort, cu beregata tăiată, în biroul detectivului particular pe care-l angajase, după toate probabilităţile, s-o urmărească pe fiica dumneavoastră.

Pe chipul guvernatorului se putu citi o mare consternare în primele secunde, care fu înlocuită treptat de-o grimasă ce aducea mai curând a mulţumire.

— Detectivul despre care spunea că n-are nici o veste? Ticălosul! În fine, poate că nu merita să sfârşească aşa. Îmi cer

scuze, dar moartea fiicei mele m-a făcut cam insensibil la asemenea veşti. Vă mulţumesc, însă, că aţi venit personal să mă anunţaţi! Aţi mai aflat şi altceva?

— Da, din păcate. Recunosc că venirea mea aici este mai mult provocată de interesul anchetei decât de politeţe. Avem toate motivele să credem că avem de-a face cu un criminal în serie.

Ajunseseră din nou, în timp ce schimbau aceste informaţii şi politeţuri, în biblioteca în care se cunoscuseră cu puţin timp înainte. La auzul anunţului sec al lui Mark, guvernatorul aproape scăpă din mână sticla de whisky, din care se pregătea să toarne în două pahare.

— Asta-mi mai lipsea acum, în prag de alegeri, se văicări el, vizibil marcat de-o perspectivă sumbră.

— Da, făcu Mark, deloc surprins de modul în care punea guvernatorul problema. Uneori criminalii ăştia sunt total lipsiţi de sentimentul corectitudinii politice.

— N-am vrut să sune aşa... — se fâstâci gazda — numai că... În fine. Cu ce vă pot ajuta, dacă vă pot ajuta cu ceva?

— Aş vrea să-mi povestiţi mai multe despre ceea ce ştiţi în legătură cu mariajul fiicei dumneavoastră. E adevărată acuzaţia de homosexualitate adusă ginerelui sau a fost o vorbă aruncată la furie?

— Am destule motive să cred că este adevărată, deşi în lipsa unor probe zdrobitoare... numai bârfe. Cert e că activitatea lui sexuală în familie era mai mult... cum să spun... onorifică.

— De unde ştiţi acest lucru? se miră Mark.

— Eu şi fiica mea eram foarte apropiaţi, în ciuda lipsei mele de timp liber. Ştiţi, soţia mi-a murit când Gertrude era încă mică şi...

— În cazul acesta, încerc să înţeleg ce l-a determinat pe Pembroke să apeleze la un detectiv particular. De asemenea, de ce-a refuzat să ne pună în legătură cu el şi, mai ales, ce căuta astăzi în locuinţa lui.

— În ultimul timp, Orson era extrem de tulburat, încă înainte de dispariţia lui Gertrude, bineînţeles. Am pus asta pe seama dovezilor pe care detectivul i le furnizase, referitor la... hm... la aventurile fiicei mele — perfect normală, din punctul meu de vedere, având în vedere situaţia. De altfel, ea era decisă să divorţeze, însă eu nu i-am permis. Nu încă.

— Ea voia să divorţeze? se miră Mark. Şi soţul ei ştia?

— Bănuiesc, dar nu sunt sigur. Am vorbit mult cu Gertrude pe această temă. E drept că nu mi-a spus c-ar avea deja pe altcineva, dar... Oricum, am insistat să aştepte depăşirea momentului electoral. Doamne, nu pot să cred că s-a întâmplat aşa ceva! Dacă am pricinuit moartea fiicei mele?!...

— Hm! mormăi Mark. E drept că asasinul pare chitit să căsăpească persoanele adulterine, însă de aici şi până la a vă învinovăţi...

— Nu-ţi dai seama! strigă guvernatorul. Dacă i-aş fi permis să divorţeze, nu mai era adulterină, cum spui tu, iar criminalul ar fi ocolit-o, nu?

— Altceva aş vrea să ştiu, ca să vă pot răspunde serios la această întrebare. Orson pierdea ceva, material vorbind, în urma divorţului?

— Totul sau aproape totul. El depindea integral de averea lui Gertrude, chiar dacă avea un serviciu extrem de bine plătit, la una dintre firmele mele. Şi nu era atât de prost încât să-şi închipuie că l-aş mai fi ţinut în funcţie, dacă legătura oficială cu fiica mea înceta de drept.

— Mda... aprecie Mark, îngândurat. Interesant!

— Bănuiţi că... nu pot să cred... se bâlbâi potentatul, înţelegând direcţia în care se îndreptau gândurile detectivului. Să fie Orson de vină? Dar aţi spus că e vorba de-un criminal în serie, nu?

— Tot ce se poate, e foarte probabil, însă... v-am vorbit despre nelămuririle mele. Există categoric o legătură între detectivul particular care-a descoperit şi probat infidelitatea

cuplurilor omorâte şi asasin. Poate doar o legătură, poate chiar o identitate, cine ştie?! Însă există şi-o conexiune ciudată între acest personaj şi Orson, pe care eu mi-o explic cu greu, chiar deloc, dacă e să fiu sincer. Ce motive avea să se întoarcă la detectiv? Şi ce motive avea acesta sau altcineva să-l ucidă pe ginerele dumneavoastră? Prea multe semne de întrebare, însă am aflat, totuşi, ceva destul de important.

— Ce? vru să ştie guvernatorul, complet confuzionat de încâlceala cazului.

— Că Orson ar fi avut motiv. Adică, încă un motiv, pe lângă adulterul pe care-l descoperise. Nu mi-aţi spus până acum cum aţi aflat despre aventura fiicei dumneavoastră! Azi dimineaţă aţi afirmat că prea mulţi au văzut fotografiile compromiţătoare. Cine vi le-a arătat?

— Pembroke, bineînţeles. A spus că asta e situaţia, dar că el e dispus s-o ierte, că o iubeşte prea mult şi alte stupizenii din astea. Şi ne-a cerut ajutorul... ca să o aducem împreună pe calea cea dreaptă, zicea el. Şi am dus-o pe calea fără întoarcere, Doamne Dumnezeule!...

CAPITOLUL 4

Frank ajunsese la locul crimei cu uşurinţă, pentru că acesta se găsea în apropierea locuinţei detectivului. Acolo nu mai rămăsese niciun oficial. Fu nevoit să intre în vorbă cu vecinii, care se strânseseră ciopor şi discutau înfocaţi evenimentul.

Află de la ei că bărbatul ce fusese găsit bucăţi împreună cu amanta locuia chiar la acea adresă şi că legătura celor doi era de mult timp cunoscută.

— Şi soţia lui n-avea nimic de spus sau ignora situaţia? îl întrebă Frank pe cel ce părea a fi bârfitorul şef, un grăsun cu părul rar şi o mustaţă a la Hitler.

— Eh, soţia nu cred că ştia. Cine să-i spună? Este o femeie atât de nesuferită! Cred că multe se bucurau că are probleme în căsnicie.

— De ce „multe”, întrebă Frank. De ce nu „mulţi”?

— He, he... se trezi să intervină un lungan plin de coşuri şi cu un nas cât o gogonea. Păi, nu ştii cum arată „nevasta înşelată”. Wow! O adevărată bombă sexuală. O urăsc toate vecinele, că bărbaţii lor sunt în limbă după ea. Când trecea prin curte, se făcea linişte-n zonă.

— Păi, domnul nu pare s-o fi apreciat, realiză Frank, amuzat de situaţie, arătând spre grăsunul care-i dăduse primele informaţii.

— Ha, ha, ha! se distră copios lunganul. Care domn? Asta e nevastă-mea! Ţi-am spus, fă, că eşti mai urâtă ca o maşină rusească. Treci dracului în casă, şi nu mai furniza informaţii tâmpite!

La auzul acestor vorbe, cea care se dovedise a fi o simplă nevastă repezi un picior perfect ţintit între picioare lunganului,

acesta prăbuşindu-se ca secerat, spre hazul celorlalţi vecini ce asistau la o scenă cunoscută şi dată-n reluare.

— Urât eşti tu, cretinule! îi aruncă mustăcioasa furioasă, dispărând totuşi din cercul în care îşi desfăşurase până atunci activitatea.

— Şi totuşi, se întrebă unul mai mucalit, nimeni nu poate să-mi explice mie cum de-o înşela idiotul ăla de bărbat-su cu sfrijita aia?

— Ţine minte de la mine! — îl înconjură prieteneşte Frank pe după umeri — acum că văd că s-au mai rărit nevestele voastre de pe aici: pentru fiecare femeie superbă există unul care s-a plictisit să i-o tragă!...

— Ha, ha, ha! începură toţi să râdă cu poftă, simţindu-se oarecum răzbunaţi de remarca detectivului. Uite-o că s-a întors! strigară toţi la unison, arătând în direcţia casei unde se produsese crima şi în faţa căreia oprise un break roşu, un Cadillac. Uite ce craci scoate acum, când coboară.

— E momentul meu preferat, îl informă un altul. Mi-am instalat o lunetă specială, numai să o văd când coboară. Cum scoate piciorul ăla perfect formatat şi i se vede coapsa până suuus de tot...

— ... Mai tăceţi, bă, dracului din gură! sări unul mai milos, cu o faţă de viezure beat. Femeia e îndurerată şi voi tot la prostii vă gândiţi!

— Şi ce, bă, Rodrigo? se ofuscă lunganul care-şi revenise din şocul pricinuit de femeia-bărbat ce-i servea drept nevastă. Vrei să spui că nu te-ai duce acum s-o înveseleşti până-ţi dă sângele pe nas? Dă-te dracu'! Crezi că nu te-am văzut cu toţii cum te strecurai şi te căţărai pe geamul de la baie, când venea vremea duşului?

Femeia în cinstea căreia salivează toţi bărbaţii pe-o rază de-un kilometru îşi merită admiraţia, chiar dacă nu-şi merită admiratorii, se gândi Frank, când aceasta se extrase complet din maşină.

Era un munte de carne, dispusă pe oasele lungi în aşa fel încât să înnebunească pe oricine ar fi privit-o mai mult de zece secunde. Înaltă şi roşcată, cu hainele strâmte pleznindu-i pe corp, femeia îi aprinse instantaneu detectivului sângele în vine, care se şi vedea cocoţat pe ea ca un alpinist pe-o creastă imposibilă.

Îi părăsi pe cei cu care tăifăsuise până atunci şi se îndreptă cu pas săltat de nerăbdare spre diva ce părea întruchiparea unei zeiţe a sexului.

— Detectiv Frank Cooper! o abordă el din prima pe femeia ai cărei ochi rămâneau nevăzuţi, în spatele unor ochelari de soare imenşi. FBI!

Ea îşi înclină capul, privindu-l pe bărbatul din faţă pe deasupra ochelarilor, ca şi cum lentilele acestora ar fi împiedicat o vedere suficient de bună a interlocutorului. Fu mulţumită probabil de ceea ce zărea, pentru că-şi dădu la o parte acele accesorii şi îi aruncă bărbatului o privire de-un violet intens.

— Nicole Gissing, se prezentă ea, cu o voce profundă ce îi pătrunse detectivului adânc între picioare. FBI? Cu ce ocazie?

— Îmi cer scuze, ştiu că nu este momentul cel mai potrivit, însă aş dori să v-o pun.... ăăă, pardon, să vă pun câteva întrebări despre tragicul eveniment căruia i-a căzut victimă şi soţul dumneavoastră.

— Am dat toate răspunsurile poliţiei, nu văd ce v-aş putea spune în plus... Dar poftiţi în casă, dacă credeţi că e necesar.

Mamăăă, şi ce necesar e! se gândi Frank, încălzit de perspectiva de-a fi în aceeaşi încăpere cu specimenul respectiv.

Nicole nu părea afectată în mod deosebit de evenimentul care zguduise împrejurimile. Porni înaintea detectivului, permiţându-i acestuia să arunce o privire de cunoscător asupra picioarelor ei interminabile şi a feselor atât de bombate, încât ar fi putut găzdui un concurs de schi. Frank o urmă ca un căţel fidel, nu înainte de-a arunca o privire triumfătoare spre grupul

bărbaţilor frustraţi, care îi arătau prin semne fără echivoc că îl susţineau în tentativa lui, oricare ar fi fost aceea.

Când ajunseră în casă, girafa se aruncă sfârşită în primul fotoliul ce-i ieşi în cale, îşi scoase pantofii din picioare cu un gest obosit şi îşi luă faţa în palme, începând să plângă încetişor.

A dracului muiere! se gândi Frank imediat. Vasăzică, detaşarea de afară era doar de faţadă. Se ştie filată de toată lumea din cartier şi nu vrea să-şi strice imaginea; bravo ei!

— O cunoşteai pe femeia cu care te înşela? şopti Frank, aşezându-se lângă ea, pe braţul larg al fotoliului

— Luciana Guerney, murmură Nicole. Eram prietene din facultate. Bune prietene. Cum a fost posibil aşa ceva? întrebă ea, întorcând ochii înlăcrimaţi spre bărbatul de care se simţea ciudat de atrasă, încă din prima secundă în care-l văzuse.

— Crimă, şopti Frank, luându-i mâna între palme, în timp ce ochii lui scormonitori plonjau în decolteul generos al femei.

Aşa cum stătea acum, jumătate călare pe braţul fotoliului, cu trupul atingând uşor corpul voluptuos al femeii, vedea perfect sânii imenşi cum se ridică şi coboară la fiecare inspiraţie şi expiraţie. Iar când mai survenea şi-un suspin, carnea lor tare fremăta precum cercurile pe care le face apa în care este aruncată o piatră.

— Crimă? întrebă femeia, mirată. Nu... asta mă interesează mai puţin acum. Cum de m-au putut înşela, amândoi. O iubeam!

Frank fu gata să cadă de pe braţul fotoliului când auzi remarca aceea, făcută cu oarecare detaşare de femeia de care se lipise aproape cu totul.

Hopa! îşi zise el, aproape bucuros. Ce-avem noi aici? Un dublu adulter?

— Adică?!

— Adică era amanta mea, ce nu pricepi? se înfurie Nicole, ca şi cum detectivul ar fi trebuit deja să-şi închipuie acel

lucru. O iubeam din facultate, de când eram colege de cameră. Dar de ce-ţi spun ţie toate lucrurile astea?

Gazda se ridică ea brusc din fotoliul, realizând situaţia în care se găsea.

— Pentru că simţi nevoia să vorbeşti cu cineva, o informă Frank, ridicându-se la rândul lui de pe braţul fotoliului.

Se priviră în ochii, parcă aşteptând fiecare să vadă ce mişcare pregăteşte celălalt.

Frank putu citi o năprasnică dorinţă a femeii de a se abandona pe aripile simţurilor, ca să uite pe cale sexuală de modul în care cele două iubiri ale ei se gândiseră să o înşele una cu alta. Bărbatul ştia că ancheta trebuia să primeze. Însă în faţa sa se găsea o femeie incredibil de apetisantă, care cerşea din priviri să fie posedată sălbatic, să uite de toţi şi de toate, să înlocuiască suspinul plânsetului cu cel al extazului. Se vedea clar că femeia fusese născută pentru erotism, şi că fiinţa ei emana prin toţi porii sexualitate. Era ca un accident al naturii. Părea să fii supt, în interiorul ei, energia sexuală a întregului cartier.

Frank o apucă încet, cu o mână înconjurându-i talia şi cu cealaltă ceafa. Îi aplecă faţa într-o parte şi o privi intens, parcă pentru a-i cere o ultimă îngăduinţă.

Ochii femeii răspundeau un „da” parcă urlat, aşa că detectivul se simţi eliberat de orice mustrare de conştiinţă.

Buzele ei se dovediră mari şi fierbinţi, iar limba aspră şi extrem de mobilă. Începu să geamă încet, încă din momentul în care Frank îi atinse uşor buzele. Apoi îşi lipi trupul de cel al bărbatului, precum o ventuză.

Frank simţi cum este covârşit de carnaţia bogată şi tare a femeii, ca supt într-o vâltoare. Parcă se găsea într-o barcă ce se îndrepta, cu viteză din ce în ce mai mare, spre o cascadă. Ştia că nu se mai putea împotrivi nici dacă-ar fi dorit din toată fiinţa lui s-o facă. Dar când încercase el vreodată să se împotrivească unui asemenea torent erotic?!...

Sărutul lor pasional îi împingea spre patul de pe care abia se schimbaseră aşternuturile şi unde încă se mai ghiceau urme cafenii de sânge. Frank observă acest lucru şi avu o tresărire, încercând să cotească spre un alt loc mai lipsit de amintiri macabre, însă femeia nu mai putea fi oprită de asemenea copilării. Întregul ei trup era un imens clitoris, tresărind şi întărindu-se la fiecare atingere a bărbatului. Iar el înţelese că Nicole nu era genul de femeie care are nevoie de preludii savante, aşa că îi băgă mâna pe sub fusta scurtă şi îi rupse, cu o singură mişcare, chiloţii pe care îi simţi uzi şi catifelaţi în acelaşi timp.

Nu mai ştia cine îl lăsase pe el fără pantaloni, şi nici când. Înainte de a se dumiri prea bine de ceea ce i se întâmplase, îşi simţi penisul introdus într-un cuptor încins şi parcă strâns acolo cu uşa. Nu-i venea să creadă că un asemenea monstru de carnaţie putea fi atât de strâmt, încât să se simtă ca şi cum ar fi încercat să violeze o pisică. Unghiile proaspetei văduve îi lăsau urme adânci pe spate, în timp ce limba ei i se strecura cotropitoare în ureche, făcând volute ce-i creşteau bărbatului tensiunea. O dorinţă caldă şi subită de-a muşca cu poftă din trupul acela cărnos, parcă lipsit de oase, tare şi plin, îl cuprindea pe nesimţite.

Loviturile lui de bazin erau necruţătoare, ritmate, directe sau rotitoare. Trupul femeii îl cerea în ea, cu fiecare cursă brutală a lui Frank. Se simţea ca atras de-un magnet gigantic, de fiecare dată când se retrăgea. Era ceva mai presus de experienţele lui anterioare. Avea senzaţia că a intrat pe un drum fără întoarcere, ca aruncat pe un imens şi abrupt tobogan. Corpul lui nu mai asculta niciun fel de comenzi, altele decât cele ce părea să-i fie transmise de corpul încins al vădanei. Iar vorbele ei îi sunau permanent în ureche.

— Nu te opri, dragule, umple-mă toată cu tine! Încet... repede... Încet... lasă-mă să te simt cu totul... acum tare, rupe-mă, despică-mă!...

Frank închise ochii şi încercă să trăiască senzaţiile unui orb, al cărui simţ tactil pipăia precum privirea toate curbele femeii ce i se îndesau în stomac, în piept, în mâinile ca nişte cleşti.

Nicole îl răsturnă, cum răstoarnă un torent dezlănţuit un hambar. Acum, Frank avea o vedere mult mai completă asupra fenomenalului trup al partenerei lui. Mâinile lui se plimbau pe pântecul plat, urcând spre sânii care tresăltau la fiecare contră a femeii, apoi coborau flămânde pe şoldurile pline, strângându-le cu putere şi trăgând-o în el cu toată forţa.

Femeia se lăsase pe spate, oferindu-i detectivului imaginea de neuitat a sânilor ei împinşi spre tavan şi a peteculuiroşu de păr pe sub care pistonul lui pompa, cu venele umflate ca nişte şerpi ţinuţi pe sub pielea fină ce se ducea şi se retrăgea neobosită. Capul începu să i se mişte haotic, de la stânga la dreapta, ca într-o necontenită negaţie, în timp ce vocea ei bolborosea cuvinte fără şir şi noimă.

Mâinile puternice ale lui Frank stopară cursele năvalnice ale bazinului ei şi-o obligară să se rotească pe loc, astfel încât să se simtă unul pe altul în cele mai ascunse cotloane ale locului fierbinte de unde el n-ar fi dorit să mai iasă vreodată.

Treptat, rotirile femeii semănară din ce în ce mai mult cu nişte spasme, oprindu-se câteva fracţiuni de secundă, apoi pornind iar, la o tură completă, în timp ce bărbatul începea să gâfâie cu voce tare şi cu o viteză din ce în ce mai mare, până când strigătele lor porniră în acelaşi timp şi se împreunară undeva deasupra, aproape de tavan.

Jessica strânse ochii şi începu să-i frece nervoasă. O dureau şi o usturau tare rău de când stătea cu ei în monitorul calculatorului. Se chinuia de câteva ore bune să găsească ceva urme despre detectivul acela bătrân care-o tulburase atât de tare. Avea impresia că visase, în cele din urmă, că totul nu

fusese decât o răbufnire a subconştientului ei, care-i dăduse nişte sfaturi şi nişte impulsuri scurte, dure, pentru a se retrage apoi la loc, în locul umed şi întunecos în care îşi derula „programele” ciudate.

Se lămurise imediat că locuinţa-n care fusese şi în care îşi găsise Orson sfârşitul era de fapt un birou-fantomă, neînregistrat nicăieri. Numele de Lewis Hubert nu exista în baza de date a poliţiei, nici în cea a camerei de comerţ, nici în anuarul detectivilor privaţi, niciunde.

Şi totuşi, trebuie să existe ceva, undeva, se ambiţiona ea. Oamenii ăia care l-au angajat l-au găsit într-un fel.

Din păcate, Pembroke era de neîntrebat, aşa cum zăcea la morgă, iar domnul Faulconbridge era de negăsit, vecinii susţinând că plecase în sudul ţării, probabil la părinţi, la o adresă pe care nimeni n-o cunoştea.

Se ridică furioasă de la calculator, pentru a se întoarce în locuinţa unde trăise acea ciudată experienţă şi unde se sfârşiseră zilele ginerelui guvernatorului. Simţea că acolo mai avea şanse să găsească o urmă, să descopere ceva ce le scăpase tuturor, să dea peste cineva care ştia mai multe decât reuşiseră ei să afle până-n acel moment. Se urcă în maşină şi într-o jumătate de oră o parca, din nou, pentru a treia oară, în locul acela dubios.

Se lăsase seara, însă Jessica era atât de absorbită de anchetă, încât nu luase în calcul primejdiile la care se expunea prin prezenţa ei acolo, la ora aceea târzie. Intră hotărâtă în clădirea cu miros de urină şi şobolani, mirosind mai mult a puşcărie medievală decât a bloc din mileniul trei. Ţinea minte că la apartamentul din faţă nu reuşise să dea de nimeni cu câteva ore înainte, iar restul vecinilor fuseseră atât de înspăimântaţi la vederea poliţiei, încât se răspândiseră ca potârnichile.

Bătu la uşa apartamentului. Auzi un zgomot înfundat şi se bucură.

Măcar e cineva acasă, se gândi ea. Scoase legitimaţia şi o lipi de vizor.

Uşa se deschise brusc şi în pragul ei se ivi o namilă bărboasă, genul pe care şi-o închipuia numai pe motocicletă sau spărgând sticle în capul cuiva prin baruri. Arătarea îi aruncă o privire suspicioasă, apoi privi curios peste capul ei, în spate.

— Da... cu ce te pot ajuta? rosti el, plictisit.

— Numele meu e Jessica Thompson, de la Poliţia metropolitană. Vreau să-ţi pun câteva întrebări despre detectivul particular ce locuia peste drum de tine.

— Nu ştiu nimic şi nu cred că cineva de pe aici o să răspundă la întrebările voastre, îngăimă namila, după câteva secunde de gândire.

Apoi îi întoarse spatele şi împinse uşa, însă Jessica îşi strecură imediat piciorul în dreptul pragului, împiedicând închiderea acesteia. Neauzind zgomotul specific de uşă trântită, namila se întoarse mirată şi se trezi în faţa unei ţevi de revolver îndreptat spre capul lui.

— Poftim educaţie! mormăi el. Şi vă mai miraţi că nu vă ajută nimeni, niciodată.

— Dă-te înapoi! Încet, cu mâinile ridicate deasupra capului.

— Dar ce-ţi veni cucoană, ai înnebunit? strigă namila.

La auzul glasului său puternic, în camera din spate se auziră câteva bufnituri, ceea ce o făcu pe poliţistă să se repeadă în acea direcţie. Ajunse în cameră, unde găsi o imagine ce-i produse şi spaimă şi revoltă, în primele momente. Pe o saltea largă şi lungă, cuprinzând aproape toată încăperea, trei trupuri goale de femei se răsuceau, ameţite de droguri, înlănţuindu-se molatic precum nişte şerpoaice. Pe o masă scundă cu blat de sticlă, o grămăjoară apreciabilă de praf alb sticlea în lumina neoanelor.

— Hopa — spuse Jessica — ia uite ce avem noi aici!

— Wow! Robert! strigă una dintre femeile din încăpere, asta e o surpriză? Hai, frumoaso, nu te jena! Fă-te comodă şi vino între noi, ha, ha, ha!

— În visele tale, idioato! Tu vezi cu cine vorbeşti?

— Maaare brânză! spuse o a doua femeie, o blonda cu trup de şarpe, scoţând capul dintre coapsele unei negrese grase şi urâte. Tu chiar crezi că ne speriem de jucăria aia din mâna ta?

Jessica îşi dădu seama că era inutil să se lungească la discuţii cu individele, prea drogate ca să mai aibă simţul realităţii şi al primejdiei. Se trase cu spatele la perete şi avansă cu grijă spre o uşă ce dădea probabil în camera de baie, continuând să-l ţină în bătaia ţevii pe Robert, care o privea tulbure, dar ceva mai puţin relaxat.

Poliţista ajunse în locul dorit şi lovi puternic cu palma în uşă.

— Ieşiţi afară, acum!

— Ce-ai cucoană, vedenii? încercă bărbatul s-o descurajeze. Nu mai e nimeni aici. Nu ţi se pare că suntem destui?

— Număr până la trei, apoi intru şi trag! spuse Jessica, imperturbabilă.

— Ha, ha, ha! începu negresa să râdă isteric, dând-o la o parte pe schiloada ce-o sonda cu limba şi punându-se în patru labe, cu faţa la spectacol.

Sânii ei imenşi se sprijineau pe salteaua tare, iar pe faţa porcină i se citea completa rupere de realitate.

— Avem o descindere în direct. Ce-o să faci, curvo, o să ne împuşti pe toţi? strigă ea, teribil de înveselită de perspectiva pe care-o enunţase. Uite, împuşcă-mă aici, între buci, spuse ea, răsucindu-se deodată pe spate şi făcând o rotaţie de-o sută optzeci de grade, căscând spre Jessica un vagin imens, roşu ca o rană proaspătă. Dar să ai glonţul mare, că altfel nici nu-l simt, ha, ha, ha!

Jessica o privi cu dispreţ şi începu să numere, încercând să se calmeze:

— Unu, doi... ieşiţi acum, până nu e prea târziu!

— Uşa toaletei se deschise încet şi în cadrul ei apăru un puşti de cel mult şaptesprezece ani, schilod şi gol, cu penisul de-o mărime incredibilă, încă în erecţie, de pe care poliţista nu reuşi să-şi mute decât cu greu privirea.

— Deci, avem şi corupţie de minori, constată poliţista. Mai e cineva acolo? strigă ea, încercând să-şi ascundă tulburarea.

Aerul era încărcat de simţurile aprinse ale participanţilor la acea orgie, iar ea nu mai simţise demult atingerea unui bărbat, de când îl prinsese pe soţul său în pat cu o târfă neagră, agăţată probabil de pe stradă.

O lungă perioadă de timp, orice aluzie sexuală, orice atingere sau doar vederea unui trup de bărbat îi readucea în minte imaginea fostului ei soţ, cu mădularul înfipt între fesele femeii aceleia vulgare. În asemenea clipe revedea imensa satisfacţie întipărită pe faţa celui pe care îl iubise inutil de mult. Timpul trecuse, dar simţuri pe care le credea definitiv adormite începuseră să-i dea târcoale cu insistenţă. Lungile masturbări din cadă nu îi mai satisfăceau pofta pe care-o resimţea la o atingere fermă de bărbat.

Şi se trezise de-a binelea la viaţă, din acest punct de vedere, când Frank o apucase protector cu mâinile pe după umeri. Un declic interior, pe care aproape că-l auzise, cum auzi zgomotul sec şi scurt al întrerupătorului. Şi-acum, toată acea goliciune, acel erotism plutind greu prin cameră, tânărul cu falusul lui gigantic şi femeile acelea atât de mulţumite în depravarea lor... Toate i-ar fi trezit dezgustul cu câteva luni înainte, însă acum...

— Te-am întrebat dacă mai e cineva acolo! se răsti ea la puştan, făcând eforturi mari să ridice privirea de pe membrul gigantic şi aproape erect.

— Ce-i târfă? sesiză negresa eforturile poliţistei de-a privi în altă parte. Ţi s-au aprins beculeţele când i-ai văzut-o lui Emilio?

— Gura! strigă ea, cuprinsă de disperare. Treci la perete! îi ordonă incredibilului puşti. Treceţi toţi la perete! adăugă ea, mutându-se pe partea cealaltă a uşii, pentru a putea privi în camera din care tocmai ieşise tânărul.

Aruncă o privire rapidă în baie. Părea să fie goală.

— OK, spuse, ceva mai liniştită. Eu am un caz al dracului de nasol pe cap, aşa că s-ar putea să nu fiu interesată de praful alb de pe masă. În schimb, tu — spuse ea, arătând cu ţeava revolverului spre Robert — te aşezi frumos acolo, jos, îi expediezi pe toţi acasă şi-mi spui tot ce ştii despre detectivul particular de peste drum.

— Ce te face să crezi că ştiu ceva?

— Sunt sigură că o să-ţi aminteşti, în orice caz. Asta dacă vrei să nu vă încheiaţi orgia în beciurile poliţiei.

— Să dea toţi dracii dacă eu am de gând să plec de-aici până nu obţin cel puţin două serii de orgasm, se enervă negresa, apucându-l degajată de penis pe Emilio şi trăgându-l până când reuşi să i-o ia în gură pe jumătate.

Jessica rămase fără replică. Imaginea imensului falus penetrând cavitatea bucală a ciocolatiei, buzele ei mari lipite de pielea creolă ce cucereau treptat milimetru după milimetru, îi strecură un fior rece pe şira spinării.

Robert sesiză tulburarea şi neatenţia poliţistei, după care, cu un salt de care Jessica nu l-ar fi crezut capabil în starea de ameţeală în care părea să se găsească namila, se prăbuşi peste ea, făcând-o să scape pistolul din mână.

— Aşa, păpuşă! spuse el. Decât să mă ameninţi pentru a-mi smulge nişte informaţii, n-ar fi mai bine să mi-o sugi tare în acelaşi scop?

Şi o trânti pe Jessica la podea, iar cele două fete care rămăseseră libere se grăbiră s-o imobilizeze pe intrusă, aproape

rupându-i hainele de pe ea, în vreme ce aceasta se zbătea din ce în ce mai slab. Mâinile femeilor ajunseră repede la pielea smeadă a Jessicăi şi îi găsiră sfârcurile gata învârtoşate. Pantalonii de uniformă zăceau deja de câteva minute aruncaţi într-un colţ al încăperii, iar capul lui Robert se afundase complet între coapsele ei musculoase.

Femeia, stătută şi cu poftă neostoită de bărbat, se mai zbătu puţin, însă fără convingere. Apoi se abandonă pe sine închizând ochii şi lăsându-se siluită îndelung de toate persoanele din încăpere.

În cele din urmă, profitând de remuşcările care îl cuprinseră pe guvernator, Mark reuşise să-l convingă să-i dea setul de poze. I le-ar fi putut cere şi într-un alt mod, mai puţin amical, însă detectivul avusese destul timp să-şi dea seama că mijlocele de coerciţie legale dau prost atunci când sunt folosite pe oficialităţi, mai ales de un asemenea rang şi că, în general, e preferabil să le eviţi.

Fotografiile erau impecabil lucrate şi păreau făcute cu acordul celor implicaţi, atât de puţin se vedeau urmele clandestinităţii totale în care fuseseră realizate.

Era foarte nerăbdător să le arate specialistul fotograf al diviziei.

Ajunse la birou, unde văzu toată lumea strânsă ciopor în jurul uşii şefului Robert O’Neill. „Maestrul”, cum i se spunea fotografului, se găsea în plină activitate când apăru Mark. Ca unul ce era învăţat să lucreze cu ochiul pe obiectiv, stătea chircit la uşa şefului, cu ochiul strâns lipit de gaura cheii, în timp ce colegii lui făceau galerie în jurul lui.

— Hai, bă, greţosule! strigau ei. Nu monopoliza orificiul, dă-te-n spumele mării de pervers! Nu vezi că ni s-au umflat ganglionii de aşteptat?

— Bă! se răţoi furios bătrânul la ei. Ce mama dracu’ e-acolo?

Fotograful ridică pentru moment capul din gaura cheii, speriat în primele clipe de vocea autoritară. Momentul lui de neatenţie fu suficient pentru a permite unui coleg să-şi vâre urgent capul în locul rămas liber. Pozarul se înfurie şi încercă să-l împingă la o parte.

— Dă-te, bă, de aici, că nu ştii să-ţi foloseşti ochiul ăla bleg, ca de sticlă!

— Dar mai lasă-l, mă, şi pe el! Poate-ţi trag şi-un cap în gură, dacă mai faci atâtea fasoane, se supără un gras care încerca, cu prea puţin succes, să-l prindă din urmă pe Mark la capitolul siluetă.

Cearta nu mai dură mult timp, pentru că bătrânul se înfurie şi se năpusti ca un taur asupra grămezii strânse în jurul uşii lui Robert, azvârlindu-i pe toţi în toate părţile, precum aruncă popicele o bilă de bowling bine rostogolită.

Parcă vorbesc singur, spuse el, după ce privi mulţumit scena cu colegii săi adunându-se de pe sub birouri, pleoştiţi şi cu o frustrare imensă în ochi. Ce v-a apucat? Ce se întâmplă acolo?

— Şefu’, făcu fotograful, entuziasmat şi parcă uitând de faptul că se lovise zdravăn la cot în căzătură, a venit şmecherul de Frank cu o bucată la şeful ăl mare. Maaamăăă, n-ai văzut aşa ceva de când eşti.

— Sunteţi complet săriţi de pe şine, aprecie Mark, ridicând din umeri şi intrând hotărât în biroul lui Robert, fără să se mai ostenească să bată.

— Bine că eşti tu normal! spuse cu năduf grasul, în urma lui, dar numai după ce se asigură ca nu mai putea fi auzi. De-aia te-ai şi aruncat repede să intri acolo...

În biroul lui Robert O’Neill, lui Mark îi fu dat să asiste la o altă scenă stupefiantă. Frank stătea relaxat în fotoliul luxos al şefului, cu picioarele pe biroul de mahon. În condiţii normale,

asemenea încercare l-ar fi costat serviciul pe tânărul Cooper, cu atât mai mult cu cât primise mai multe avertismente ferme din partea lui Robert, numai pentru că făcuse greşeala să se reazeme de biroul pe care acum îşi odihnea impasibil picioarele. În faţa lui, răsturnată confortabil în fotoliul în care boss-ul îi poftea să şadă numai pe oamenii importanţi care veneau în vizită, se găsea o femeie ce-i strecură un ghimpe aprins în inimă chiar şi lui Mark. Era genul după care suspinase toată viaţa şi puţinele femei pe care catadicsise să le prefere în locul unor mese copioase încercaseră, pe departe, să se apropie de acest tipar. O femeie cu forme opulente şi cu o carnaţie perfect aşezată pe ea, lăsând impresia că e sculptată în marmură. O îngemănare ciudată între greutatea unei obeze şi formele unui manechin pentru lenjerie intimă.

Cel mai fascinat părea să fie însă chiar Robert, care îngenunchease de-a dreptul în faţa ei, prefăcându-se foarte interesant de nişte amănunte pe care femeia le dădea cu un zâmbet amuzat pe figură.

Cine e diva? întrebă Mark, uitându-se uimit la colegul său. Şi ce caută aici?

Frank nu spuse nimic, în schimb îi făcu semn să tacă şi să fie atent la scena din faţa lui.

Hai, lasă prostiile, că n-avem timp de asta! se arătă Mark neînduplecat, căruia momentul de stupoare şi interes pentru carnaţia femeii îi trecuse mai repede decât senzaţia de saţietate după o masa copioasă.

— Şi cum de stai cu picioarele pe biroul lui Robert? Ai înnebunit?

— Poţi să te sui şi tu cu picioarele pe el, spuse Frank, ca şi când ar fi fost singuri în birou. De când am adus-o pe Nicole nu mai aude şi nu mai vede nimic. Abia dacă mai reuşeşte să-şi şteargă balele, libidinosul dracului!...

— Dar cine e Nicole?

— Văduva victimei din ultima crimă comisă de asasinul nostru. Mă rog, ultima care respectă tiparul, să zicem, dacă n-o punem la socoteală pe cea din biroul detectivului particular. Chiar, ai aflat ceva de la guvernator?

— Vrei să-ţi dau raportul aici?! se miră Mark. Cu ăştia de faţă?

— Hai, bătrâne, ce vorbe-s astea? Cum să-mi dai mie raportul? Povesteşte-mi! Şi, sincer, aici aş vrea s-o faci. Să mă simt şi eu ca un boier în fotoliul şefului. Fii liniştit! Sunt înţeles cu fata. Când îl văd că se relaxează puţin, îi fac un semn discret. Fii atent!

Se uită fix în ochi femeii, care îi simţi privirea aţintită asupra sa şi îl privi drăgăstos. Frank îi făcu un semn scurt din cap şi Nicole îşi schimbă tacticos poziţia picioarelor, descoperindu-şi pentru câteva fracţiuni de secundă petecul blond de păr dintre picioare, moment în care Robert începu să tuşească pentru a-şi regla respiraţia.

— Te-ai prins? făcu Frank, satisfăcut. Îl ţin în poziţia aia până dimineaţă. Parcă aş avea o telecomandă. Nu mă mai satur, pur şi simplu! Şi mi-e milă de el, oricât de greu ţi-ar fi să crezi, pentru că dacă îi fac un semn să se aplece în faţă, să dea moşul cu nasul în sânii ei, îl luăm cu ambulanţa. Zi-mi mai bine ce-ai aflat! După aia îţi povestesc şi eu.

Mark ridică din umeri, nepăsător la micile bucurii ale colegului său.

— Păi... am aflat un lucru foarte interesant:

Gertude voia să divorţeze. Nu e clar dacă Orson ştia acest lucru, dar e foarte posibil. În orice caz, pierdea tot.

Hopa! făcu Frank. Foarte interesant! Deci, avea ceva motive să o vadă pe juna lui soţie moartă, iar pe el văduv. Presupun că ceva i-ar fi revenit din averea ei, în caz de deces, bineînţeles.

Exact!

Dar cum poţi să angajezi un criminal în serie pentru a-ţi suprima nevasta? Aşa ceva n-am mai

auzit.

Eu am o bănuială, făcu Mark, enigmatic. De fapt o teorie; mai mult decât o bănuială, dar încă nu îndrăznesc s-o pronunţ cu voce tare. Tu ce ai aflat?

Lasă ce am aflat eu... Spune-mi bănuiala ta, nu mă face să stau treaz la noapte cu gândul la chestia asta. Am alte planuri de nedormit, la o adică. N-am apucat să vorbesc cu legista din Connecticut, dacă-ţi mai aminteşti personajul.

— Mai întâi îmi spui tu ce ai aflat şi după aia mă mai gândesc dacă merită să-mi bat capul pentru nopţile tale albe.

Juna de colo, care în curând o să facă bube pe picioare de la cât s-a holbat moşul între ele, a angajat un detectiv particular ca să-l urmărească pe

Mă dau bătut, făcu bătrânul imediat, pentru a nu mai lungi jocul de-a ghicitoarea.

Cu iubita ei! He, he, îţi dai seama ce nebunie?! În loc să o facă în trei, ca oamenii normali, tipii se simţeau mai bine să şi-o tragă unii altora pe la spate.

Mda... făcu Mark, scârbit. Oare de ce nu mă mir foarte tare?! Asta îi povesteşte fata, moşului, de e aşa de absorbit?

Exact, confirmă Frank, cu un aer mefistofelic pe figură. Eu am pus-o, adaugă el mândru.

Dar asta nu e tot. Îi ştie şi numele şi adresa individului. Şi corespunde al dracului de bine cu ce ne-a povestit Jessica. Doar numele diferă. Pe detectivul ei îl chema... stai că mi-am notat undeva... spuse detectivul, începând să se scormonească prin buzunare.

În cele din urmă găsi o bucată de hârtie pe care era scris cu o pastă groasă, roşie.

N-am avut pix la îndemână, spuse el, când observă privirea mirată a colegului său aţintită asupra hârtiei. E rujul lui Nicole... Hm! În fine... Îl cheamă... Jeff Gloucester.

Cum? făcu Mark cu voce tare, atât de tare, încât Nicole se opri din sporovăit, iar Robert întoarse capul brusc spre ei, obligându-l pe Frank să se arunce sub birou, cu o mişcare de magician, pentru a nu fi surprins în acea poziţie compromiţătoare.

Nicole surprinse situaţia ingrată în care se găsea cel ce-i întărise din nou credinţa în iubirea heterosexuală şi mângâie discret chelia lui Robert.

Covârşit de acest gest, Marele Chel îşi întoarse instantaneu privirea înapoi spre femeia visurilor lui perverse.

— Era cât pe ce, spuse Frank, ieşind precaut de sub birou. Ce te-a apucat să urli aşa? Îl ştii pe acest Gloucester?

— Îmi sună foarte cunoscut, admise Mark, precaut, parcă neîndrăznind să dea glas suspiciunilor ce începuseră să prindă cheag în mintea lui. Am cunoscut demult, în tinereţe, pe cineva cu acest nume. Mă rog, cunoscut e extrem de mult spus. Abia intrasem în poliţie, după ce mă întorsesem din Vietnam. Acum, că mi l-ai adus în minte... O crimă care semăna cu astea de acum ca mod de operare. Două cadavre ciopârţite. Bărbat şi femeie. De fapt, numai femeia era ciopârţită, la drept vorbind. El era fleşcăit, călcat cu compresorul.

— Wow! făcu Frank, siderat. Aşa da! Şi cum de n-ai făcut legătura mai repede? Probabil că e acelaşi criminal şi poate chiar acest detectiv particular... Jeff Gloucester.

— Am avut câteva motive să nu fac o legătură, deşi, îţi dai seama, în pădurea din Connecticut asta mi-a venit în minte, prima dată. Cu atât mai mult cu cât îl doborâsem pe criminalul pe care îl prinsesem chiar acolo... dar l-am scăpat... În fine, o să îţi povestesc altă dată.

— Bine, îmi povesteşti când vrei tu. Acum spune-mi de ce n-ai făcut legătura!

— În primul rând, pentru că am fost atent mulţi ani la crime de acest gen, încercând să regăsesc urma criminalului. M-a obsedat, îţi dai seama. Nu s-a mai repetat, niciunde. Toate

cele care păreau să semene oarecum, se dovedeau până la urmă doar piste false. În al doilea rând, pentru că motivul nu semăna. Nu ştiu cu precizie care-a fost mobilul crimei de-atunci, însă nu era vorba despre adulter. Cel puţin asta am crezut până acum.

— Până acum? se miră Frank. Ce a intervenit acum?

— Jeff, Jeff Gloucester. Era numele soţului. Al celui strivit de tamburul compresorului.

Jessica se trezi cu greu. Soarele se strecura anemic printr-un colţ rupt al ziarelor ce acopereau ferestrele. O durea capul îngrozitor şi se străduia din greu să-şi amintească ce se petrecuse în seara precedentă.

Prin mintea ei sclipeau frânturi ce păreau să n-aibă vreun sens. Îşi amintea gustul incert al unui penis enorm, monstruos, ataşat de un trup scheletic şi copilăros. Şi limba aspră a unei negrese aproape obeze şmirgheluindu-i cu furie labiile. Pe măsură ce amintirile se precizau mai pregnant, Jessica simţea o căldură insistentă ce-i cuprindea obrajii. Acum îşi amintea. Femeia îşi luă faţa în palme şi rămase aşa câteva minute. Îi era ruşine şi încerca să se ascundă. În cameră nu era nimeni, dar asta nu conta. Poliţista încerca să se ascundă chiar de ea.

Capul continua s-o doară. Îşi aminti că trăsese şi câteva linii din praful alb de pe masa cu blat de sticlă, imediat după ce namila ce-i deschisese uşa începuse s-o penetreze anal, în timp ce femeia slabă ca un şarpe îşi îndesase degetele în vagin şi le mişca frenetic, râzând demenţial.

Oricât de mult ar încerca să se dezvinovăţească, nu se putea vorbi, propriu-zis, despre un viol. Aproape că se rugase ca orgia s-o copleşească şi pe ea, să-i aprindă simţurile spre a i le potoli din nou.

Se privi într-o oglindă. Era goală aproape în întregime şi pe corpul ei se mai puteau încă distinge urmele bastonului de

cauciuc cu care fusese lovită, la cerere, după ce îi fusese introdus adânc şi insistent în vagin şi anus. Se ridică, îndreptându-se cu greu spre baie, ţinându-se de pereţi. Reuşi să ajungă până la chiuvetă şi îşi băgă capul sub jetul rece de apă, încercând să facă dispărută presiunea atroce ce-i apăsa tâmplele şi ceafa. Stătu aşa câteva minute, până când simţi cum începe să-i îngheţe craniul.

Îşi ridică brusc capul, aruncându-şi părul bogat pe spate. Cu ochii închişi, încercă să alunge imaginile nopţii precedente din minte. Îşi dădu seama nu numai că nu poate, dar că nici măcar nu vrea cu adevărat s-o facă. O voluptate nebănuită o îndemna, împingându-i înapoi în memorie secvenţele intense trăite în orgia căreia probabil numai un leşin îi pusese capăt.

Simţea încă şi acum, în palme, forma fermă a sânilor negresei şi încă mai păstra pe piept conturul dinţilor ei perfecţi, care o muşcaseră sălbatic în timp ce era penetrată de amândoi bărbaţii simultan. Strânse tare ochii, de parcă în puterea cu care îşi controla muşchii pleoapelor putea rezida cheia uitării şi a spălării de gândurile ei murdare. Îi redeschise abia când începură s-o doară. În oglinda murdară din faţă, chipul său părea obosit, însă o mulţumire sfidătoare îi străfulgera privirea.

Oftă adânc. Nu mai avea curajul să se privească în ochi.

Atunci, abia, reuşi să vadă! Oglinda, ce-i păruse la început doar murdară, păstra un mesaj scris cu ruj, cu caractere hotărâte, chiar dacă puţin nesigure:

„Mulholand Drive, nr. 15. Dacă ai noroc!”

Ca prin minune îi dispără toate gândurile fierbinţi din minte. Poliţista dornică de afirmare pusese din nou stăpânire pe mintea şi pe trupul ei, alungând-o, pentru moment cel puţin, pe ştoarfa neruşinată ce-i luase locul pentru o noapte întreagă şi câteva minute din dimineaţă. Se repezi în camera alăturată şi începu să-şi caute hainele, precipitată.

Ştia că acel mesaj îi era adresat şi mai ştia că nu este o adresă unde orgia continuă, ci are legătură cu promisiunea pe

care i-o făcuse namila când o penetrase îndelung, înainte ca ea să leşine. Când îi suflase, printre gâfâituri, în ureche:

„Eşti o adevărată târfă de lux, detectiv Thompson. Mi-a făcut o deosebită plăcere să-mi împrăştii sămânţa pe faţa şi pe sânii tăi, s-o văd prelingându-se pe buzele tale. În timp ce te străduiai s-o apuci cu limba, pentru a nu pierde niciun strop. Cred că meriţi să mă ţin de cuvânt. O să afli ceea ce ai dorit."

Restul nu mai conta. Probabil că acela fusese momentul în care îşi pierduse cunoştinţa.

„Mulholand Drive, nr. 15. Dacă ai noroc!"

De ce să am noroc? se gândea îngrijorată, în timp ce-şi acoperea trupul plin de urmele sexului înrăit şi dezlănţuit cu ultima piesă de vestimentaţie. Avertizarea s-ar putea să aibă legătură cu capacitatea detectivului particular de-a dispărea subit cu o secundă înainte de a da de el?

Parcă m-a hipnotizat, ticălosul! îşi zise cu năduf, repezidu-se spre uşă.

Când să iasă, simţi impulsul de-a mai arunca o privire asupra acelui loc.

Ştiu un singur lucru, îşi mai zise ea, înfiorată şi ofuscată în acelaşi timp. De bunăvoie, n-o să mai calc în camera asta, în imobilul ăsta chiar, câte zile-oi mai avea.

— Nu pot să înţeleg cum de-ai scăpat o pistă aşa importantă din vedere, îi reproşă Frank partenerului său, deşi ştia că acum nu mai avea nicio importanţă.

— Nici n-ai cum să înţelegi, răspunse acesta, extrem de calm. Eşti învăţat cu o anumită tehnologie a cercetării, care, odinioară, nu exista, şi ţi-e imposibil să-ţi închipui ce diferenţe mari există între cele două epoci, chiar dacă acestea sunt prea puţin îndepărtate în timp.

— Lasă, că nu erai chiar în epoca de piatră.

Pentru aşa ceva... eram, oarecum. Tu nu-ţi imaginezi cum arăta corpul ăla strivit de tamburul compresorului. Nu se mai puteau lua decât mostre de ADN pentru identificare.

— Şi ce v-a împiedicat să le prelevaţi?

— Vreo zece, cincisprezece ani.

— Cum?

— Cam cu atât a precedat măcelul ăla tehnica de identificare pe baza ADN-ului. Ţi se pare suficient? Ca să nu mai vorbim despre faptul că toate hainele împrăştiate prin cameră, şi ce s-a mai putut recupera de pe cadavru, indicau, fără posibilitate de tăgadă, că era vorba despre Jeff Gloucester. Şi mai omiţi un lucru foarte important. De ce să ne fi îndoit? De ce să fii insistat atâta pe identitatea cadavrului? Identitatea criminalului era prioritatea noastră. Ca şi acum, de altfel, dacă nu mă înşel.

Stăteau în biroul lui Mark, lângă o bucată enormă de pizza pe cale să dispară între fălcile neobosite ale namilei, şi tânărul detectiv fuma ca turcul. Ceruseră deshumarea urgentă a rămăşiţelor culese cu mai bine de patruzeci de ani în urmă de pe tamburul compresorului şi prelevarea unei mostre de ADN, pe baza căreia să se stabilească cu certitudine identitatea victimei. Făcuseră apel la toate cunoştinţele şi relaţiile lui Robert O’Neill, pentru a impulsiona acest demers.

— Chiar dacă aflăm că răposatul nu este Jeff şi că adevăratul domn Gloucester trăieşte, bine mersi — spuse Frank, dând glas unui gând ce-l măcina — cu ce ne ajută acum?

— Să nu ne pripim, să jucăm ca la carte, îi temperă Mark neliniştea. S-avem certitudinea asta şi mai vedem după. În primul rând vom afla dacă există vreo legătură între cazul de azi şi cel de-atunci sau dacă nu e decât o coincidenţă.

— La fel de bine poate fi şi o preluare de identitate. Nu ştiu de ce emit o asemenea ipoteză, dar există şi posibilitatea asta.

— Criminalul să se ascundă sub numele unui mort? Tot aia.

— Cum, tot aia? se miră Frank.

— Trezeşte-te amice! Cred că eşti cu mintea tot între cracii văduvei. Apropo, n-am înţeles de ce i-ai dus-o lui Robert?

— De-al dracu', evident... Să-l văd cum băloşeşte şi crapă de ciudă că nu poate să-i lustruiască păsărică. Am învăţat-o să-l aţâţe până leşină, dar să nu-l lase s-o atingă. Şi, crede-mă, după ce partidă de sex i-am oferit, o să mă cam asculte de-aici încolo. Dar de ce crezi că trebuie să mă trezesc?

Păi, chiar dacă i-a preluat identitatea soţului omorât, tot se cheamă că e o legătură, nu? Că acel criminal operează şi acum, poate. Dar ceva îmi spune că e invers.

Mda. Cred că într-adevăr sunt cu mintea dusă. Cum adică, invers?

— Adică şi-a păstrat identitatea, doar că nu l-a deranjat, ba chiar dimpotrivă, a lăsat să se creadă că cel mort era Jeff. Cum ar veni, şi-a „împrumutat" numele unui mort, pentru o perioadă de timp.

— Din păcate, tot nu înţeleg. Ce e cu arcul ăsta peste vreme? Dacă tipul e dezaxat, de ce-a făcut o aşa pauză? A fost în concediu prelungit?

— Aici e o întrebare, într-adevăr. O explicaţie ar fi că ceva i-a declanşat un mecanism adormit. Poate că tipul a văzut ceva care i-a reactivat trauma. Asta ar urma să aflăm în scurt timp. Deocamdată, asasinul se mişcă bine şi suntem cam în aer cu ancheta. Dar sunt sigur că, până la urmă, trebuie să facă o greşeală.

Telefonul sună şi le întrerupse momentul de debusolare. Bătrânul se repezi să răspundă.

— Da, Mark Sinclair la aparat. Cum? Nu e? Foarte bine lucrat. E sigur, sper. OK! Sunt extrem de mulţumit de modul în care v-aţi mişcat şi-o să am grijă personal să primiţi o primă sau o avansare, poate chiar pe amândouă, de ce nu?

Se întoarse, cu o privire triumfătoare în ochi, spre colegul său.

— Am bănuit corect. Testul de ADN a arătat cu certitudine că omul strivit nu era domnul Gloucester.

— Dar cine?

— Asta are mai puţină importanţă, acum, nu crezi? întrebă Mark cu sarcasm în glas. Presupun că era amantul doamnei. Încornoratul i-a prins, cred, şi i-a pedepsit exemplar, după mintea lui. Dar ceea ce rămâne util, din toată tărăşenia asta, este faptul că am aflat identitatea criminalului în serie. Eu zic că nu e puţin lucru.

— Una dintre identităţile lui, mai corect spus. Ai uitat de Lewis? Asta numai din ceea ce ştim noi în ultimul timp. Poate a acţionat sub mai multe nume.

— Eu nu cred, se îndoi bătrânul detectiv. Adică, nu cred că a mai ucis de-atunci şi până acum. Ceva s-a întâmplat cu fata guvernatorului, ceva ce i-a trezit din nou pofta de răzbunare. Oricum, asta are mai puţină importanţă, pentru moment. Ceea ce-avem noi de făcut este să dăm de nenorocit şi să-l punem în spatele gratiilor. După aia putem găsi câte motivaţii psihologice vrem ca să scriem chiar o carte, dacă ne împinge talentul de la spate.

— Şi cum te-ai gândit să facem asta? se arătă Frank, nedumerit

— Ca la carte, cum spuneam înainte. Dăm alertă generală şi aflăm tot ce putem afla despre acest Gloucester. Toată istoria lui de viaţă, locuri de muncă, domiciliul prezent, cele anterioare... care e problema? Ai uitat cum se face?

— Nu şefu'! N-am uitat; numai că tare nu-mi place. Aş prefera s-o interoghez mai atent pe soţia guvernatorului. Poate aflu ceva despre prima crimă, cea care a declanşat totul; nu aşa spuneai?

— Of! oftă bătrânul detectiv din rărunchi. Nu te laşi deloc. Amice, tu nu oboseşti niciodată?

— Tu oboseşti să mănânci? i-o întoarse Frank cu promptitudine.

Bătrânul o încasă din plin. Partenerul său avea dreptate de două ori. O dată, pentru că-i amintise că şi el are... orgasmele lui culinare, şi a doua oară fiindcă pista pe care dorea să se întoarcă nu era aberantă ca idee, chiar dacă nu nevasta guvernatorului era cea mai indicată pentru primul interogatoriu.

— Bine, bine, se recunoscu el învins. Mă ocup eu de cercetarea trecutului mai îndepărtat, iar tu încerci să afli noutăţi despre cazul de-acum. Deşi poate-ar fi trebuit să te mai intereseze puţin şi istoria — trecutul, vreau să spun —, nu numai prezentul.

CAPITOLUL 5

Jessica Thomson ajunse la adresa scrisă cu rujul pe oglindă, în cel mai scurt timp posibil. O amăreală cumplită îi umplea gura, iar capul o durea din ce în ce mai tare, semn că drogurile nu fuseseră în stare să-i alunge dependenţa de cafeaua de dimineaţă. Acum nu mai era timp de tabieturi. Îi era teamă că dormise prea mult său că aflarea adresei era tardivă. Nu dorea ca panta descendentă pe care o pornise viaţa personală să se repercuteze şi asupra carierei.

Adresa se găsea undeva în afara metropolei, pe drumul spre Connecticut, şi era vorba despre un motel. Mai precis, o clădire din lemn, pe două nivele, cu o inscripţie mare şi roşie pe frontispiciu, „Spirits of Wine”, şi o reclamă ce-i îndemna pe şoferi să petreacă acolo nopţi odihnitoare.

La recepţie cucăia un individ mărunt, cu faţă de ucrainean fugit din ţară de teama autorităţilor, şi ajuns să trăiască într-o aparentă legalitate tocmai în celălalt capăt al lumii. Craniul lui ras era împodobit cu un tatuaj realizat probabil la fel de departe de regulile de igienă pe cât de departe se găsea bărbatul de locul de origine. Îi trânti în faţă legitimaţia şi privirea hăituită din ochii lui îi spuse că nu se împăcase cu legea nici pe tărâm american.

— Stai liniştit, n-am venit să aflu ce afaceri învârţi cu curvele pe aici. Caut un individ, Hubert Lewis, detectiv particular.

Individul răsuflă vizibil uşurat, apoi se prefăcu că aruncă o privire profesionistă prin registrul stabilimentului.

— Îmi pare rău, spuse el, cu o ipocrită dezamăgire întipărită în glas şi pe figură. Nu avem pe nimeni cu numele ăsta.

— Ce-ar fi să te uiţi într-adevăr pe registrul ăla, nu doar să te prefaci...

— Aoleo, ce ochi de vulturoaică aveţi, doamnă poliţist! se gudură tatuatul pe lângă frumoasa Jessica, privind-o expert şi încercând o evaluare rapidă a femeii pe piaţa de carne a zonei. Adevărul e că m-am prefăcut că privesc registrul pentru că aşa ne-a recomandat şefu', să părem importanţi. Ştiu exact cine stă şi cine nu stă aici. Aici nu e tocmai „Caesar Palace", dacă înţelegi ce vreau să zic.

— Când am spus că n-am venit să te caut pe sub tejghea, n-am vrut să spun că nici nu-mi trece prin gând să o fac, dacă sunt nevoită. Ia vezi să nu dau o raită prin camere şi să-ţi salt şeptelul!

— Vai, se poate!... se prefăcu recepţionerul indignat şi jignit profund. Să mă bănuiţi de asemenea practici inumane... Sunt un plătitor de taxe onest, nimic mai mult.

— Hai, hai, lasă vrăjeala asta ieftină! Am cunoscut mulţi plătitori oneşti de taxe şi crede-mă, nu arăţi ca nici unul dintre ei. Să încercăm altfel. Vorbesc de-un tip în vârstă, foarte înalt, undeva pe la doi metri, corpolent dar bine făcut, cu păr alb şi ochi foarte albaştri. Îţi sună familiar?

— Ah, domnul Gloucester! se lumină tatuatul. Păi, de ce nu spuneţi aşa? E sus, în camera nr. 305, cum urcaţi scările la dreapta.

— Aşa mai merge. E în cameră?

Tatuatul se uită în spate, căutând cu privirea cheia respectivului.

— Cum cheia nu e, s-ar putea să fie-n cameră.

Jessica se întoarse scurt, pe călcâie, milităreşte.

Văzu pe scări picioarele lungi ale unui individ, căruia încă nu i se vedea capul, şi avu o premoniţie.

— Domnul Lewis?

Tipul care cobora se opri preţ de câteva secunde, apoi se aplecă pentru a zări înfăţişarea celei care-l strigase.

Ochii albaştri ai bătrânului se întretăiară cu privirea tăioasă a poliţistei, după care Jeff Gloucester, alias Hubert Lewis, se întoarse rapid şi-o luă la fugă înapoi pe scări.

Jessica avu câteva momente de descumpănire, apoi scoase revolverul din teaca ce o purta la subsuoară şi strigă după cel care deja dispăruse la etajul superior.

— Stai! Opreşte-te că trag!

Cum detectivul nu dădea semne nici că se sperie prea tare de acea somaţie, nici că ar avea vreun gând să se întoarcă, Jessica o luă la fugă în urmărirea lui. Din nefericire pentru ea, pierduse startul, iar bătrânul nu părea foarte afectat de timpul care trecuse peste el.

Etajul superior era dotat cu o terasă ce se prelungea pe toată lungimea imobilului, din care se putea intra în oricare dintre camere. Un fel de culoar deschis. În spatele motelului se întindea, deasă şi prea puţin luminată, o pădurice de mesteceni.

Spre surprinderea poliţistei, când ajunse la etajul superior, îl găsi pe detectivul particular căţărat pe balustradă şi gata să sară. Înălţimea nu era mare, cel mult patru metri, dar Jessica nu-şi putea închipui că acel individ, la vârsta lui, ar mai îndrăzni să sară de-acolo.

Se opri sigură pe ea şi îndreptă ţeava pistolului spre capul urmăritului.

— Cred că ar fi cazul să-mi dai nişte explicaţii, domnule „Ştie tot”!

Albastrul dur al ochilor lui i se înfipse, pentru câteva secunde, direct în creier, paralizând-o. Profitând de momentul de încremenire al poliţistei, Jeff sări cu agilitate şi o luă la fugă spre pădure.

Jessica se dezmetici cu greutate şi trase două focuri spre fugar. Zgomotul înfundat şi praful stârnit de impactul cartuşelor cu pământul îi spuseră că greşiseră ţinta. Ezită puţin, apoi se hotărî să urmeze şi ea aceeaşi cale. Sări, având grijă să se rostogolească imediat ce atinse solul, pentru a amortiza şocul

aterizării. Apoi se ridică vioaie în picioare. Apucă să vadă cămaşa albă a detectivului particular dispărând printre copaci şi vru să mai tragă câteva focuri.

N-am nicio şansă să-l nimeresc, îşi făcu ea socoteala, luând-o la fugă, mânioasă că un tip care-i putea fi bunic îi punea atâtea probleme.

În minte i se derulau, fără ca intensitatea acţiunii să i le poată opri, secvenţele penibile ce-ar fi urmat la secţie, când s-ar fi aflat că nu fusese-n stare să prindă nici măcar un septuagenar. Strânse din dinţi şi mări ritmul. Excesele fizice din noaptea precedentă nu îi uşurau însă deloc efortul. Când intră în pădure, se împiedică de prima creangă uscată pe care-o întâlni în drum şi căzu, cât era de lungă, la pământ.

N-apucă să înjure, pentru că glonţul care îi fusese destinat se înfipse, cu un zgomot sec, în mesteacănul la baza căruia se prăvălise, silind-o să mulţumească cerului că se împiedicase. Urmă un schimb insistent de focuri, care nu avu niciun rezultat, în afară de acela de ţintuire a poliţistei la sol.

La un moment dat se lăsă liniştea.

Jessica nu îndrăznea totuşi să se ridice, neştiind dacă Jeff era lovit, terminase muniţia, o ştersese sau o aştepta să se ridice ca s-o ochească mai bine. Stătu nemişcată preţ de câteva secunde, apoi îşi luă inima-n dinţi şi se ridică, ascunzându-se imediat după primul copac.

Nu se întâmplă nimic.

Cuprinsă de panică, din nou, la gândul că l-ar putea pierde pentru a treia oară, poliţista uită de prudenţă şi o luă la fugă, în zig-zag, în direcţia din care veniseră ultimele focuri. Pe măsură ce înainta, i se întărea convingerea că Jeff Gloucester scăpase şi de data asta.

La un moment dat, tot fugind, ajunse-n autostradă, tocmai la timp pentru a zări un Chrysler demarând cu un scrâşnet ascuţit de roţi. Trase ultimele două cartuşe înspre

luneta autoturismului, care se sparse cu zgomot, fără ca asta să încetinească vreun pic demarajul maşinii.

Era obosită, vlăguită de-a dreptul şi, pe deasupra — demoralizată.

Se aşează pe buza rigolei şi îşi aruncă pistolul, scârbită.

Ar trebui să-mi arunc şi insigna, se gândi ea, luându-şi capul în palme şi începând să plângă încetişor.

Când Frank sună la poarta maiestuoasă a casei guvernatorului, avea în gând o singură rugăminte: s-o găsească singură pe Constance.

Pe drum nu-şi bătuse capul decât cu modul în care o va dezbrăca şi o va penetra îndelung şi fără grabă. Ar fi trebuit, în schimb, să facă un plan de bătaie pentru a-şi justifica dorinţa de-a vorbi cu ea, în cazul în care nu era singură.

Îi deschise negresa cu picioare lungi şi sânii cât pepenii, care-i zâmbi promiţător, arătându-şi şiragurile strălucitoare de dinţi.

— Doamna este acasă? întrebă el, strecurându-i o mână pe sub fustiţa scurtă, cât să aducă un pios omagiu fermităţii coapselor suple ale afroamericancei.

— Domnul este foarte îndrăzneţ, reacţionă negresa, mai mult încurajator decât reproşându-i ceva. Da, este acasă. Şi e singură, adăugă ea, făcându-i complice cu ochiul.

Asta-i perfect, se bucură Frank, apropiindu-se de urechea femeii.

— Ia spune... tu şi coniţa... vă mai alungaţi aleanul din când în când?

Negresa râse, dându-şi capul pe spate şi zguduindu-şi pieptul plin pe sub ochii lacomi ai bărbatului. Dar nu răspunse nimic. Nici n-ar fi avut timp, pentru că-şi făcuse apariţia Constance, într-o ţinută vestimentară atât de transparentă şi de discretă, încât avea mai curând rolul unui indicator al goliciunii, decât de adăpost al acesteia.

— Domnul detectiv Frank Cooper! spuse ea, aparent surprinsă. Nu vă mai aşteptam, zâmbi gazda, întinzându-i în acelaşi timp mâna cu graţie.

— Nici n-aveai de ce să mă aştepţi, doamnă, spuse Frank sarcastic, prinzându-i mâna şi trăgând-o încet spre el. Doar ţi-am telefonat acum o jumătate de oră că vin, îi şopti el în ureche.

Constance zâmbi, ca şi cum ar fi auzit o glumă bună, şi îi făcu negresei un semn discret cu mâna ca să dispară.

— Înţeleg că au rămas anumite aspecte... nelămurite? continuă ea, apucându-l din nou de mână pe Frank şi îndemnându-l spre scări.

— Nu multe, dar foarte importante, preciză Frank, cu privirile lipite din nou, ca în prima zi, de fesele rotunde ale gazdei. Unele chiar au legătură cu cazul, să ştii. Trebuie să-ţi mai pun unele întrebări.

Femeia râse tare şi îl trase grăbită pe detectiv în camera sa de un lux opulent.

— Şi vrei să mi le pui chiar acum? încercă ea să se lămurească, aşezându-se degajat pe marginea patului, punându-şi un picior peste celălalt şi dezgolindu-le pe amândouă complet.

— Sincer, chiar ţi le-aş pune acum, până nu mă iau cu altele şi uit. De la o vreme sunt teribil de distrat când văd asemenea picioare dezgolite chiar sub nasul meu.

— Bine, pune-le! acceptă Constance, făcând botic şi acoperindu-şi picioarele. Deci, domnule detectiv, cu ce te pot ajuta?

— Spuneai data trecută, printre suspine, că răposatul Orson nu e chiar ceea ce pare a fi. Am aflat între timp că cei doi erau în pragul divorţului, însă cred că e mai mult de-atât.

— Hm! făcu femeia, îmbufnată în continuare. Văd că eşti bine informat, ce nevoie mai ai de mine?

Frank se hotărî să ia taurul de coarne, pentru a nu pierde prea multă vreme cu convingerea; se apropie de Constance şi îi

strecură o mână între picioare, strângând tare de bucata de carne... fisurată. Pe urmă, se aplecă şi îi depuse un sărut promiţător în spatele urechii, şoptindu-i cu căldură:

— Cu cât terminăm mai curând cu plictiseala asta de „interogatoriu”, cu-atât mai rapid te las să te joci cu „Frank-necruţătorul”, bulgărul meu de gheaţă!

Gazda închise ochii şi îşi muşcă buza de jos, oftând din rărunchi.

Orson nu era deloc genul milos, se hotărî ea să asculte sfatul detectivului.

— Când a aflat despre divorţ, a şi angajat un detectiv s-o urmărească pe Gertrude. Avea el o bănuială că motivul adevărat trebuie căutat în afara casei. Apoi, când bănuielile i s-au confirmat, parcă a înnebunit. E tot ce ştiu. A venit şi mi-a aruncat fotografiile-n nas, de parcă eu aş fi avut ceva de-a face cu toată zvârcoleala aia penibilă. Ştii, de fapt, eu şi fata mea vitregă eram două străine. Abia dacă ne vorbeam şi cu-atât mai puţin ne făceam confidenţe. Ştia şi el foarte bine acest lucru, dar, cum ţi-am spus, nu mai părea să raţioneze la întreaga capacitate.

— Ţi-a spus ceva despre vreun plan de răzbunare?

— Răzbunare?! se miră femeia, făcând ochii mari. Nu. Şi nici nu-l vedeam în stare de gesturi decisive. Era un poponar laş. Furia lui avea ca singur motiv — divorţul. Despărţirea îl lăsa rece în realitate. Pierdea însă totul prin divorţ, şi ăsta era un motiv suficient s-o urască pe Gertrude şi pe nefericitul care se legase la cap cu pacostea lui de nevastă.

— Ciudat, aprecie Frank. Ştii ceva despre vreun testament al soţiei lui?

— Nu. Adică bănuiesc că îşi făcuse. E o modă căreia nu-i scapă nimeni.

— Tu ai unul?

— Eu? Ce-i drept, nu. M-ar interesa mai mult testamentul lui, dacă înţelegi ideea.

— Al cui?

— Eh, al cui... Al soţului meu. După aia, m-oi gândi şi la al meu. Deocamdată... ce să las... frumuseţea?

— Măcar ai... pentru mai multe generaţii, aprecie Frank, sărutând-o îndelung, până simţi că femeia se înmoaie de tot în braţele lui. Ar fi interesant de aflat ce era trecut în testamentul ăla, spuse el brusc, lăsând-o din braţe pe Constance.

Femeia, care se şi pregătise sufleteşte pentru etapa următoare, îi aruncă o privire plină de ură, când văzu că Frank se reîntoarce la caz.

— Dacă asta e tot ceea ce te interesează... — zise ea, copleşită de-o furie greu de stăpânit —, n-ai decât să vorbeşti cu taică-su să te lase mâine să asişti la deschiderea lui, după funerarii. Na!

Apoi se ridică rapid în picioare, roşie ca racul, şi îi arătă detectivului uşa, cu un gest deloc lipsit de măreţie.

Frank nu dădu semne că s-ar simţi în vreun fel vizat de acea mişcare. Îşi înclină capul spre stânga şi o privi atent, printre genele întredeschise.

Duduia are ceva imperial în ea, se gândi el. Dacă şi în pielea goală — că ce-i pe ea nu intră în altă categorie — are o asemenea prestanţă...

Se ridică, în cele din urmă, ca şi cum ar intenţiona să asculte indicaţia mută a gazdei, însă nu păşi spre uşă, ci se apropie de ea, o apucă cu mâinile de fese şi o ridică, întocmai ca pe o pană, în aer.

Constance se agăţă de detectiv, jumătate instinctiv, jumătate de poftă, înconjurându-i gâtul cu braţele şi bazinul cu picioarele.

Când Frank o privi drept în ochi, femeia uită toate jignirile, mai mult sau mai puţin închipuite, şi îşi lipi buzele de ale lui, într-un gest pătimaş. Limba ei pătrunse nesăţioasă, invadând cavitatea bucală a bărbatului, răsucindu-se în jurul

limbii lui, ca un şarpe pe o pradă. Pe urmă, zâmbind fericită, îşi retrase puţin capul, pentru a îl ţintui la rândul ei cu privirea.

Deschiseră amândoi gurile, lăsând să le iasă la lumină limbile ce se întâlniră jucăuşe şi se alintară preţ de câteva secunde bune, ca pălălaia focului în adierea vântului. Apoi, Frank o sprijini cu spatele de perete, ridicând-o mai sus, în aşa fel încât sânii ei bogaţi să-i ajungă în dreptul gurii. Îşi înfundă capul între ei, cu determinarea unui sinucigaş care se aruncă în cap într-o piscină fără apă, şi începu să-i morfolească.

Constance simţi părul bălai şi aspru al detectivului mângâindu-i pielea fină şi gemu de plăcere, apucând cu toată forţa de podoaba lui capilară, în vreme ce închidea ochii înfioratâ. Buzele lui fierbinţi se plimbau, când mai leneşe, când mai năbădăioase, pe carnea tare a sânilor. Cuprins ca de-o ventuză, unul dintre sfârcuri fu supt ca de-un bebeluş. Limba lui se jucă în voie cu ţumburuşul tare şi elastic, până când Constance îl trase tare de păr, dându-i capul pe spate.

Uitându-se adânc în ochii lui, cu o privire gravă, ca şi cum urma să-i destăinuie secretul negru al vieţii ei, rosti:

— Trage-mi-o acum, înainte să leşin! Nu mai sta, bag-o tare, bag-o dintr-o dată! Umple-mă cu membrul tău monstruos.

Frank nu avea nevoie de prea multe îndemnuri, cu atât mai mult cu cât veneau în perfectă concordanţă cu dorinţa lui. Vaginul femeii se freca înnebunit de pântecul lui musculos, în sus şi în jos, parcă nemaiavând răbdare să fie penetrat. Bărbatul intră fără multe pregătiri, ca un tren de mare viteză într-un tunel din Alpi. Îşi flexase puţin picioarele, pentru a-i permite femeii să cadă peste el cât mai precis, la fiecare cursă.

Constance începuse să geamă, ca şi cum ar fi fost tăiată în două. Vergeaua fierbinte şi imensă a bărbatului o însemna în interior. Nu mai vru să fie plimbată în sus şi-n jos de mâinile viguroase ale bărbatului. Se strânse în jurul lui, încolăcindu-l puternic cu picioarele şi cu braţele, pentru a se contopi cu el. La câteva secunde diferenţă îi şopti fierbinte în ureche:

— Nu! Stai! Lasă-mă pe mine!

Mişcările ei nu mai aveau amploarea de până atunci. Cu rotiri imperceptibile de bazin, Constance se străduia să guste toate senzaţiile posibile, să obţină tot ce putea obţine din acea acuplare, ca şi cum ar fi fost ultima ei partidă de sex dinaintea morţii.

Frank se simţea efectiv folosit. Tratamentul, însă, nu-i displăcea. I se părea doar că e uşor inutil, un simplu trup la dispoziţia extazului femeii. Al femeii care-l strângea din ce în ce mai tare, în timp ce se mişca din ce în ce mai puţin. Respiraţia ei fierbinte îi ardea ceafa, iar Constance părea atât de concentrată, încât Frank se temu să nu înceapă să leviteze.

Aşaaa... uuuşor, şoptea ea, ca şi cum s-ar fi adresat propriului trup. Acum... e aproape... simt cum urcă, cum se apropie... Aaah! strigă ea, ca şi cum ar fi fost bătută în cuie de o mână nemiloasă.

Frank degustă liniştit spasmele ce străbăteau corpul lipit al femeii, ca şi cum ar fi avut şi el orgasm. Se dădu un pas în spate, iar Constance se scurse de pe el, fără vlagă, întinzându-şi corpul pe covor, sub privirile încântate ale detectivului rămas în picioare, un pic ameţit de efort, cu catargul în vânt.

Atunci pătrunse în dormitor, superbă şi goală, negresa, ca un omagiu adus sculpturilor în abanos ale conaţionalilor săi africani.

CAPITOLUL 6

Mark se scărpina nelămurit în cap. Cercetările lui fuseseră încununate de succes până la un anumit punct, după care totul se înceţoşa. Nu era foarte mirat. În fond, respectivul murise sau, cel puţin, aşa fuseseră toţi încredinţaţi. Până în acel moment, toată viaţa lui Jeffrey Gloucester fusese o curgere lină.

Băiat singur al unei familii de militari de carieră, absolvise cu succes academia militară de la West Point şi se remarcase prin multe fapte de bravură în războiul din Vietnam. Se căsătorise cu puţin timp înainte de a pleca la război. Apoi venise pacea, iar el se întorsese acasă, ca după cum se păruse până în acel moment, să fie masacrat cu sălbăticie — din motive ce rămăseseră până în prezent total confuze — de-un criminal rămas neprins vreodată.

Abia în urmă cu zece ani se înregistrase pentru prima oară, în registrele unui motel obscur din apropierea New York-ului, numele de Jeff Gloucester.

O fi tot el, cum aş putea afla? se gândea înfrigurat malacul, simţind cum, pe măsură ce cugetă mai intens, îl loveşte o foame din ce în ce mai năvalnică.

Se ridică hotărât să coboare până la bistroul din colţul străzii, ca să se îndoape cu un maldăr de gogoşi, când se trezi faţă în faţă cu Jessica.

— Hopa! făcu el, mirat. Ce-i cu tine aici? Ţi-am pierdut urma de ieri. Dacă mi-ar fi păsat vreun pic şi n-aş fi avut ceva mai bun de făcut, aş fi fost de-a dreptul îngrijorat.

— Mda! făcu Jessica, morocănoasă. Sunt convinsă că te-a absorbit cazul în asemenea măsură, că nu te-ai mai gândit nici la mâncare.

— Hei, fătucă, bancurile cu mâncare le admit după ce trecem împreună pe lângă moarte măcar de trei ori.

— Mă bucur să aud că ai principii atât de ferme, ripostă ea. OK! O să încerc să mă abţin.

— Pe unde ai umblat, totuşi? Şi de ce nu răspunzi la drăcia aia de telefon, dacă tot ne-ai împărtăşit minunatul secret al numărului tău?

— E-o poveste lungă, iar telefonul mi s-a... l-am pierdut, ieri noapte. Am dat de detectivul minune, asta e de povestit, restul contează mai puţin.

— Bravo, aprecie Mark, încurajator. Unde e?

— Asta e partea a doua a poveştii. Nu mai ştiu.

— Cum, nu mai ştii?

— I-am aflat adresa la care se ascundea sub un nume fals: Jeff Gloucester şi...

— Cum? făcu Mark uimit. Cum ai spus?

— Jeff Gloucester. Îţi sună cunoscut? se miră Jessica.

— Foarte. Îţi explic după. Unde era şi ce s-a întâmplat? se arătă bătrânul detectiv nerăbdător să afle.

— Se ascundea — sau poate că nu se ascundea, dracu' ştie?! — la un motel, spre Fairfield, încolo. Când m-a văzut, a şters-o ca din puşcă. M-a luat total prin surprindere, făcu ea deprimată, aşezându-se sfârşită pe primul scaun pe care-l găsi la îndemână. La anii lui... A sărit efectiv de la etajul unu şi a dispărut într-o pădurice. A urmat un schimb de focuri, apoi l-am pierdut. Am ajuns la autostradă după el, tocmai la timp ca să văd numărul maşinii.

— E a doua oară când dai nas în nas cu el şi îţi scapă. Şi, hai să zicem că prima dată nu ştiai că e periculos, dar acum? În fine, să vedem ce facem în continuare. Istoricul „relaţiei" voastre nu mai contează acum.

— Dar de unde spui că ţi-e cunoscut?

— O poveste veche. Îl crezusem mort, victima unui măcel asemănător celor pe care le-am văzut în ultimul timp, iar când colo el era criminalul. Şi, dacă te ajută cu ceva, eu chiar am pus mâna pe el acum mulţi, mulţi ani. L-am legat cu cătuşele de

masă, dar a dispărut precum Houdini. E drept că era cu vreo 30-40 de ani mai tânăr, dar era legat... În fine, să spunem că la ratări suntem egali. Asta aşa, ca să nu-ţi mai faci sânge rău.

— Da... ce să zic, m-am liniştit complet. Voi aţi avansat vreun pic?

— Nu prea. Încercam să dau de urmele lui. După ce-a fost considerat mort şi şters din evidenţele populaţiei, apare din nou, la un motel din împrejurimi. Cine ştie, o fi chiar acelaşi... Stai să caut, unde dracului am pus-o?...

Se apucă să scoată de prin buzunare tot felul de aţe şi cuie, tuburi de maioneză pe jumătate pline, coji de pâine şi tuburi de cartuşe. În cele din urmă făcu ochii mari şi găsi fericit o hârtie mototolită, plină de grăsime.

— Uite-o: „Spirits of Wine”.

— Asta e! strigă Jessica fericită, de parcă cu asta se rezolvase cazul.

— Excelent! dădu Mark din cap, mulţumit. Şi aşa nu ştiam cum să leg cele două persoane.

— Care persoane?

— Păi, după ce Jeff Gloucester e declarat mort, dispare, normal, orice urmă a lui, vreme de zece ani. Dar, pentru că eu ştiam acum că nu era mort şi că apare tot sub vechiul nume, m-am gândit să văd pe unde dau de el. Şi a apărut un Jeff Gloucester chiar la motelul ăsta. Până acum n-aveam de unde să ştiu dacă e aceeaşi persoană. Lucrurile încep să se lege. Acum ştim că nu avem două persoane — un detectiv privat şi-un criminal în serie —, ci un singur individ cu ambele identităţi.

În acel moment apăru şi „maestrul fotograf”, păşind fără să se uite pe unde merge, absorbit de nişte poze pe care le tot studia. Ajungând în preajma lor, ridică privirea şi tresări când dădu cu ochii de Jessica.

— Oh! făcu bărbatul, încântat. Prospătură la orizont. Ce exemplare îşi trag şmecherii ăştia din poliţie, şefu’, îi şopti el lui Mark, conspirativ. Noi de ce dracu’ n-avem decât grase? Hă!

făcu el cu o privire tâmpă, când observă cum Mark îşi coboară sprâncenele. Nu la tine mă refeream şefu', ce naiba! Cum poţi să te gândeşti la aşa ceva?

— Trebuie să suport remarcile tuturor mitocanilor din birou ăsta, se oftică Jessica, auzind cuvintele fotografului.

— Lasă, porumbelul meu, făcu cel vizat imperturbabil, privind-o printre gene. Mai bine m-ai lăsa să-ţi fac nişte poze profesioniste. Îmi place să fotografiez femei mai ales după ce au făcut mult sex. Au o lumină în ochi dementială.

— Jessica amuţi. Nu se aşteptase la o asemenea replică.

Bătrânul detectiv însă fu mai puţin sensibil la aluziile aruncate de fotograf. Îl apucă cu o mână de guler şi îl ridică în aer, ca pe o pisică schiloadă. Apoi îşi apropie faţa lătăreaţă de figura înspăimântată a bărbatului, lansând un urlet care-ar fi îngheţat de spaimă şi un cârd de lei în junglă.

— Băăă, vrei să zbori pe fereastră? Ce dracu' te-a apucat? A dat damblaua peste tine de când ai văzut-o pe aia de la şeful din birou? De când îţi permiţi tu glumiţe cu oaspeţii mei?

Fotograful închisese ochii, având figura unuia care e deja împăcat cu finalul vieţii. Totuşi, mai apucă să şoptească, timid:

— Am identificat laboratorul unde s-au realizat fotografiile cu adulterul fetei guvernatorului.

La auzul acestei veşti, Mark îi dădu brusc drumul din mână, lăsându-l să se prăbuşească grămadă — ca un porumbel mort — la podea.

— Norocul tău! spuse el. Dacă ai fi băiat deştept, ai începe de-acum încolo cu rezultatele bune, înainte de-a te obrăznici ca un taur în călduri. Şi după aia, nu te-ai mai obrăznici deloc, bineînţeles. Dă-mi adresa!

Pozarul îi întinse setul de fotografii şi-o foaie de hârtie, după care o şterse tăcut, nu înainte de a-i mai arunca o ocheadă şi o bezea Jessicăi, care încă-l privea ca pe-o ciudăţenie a naturii, întrebându-se dacă mitocanul era vreun vrăjitor ce putea citi chipuri sau ea avea atât de evident întipărit pe faţă

stigmatul depravării. Nu avu timp să cugete mai mult asupra acestui aspect, pentru că bătrânul o apucă de mână şi îi ordonă:

— Hai, să nu mai pierdem timpul degeaba!

— Unde? întrebă Jessica, fără a se împotrivi în vreun fel.

— Ăsta era un detectiv atipic, ca să spun aşa. Nu îşi developa singur filmele, ci avea un laborator care i le lucra. E posibil să nu fi fost numai unul, dar momentan atât avem şi n-am de gând să calculez ce şanse există să descoperim ceva. Vedem noi pe urmă...

Apariţia negresei îl surprinse cu putere doar pe Frank. Constance o privi zâmbind, ca şi cum ar fi fost înţelese dinainte. Trupul sculptural al subretei se apropie de cel al lui Frank, care rămăsese în picioare, cu membrul erect şi neterminat. Negresa, fiind cu un cap mai înaltă decât el, îşi propti sânii măreţi de gâtul lui de când se găsea încă la o distanţă de aproape un braţ de detectiv. Când trupurile li se lipiră complet, Frank trebui să ridice privirea pentru a o iscodi în ochi pe acea zeiţă de abanos.

Mâna ei aspră şi mare îi apucă membrul, fără prea multe fasoane, iar organul începu să pulseze uşor în urma atingerii, imediat după aceea, limba ei aspră îi râcâi pavilionul urechii. Mâinile lui îi cuprinseră fesele perfect rotunde, tari ca două bucăţi de gheaţă, şi aproape la fel de reci.

— Mă bucur că ai venit, draga mea, şopti Constance, ridicându-se în genunchi, cuprinzând-o şi ea pe la spate de bazinul ferm. Fata nu spuse nimic, doar îşi apucă stăpâna de cap şi o trase cu faţa între fesele ei, pe care se încolăceau şi braţele lui Frank. Aşa, transformată în sandviş, cu Constance la picioare şi cu Frank covârşit de masivitatea ei, părea într-adevăr un fel de divinitate africană a fertilităţii căreia i se închină cuplurile, adorând-o, implorând-o şi chemând-o la o acuplare fericită.

Se desprinse, se răsturnă pe pat fără niciun cuvânt şi, lărgindu-şi cu două degete vaginul, cu un al treilea îşi mângâie mulţumită clitorisul mare, vineţiu, precum un început nereuşit de penis.

Frank înţelese că nu era timp de elaborat analize şi se înfipse în ea ca o aşchie în degetul bătătorit al ţapinarului.

Oftatul de plăcere al negresei era o îngemănare între surpriză şi o imensă satisfacţie. Virilitatea detectivului, pe care iubita şi stăpâna ei i-o lăudase într-una, în momentele lor de intimitate, se dovedea o speranţă împlinită şi chiar depăşită. Niciodată nu se simţise atât de... plină de un bărbat, nici la foştii ei amanţi negri nereuşind să găsească un calibru care să-i satisfacă vreodată poftele nesăţioase.

Frank îşi afundase faţa între sânii ei imenşi şi îşi băgase ambele mâini pe sub fesele ce începeau să se încălzească. Simţi palmele fine ale lui Constance apucându-l de buci şi limba ei cercetându-l obraznică. Închise ochii şi începu să-şi rotească bazinul, atent să nu neglijeze nici plăcerea negresei şi nici să nu împiedice manevrele stăpânei acesteia.

Undeva departe de el plutea o anchetă aflată în plină derulare, dar asta nu mai conta. Un coleg rămăsese să dezlege singur iţele unei afaceri încurcate. Postura în care se afla i se potrivea atât de bine, încât toate măcelurile emigraseră în ţările calde, precum cocorii la venirea iernii.

Unghiile lungi şi roşii ca sângele ale negresei i se înfipseră adânc în spate şi începură să traseze dungi purpurii pe pielea smeadă a detectivului, semn că femeia de culoare începea să dea în clocot.

Nici Frank nu mai avea prea mult, ca şi cum coitul precedent părea să fi dispărut undeva în negura timpului. Limba lui Constance, ce coborâse dintre fesele lui jos, pe scrot, grăbea momentul culminant. În acel moment, când bărbatul îşi simţi sămânţa pregătindu-se de desant, vocea gravă şi răguşită a negresei îi şopti în ureche:

— Eu i-am dat lui Orson adresa detectivului.

Cuvintele acelea îi arseră lui Frank urechea, mai mult decât dacă i-ar fi fost înfipt în ea un cui înroşit în foc. Orgasmul surveni aproape instantaneu, atât pentru el şi cât şi pentru negresă, ca şi cum vorbele ei ar fi avut un caracter afrodisiac deosebit.

Frank se prăbuşi în lateral, cuprins de remuşcări, în timp ce trupul africancei era scuturat ca de frisoane.

— Asta a sunat a pedeapsă, aprecie bărbatul, după câteva momente de tăcere grea.

— Ce, puiule? îl întrebă ea absentă, întorcându-se şi încolăcindu-l din lateralã cu piciorul, în timp ce sânii ei mari se odihneau pe pieptul viril al detectivului.

Constance nu voia să rămână nici ea de-o parte, aşa ca se lungi pe partea cealaltă a trupului detectivului, încolăcindu-l şi ea cu braţul şi sărutându-l cald în urechea corespondentă părţii ce-i revenise ei, în urma acestei tacite împărţeli.

— Colegii mei se chinuie să rezolve un caz şi eu dau la buci de trei zile ca un nesimţit.

— Fiecare cu ce ştie mai bine, şopti Constance, zâmbind.

El se simţi lezat de observaţia femeii şi o privi cu răutate.

— Adică, îţi închipui că mă ţin ăştia numai pentru că arăt stupefiant de bine?

— Dragule — îi şopti negresa în cealaltă ureche —, nu ştiu cât de abil detectiv eşti, dar te-asigur că e imposibil să poţi face ceva mai bine decât ce mi-ai făcut tu adineaori.

Frank zâmbi încurcat, făcându-şi socoteala dacă un alt bărbat ar fi fost jignit sau fericit de acea apreciere. Concise că nu, şi se simţi mai liniştit.

— Ia spune-mi, acum, până nu te iau din nou la penetrat: ce i-ai destăinuit tu lui Orson despre detectiv. De unde şi până unde?

— A venit într-o seară la mine în cameră...

— ... Păi, ţi-o trăgea? Nu era poponar?

— Lasă, dragă, că nu toţi care vin la mine-n cameră vor să mi-o şi tragă, se arătă negresa ofuscată. Mai vrea omul să şi discute. În casa lui nu-l suporta nimeni, de când se aflase despre afinităţile lui sexuale. În plus, îi mai dădeam câte-o adresă cu băieţei din când în când, dacă înţelegi ce vreau să spun...

— Ia uite ce secrete îmi ascundea, curva, constată Constance, mirată, dar cu zâmbetul pe buze.

— Las-o acum să termine! interveni Frank, dându-i o palmă amicală pe fesa dreaptă. Că şi eu te-am lăsat pe tine să termini... Deci, a intrat la tine în cameră. Şi?...

— A început să se vaite că s-a aflat despre gusturile lui sexuale „speciale” şi că îi e teamă că nici Gertrude nu mai e dispusă să-l suporte aşa, doar de faţadă. În plus, bănuia că-l înşeală — culmea tupeului! De parcă ar fi avut săraca încotro... O mai linişteam eu din când în când dar, deh, toate simţim nevoia de câte-o ştangă viguroasă în locul unei limbi bine ţintite.

— Treci, te rog, peste amănuntele astea! o presă Frank. Uite, că iar îmi trezeşti gentlemanul, şi nu mai apuc să aflu sfârşitul nici mâine.

— Lasă, că mă ocup eu de asta! se oferi Constance cu amabilitate, aplecându-se brusc şi luându-l între buze pe gentlemanul ce dădea semne de revenire la viaţă, ca urmare a povestirii negresei.

— E bine şi-aşa, admise Frank, mulţumit de rezolvarea isteaţă a femeii. Zii mai departe, nu lua seamă, că va fi loc şi pentru tine!

— Aşa... se strădui negresa să-şi deprindă privirea de pe imaginea excitantă a stăpânei sale. Şi, pentru că înainte îi mai dădusem nişte adrese speciale, m-a rugat să-i găsesc un detectiv care s-o urmărească pe Gertrude. S-a exprimat şi într-un mod mai încurajant, dacă înţelegi, semnându-mi un cec consistent pentru a mă ajuta să trec peste reţineri ori remuşcări. Mi-am amintit că un prieten de-al meu, fotograf profesionist, îmi povestise la un moment dat că lucrează pentru un detectiv. Mi-a

şi arătat nişte fotografii beton, i-am tras-o toată noaptea, aşa de tare m-au excitat pozele alea.

— Dar ştiu că ai activitate, nu te-ncurci, aprecie Frank, sărutând-o pe urmă îndelung, pentru ca fata să nu se simtă cumva jignită.

De altfel, îi venea din ce în ce mai greu să se concentreze asupra povestirii ei, simţindu-se supt de vlagă de eforturile remarcabile ale gazdei, ce se întrecea pe sine.

— Da, spuse negresa simplu, după ce Frank îşi extrase limba din gura ei. Îmi place, ce să fac?! Acum, după experienţa cu tine, s-ar putea să mă cam dezamăgească restul, dar, asta e... un risc asumat, he, he!

— Şi?... Încercă Frank să ducă la bun sfârşit „ancheta”.

— I l-am recomandat.

OK, tot e ceva, constată Frank, parcă bucuros că negresa nu ştia mai mult. Să-mi laşi adresa fotografului ăstuia! Acum, dacă nu ţi-e cu supărare, dă-i o... gură de-ajutor stăpânei tale, să terminăm odată, încă o dată, că am o anchetă de dus la bun sfârşit.

Negresa nu aşteptă un al doilea îndemn. Se scurse, ca un şarpe boa, pe lângă coapsele lui Frank, şi începu să lingă cu nesaţ partea de penis rămasă neacoperită de gura lacomă a lui Constance.

Se ridică cu greu, când auzi bătăi puternice în uşă. Tocmai terminase de developat ultimul film pe care i-l adusese detectivul. Nici de această dată nu se putuse abţine să nu se masturbeze îndelung, începea să-l îngrijoreze situaţia. E drept că nici negresa nu rezistase atunci poftei de-a face sex cu el, deşi se tot ţinuse de capul ei atâta timp, fără niciun succes. Fotografiile erau, de cele mai multe ori, extrem de incitante şi uneori de-a dreptul excitante. Nu atât prin ceea ce se vedea în ele, ci mai mult prin ceea ce nu se vedea. Dragostea vinovată, furişată, plină de poftă şi de perversiune.

Pedofilii i se păreau, ca minţi bolnave, mici copiii. Chiar şi necrofilii păreau băieţi de treabă, comparativ cu acele instantanee realizate pe ascuns. Adulterinii... ce perversitate a perversităţilor! Faptul că adulterul e practicat pe scară largă nu reuşea să-l convingă de „normalitatea” actului.

— Gata, gata! strigă el, reuşind în cele din urmă să se şteargă şi să se încheie la şliţ. Ce e cu graba asta?

Deschise uşa şi se dădu un pas în spate, pentru a-i face loc noului venit să intre. Hubert Lewis aruncă mai întâi o privire circumspectă de jur-împrejur, apoi trecu direct în laborator.

— Bună seara! Ce mai faci, cum merge cu sănătatea? Bine, mulţumesc de întrebare! începu să turuie de unul singur negrul schilod, care juca rolul gazdei.

— Lasă chestiile astea ieftine! Azi n-am chef de protocoale.

— Ce să zic! făcu negrul un gest cu mâna, a lehamite. Parcă ai avut vreodată... Măcar în spital aveai scuza că erai amnezic de douăzeci de ani, dar între timp ai fi putut să îţi revii, la dracu’!

Hubert se apropie nervos de el, îl înşfăcă de guler, îl ridică ca pe un fulg şi îl lipi cu o bufnitură de perete.

— Ce-ai, mă? şuieră el printre dinţi, privindu-l cu ură. Nu ţi s-a mai sculat în palmă astăzi? Nu te plătesc ca să-mi ţii lecţii despre etichetă, ci să-mi faci pozele, ţinându-ţi gura.

— OK, calmează-te! făcu gazda, înspăimântată. E clar că cineva s-a trezit cu faţa la cearceaf în această dimineaţă. Sau vreun amorez te-a văzut pozând şi s-a dat la tine?

Hubert deja nu-l mai asculta. Se uita cu atenţie la fiecare fotografie, bombănind câte ceva în barbă, de fiecare dată când ipostaza surprinsă era diferită de precedenta.

— Ticăloşii dracului! se auzi expresia lui la un moment dat.

— Eşti fenomenal! se minună fotograful a mia oară. Încă nu te-ai obişnuit cu ideea? De ce dracu' nu te opreşti? Investighează şi tu alte chestii, dacă adulterul îţi pică aşa de greu la stomac.

Musafirul se întoarse brusc şi îi aruncă o privire plină de mânie.

— Nu înţelegi o dată că lucrurile astea trebuie să se afle? Chiar eşti bătut în cap?

— Nu, nu înţeleg, admise negrul, făcându-se mic sub povara privirii dure a detectivului. Nu înţeleg cui foloseşte. Nimeni nu e mai fericit după ce se află, nici înşelătorii, nici înşelaţii.

— Şi cine mă-ta ţi-a spus că e aşa important să fii fericit, vierme de negrotei? Tu eşti fericit de existenţa ta împuţită, între două labe şi trei prafuri? Auzi, fixaţie! Nimeni nu e fericit... Nu e fericit, boule, dar e viu şi conştient de ce i se întâmplă. Oamenii ăştia — spuse el, arătând spre fotografiile agăţate cu cârlige pe sârmă — îi omoară, cu fiecare geamăt de satisfacţie, pe cei înşelaţi. Le fură din viaţă cu premeditare. Eu le dau încornoraţilor viaţa înapoi. Bună, rea — le-o restitui. Îi repun în posesia propriei lor vieţi. Dar ce-mi bat eu capul cu un drogat ca tine?!...

Chiar aşa mă gândeam şi eu, îl aprobă afroamericanul, speriat din nou de sclipirea ciudată din ochii bătrânului detectiv particular.

— Te mai întreb o dată! Mai ştie cineva despre atelierul tău secret?

Gazda avu o tresărire ce nu scăpă privirii agere a musafirului. Avuseseră o înţelegere, când se reîntâlniseră după perioada petrecută împreună în spitalul de boli nervoase. Lewis îi cumpăra şi utila atelierul, plătindu-i în plus şi pentru fiecare set de fotografii, în schimb el nu ieşea pe „piaţă" cu adresa, nu mai lucra pentru nimeni altcineva, şi nu-şi făcea niciun fel de reclamă. Erau nişte condiţii atât de absurde încât fotograful

acceptase fără nicio problemă. De altfel, nici nu crezuse c-o să se şi întâmple vreodată aşa ceva. Apoi, când Hubert îl sunase şi se întâlniseră aici, îi predase la cheie un laborator de primă mână şi bani în avans pentru primele seturi de fotografii. Nici nu-i trecuse prin gând să-l refuze. Oricum, cu trecutul lui, nicio redacţie nu l-ar mai fi angajat. Cu toate astea, nu luase niciodată în serios condiţiile iniţiale, făcând şi el câte un mic ciubuc din când în când. În ultimul timp, însă, Hubert cam uita să-l plătească, iar el redevenise dependent de heroină, fiind nevoit să-şi facă reclamă prin revistele de specialitate, sigur fiind că bătrânul n-avea cum să afle despre asta.

Privirea circumspectă, bănuitoare, pe care i-o arunca acum detectivul îi strecura fiori de gheaţă pe şira spinării.

— Ce ţi-a căşunat aşa, de-o dată, să mă întrebi? se eschivă el de la un răspuns ferm.

Hubert îl privea din ce în ce mai ameninţător şi începuse să păşească hotărât spre el. Negrul simţi că-i fuge pământul de sub picioare.

— Ce-ai, omule? Doar nu ne cunoaştem de ieri, de azi. Bineînţeles că nu ştie nimeni. Mai vezi tu fotografiile cuiva pe aici? Şi nu s-ar putea spune că mă vizitezi vreodată anunţat, ca să le ascund dinainte.

Bătrânul se mai calmă după ultimele argumente ale negrului. Avea dreptate. La drept vorbind, niciodată nu găsise nimic suspect. Pe de altă parte însă, situaţia scăpase de sub control. Poliţia era pe urmele lui, iar el nu înţelegea foarte bine din ce motiv. În plus, instinctul îl avertiza că se află în pericol.

Mai era îngrijorat şi de faptul că, în ultimul timp, suferea din nou pierderi de memorie. Ceva îi spunea că undeva e o treabă împuţită. Şi cel mai la îndemână îi era să creadă că problemele lui au legătură cu cioroiul cu care se împrietenise în spitalul unde zăcuse, buimac, timp de aproape douăzeci de ani.

Tocmai când se relaxase puţin şi se pregătea să se aşeze pe un scaun, pentru a cere un pahar de whisky, în uşă se auziră bătăi puternice.

Negrul albi brusc. Nu se aştepta să vină cineva la ora aceea. Avusese mare grijă să-şi avertizeze toţi clienţii şi furnizorii să nu treacă pe-acolo, decât dacă îi telefonează în prealabil.

— Cine e, javră? şuieră Hubert furios.

— De unde vrei să ştiu eu? întrebă negrul, înspăimântat. Or fi copiii din vecini.

Bătăile se înteţiră, după care se auzi şi un glas baritonal:

— Deschideţi! Poliţia!

La aceste vorbe, amândoi păliră. Gazda era stupefiată, neînţelegând ce-ar putea căuta poliţia acolo.

Trupul lui Hubert se cabrase brusc şi începuse să tremure.

— Ce-ai, omule? murmură negrul, care nu mai ştia de ce să se teamă mai mult: de cei de la uşă sau de namila de lângă el, care începea să prezinte simptome de nebunie.

— Ţi-am zis, javră, să-ţi ţii ciocul mic! şuieră detectivul particular, scoţând din buzunar un pistol şi lipindu-i ţeava de tâmpla fotografului.

— Hubert, omule, relaxează-te! N-am spus nimănui nimic. Cine ştie ce-or vrea?! Stai calm, să văd despre ce-i vorba!

Dar bătrânul nu mai era dispus să asculte ceva. Descărcă două gloanţe în craniul pleşuv al negrului, iar creierii acestuia se împrăştiară peste fotografiile puse la uscat, amestecaţi cu bucăţi de oase, păr şi mult sânge.

Hubert îl privi pe fostul lui partener şi amic cu ochi goi. Aruncă apoi o privire rapidă împrejur. Răsturnă substanţele şi le dădu foc. Trase repede fotografiile de pe sârmă, şi le aruncă în pălălaia care creştea rapid.

Imediat după aceea se auziră două împuşcături şi uşa se izbi de perete. Detectivul particular mai trase două focuri la

întâmplare, apoi se aruncă orbeşte prin fereastră. Cioburile săriră în toate părţile.

Jessica se prăbuşi la pământ, în timp ce Mark îşi descărca revolverul în direcţia siluetei ce dispăruse prin fereastră.

— De ce dracu' te-ai băgat ca proasta-n faţă? întrebă el, aplecându-se peste trupul plin de sânge al poliţistei.

— Lasă asta, că n-am nimic, ripostă ea, vorbind cu greu. Prinde-l pe ticălos!

— S-o crezi tu c-o să alerg după ăla, cât te afli în starea asta, vorbi Mark, îngenunchind şi încercând să oprească hemoragia femeii.

Scoase repede telefonul din buzunar şi formă numărul de telefon al poliţiei.

— Alo! Inspector FBI Mark Sinclair la aparat. Trimiteţi urgent o ambulanţă în Strada 17, colţ cu Bulevardul 35. Dar urgent, aţi înţeles? Un ofiţer a fost doborât.

Închise şi aruncă telefonul cât colo. Apoi privi repede în jur şi observă focul care se întindea rapid.

— La dracu'! înjură el, înciudat. Iar a scăpat, nemernicul!

O luă în braţe pe femeie şi ieşi în fugă din apartamentul incendiat.

O depuse pe hol pe Jessica, ieşi în stradă şi urlă la doi puştani ce stăteau şi se holbau la namila care apăruse în faţa lor.

— Bă, puţelor, chemaţi repede pompierii, până nu vă ia foc toată şandramaua!

Se întoarse apoi la Jessica, după ce se convinse că puştii îl luaseră în serios. Îngenunche lângă ea şi scoase din buzunar una dintre celebrele lui batiste.

— Stai că-ţi fac acum un garou, de nu ţi se mai mişcă sângele în tot corpul, încercă el s-o liniştească pe femeia ce devenise palidă de-a binelea.

— Chiar trebuie să foloseşti... aia? zâmbi Jessica, când văzu cârpa soioasă pe care-o manevra bătrânul detectiv.

— Ce naiba aveţi toţi cu batistele mele? se înfurie Mark subit, strângând dintr-o dată tare şi forţând-o pe Jessica să scoată un urlet înfundat.

— Auzi, grasule, poate că mai am şanse să trăiesc, dacă nu mă strângi aşa. Acum pot să-ţi zic grasu'? zâmbi şters Jessica, încercând să facă haz de necaz. Sau trebuie să aştept să mai fiu împuşcată de două ori?

CAPITOLUL 7

Mark ateriză mai prost de data aceasta. Se ridică înjurând şi o luă la fugă, ca un apucat. Îşi dădu seama, în scurt timp, că nu-l mai urmăreşte nimeni şi se opri, aşezându-se pe-o bancă pentru a-şi mai trage sufletul.

Poate sunt totuşi prea bătrân pentru treaba asta, se gândi el.

Vârsta venise peste el ca un tăvălug. Cu fiecare zi ce trecea se simţea mai slăbit şi mai puţin dispus să continue. Omorâse doi oameni, fără să ştie de ce. Pur şi simplu simţise nevoia să îi ucidă, pentru a se proteja.

Poate că ar trebui să mă predau cu orice risc, îşi continuă el şirul gândurilor. Sunt sigur că voi fi internat într-o clinică specializată. Îmi scapă ceva, însă, şi n-aş vrea să fac pasul ăsta până nu-mi dau seama ce se întâmplă cu mine. Ştiu că trebuie să mă feresc de poliţie, asta e clar. Pentru că l-am ucis pe Orson mi-au luat urma, însă nu pot pricepe în ruptul capului ce mi-a venit să-l omor pe poponarul ăla, când am văzut că e urmărit de poliţie.

Se ridică cu greu şi porni aiurea pe străzi. Rămăsese şi fără ultimul set de poze. Trebuia s-o ia de la început. Meseria aleasă nu-i mai producea satisfacţie. Erau bani câştigaţi uşor, însă strânsese destui ca să aibă în continuare o bătrâneţe liniştită.

Poate-ar trebui să mă opresc şi să plec undeva, la capătul lumii, se gândi el.

Nu era pentru prima oară când îşi făcea asemenea planuri, dar de fiecare dată se trezise din nou căutat şi implorat de diverşi oameni disperaţi să-i ajute. Şi tot de fiecare dată, nu se putea stăpâni.

O furie inexplicabilă îi urca spre creier, atunci când respectivii îi descriau bănuielile lor, când îi simţea zdrobiţi şi schilodiţi psihic de bănuieli. Spera, de fiecare dată, ca aceia ce apelau la ei să se înşele, însă nu se întâmpla niciodată aşa ceva. Inevitabil, cei bănuiţi se dovedeau vinovaţi. Seturile de fotografii stăteau mărturie dureroasă pentru asta.

Îşi aminti brusc, că fotograful ar fi putut să mai aibă ceva dovezi despre existenţa lui risipite prin casă. Îl cuprinse panica.

Ce dracu' fac eu aici? Îi dau foc atelierului şi uit de dovezile de-acasă? Acolo s-ar putea găsi poze foarte periculoase pentru libertatea mea. Cine ştie ce-o mai fi ţinând drogatul ăsta pe-acolo. Trebuie neapărat să verific şi să distrug orice urmă. Dacă descoperă că am fost colegi de spital, niciun poliţist n-o să fie atât de idiot încât să nu-mi dea de urmă. Sau mai bine să dispar imediat, în secunda asta. Îmi golesc conturile şi o şterg în insule... sau în Brazilia.

Îşi aminti deodată că lăsase un caz nerezolvat. De fapt îl rezolvase, dar distrusese dovezile ca prostul.

Hm... nu mai ţin minte mare lucru din tinereţea mea, îşi zise. Nu mai ştiu foarte bine cine eram înainte de criză, dar de-un lucru sunt sigur: Jeff Gloucester nu lasă nicio treabă neterminată, se mai gândi el, uitând de dovezile care-ar fi putut fi găsite la locuinţa fotografului defunct.

Frank se îndrepta liniştit şi plin de speranţe spre adresa pe care i-o furnizase negresa. Era aproape sigur că pozarul acela era o verigă foarte importantă în rezolvarea cazului.

Dacă aş fi fost un om normal — se gândi el —, aş fi plecat imediat spre adresa respectivă. Dar nu, a trebuit să mai ofer câteva ore de delectare celor două femei, care nu păreau să aibă limite în acest domeniu. Începuse să rememoreze ultimele experienţe sexuale, când îşi auzi sunând telefonul mobil.

— Bă, pe unde mă-ta umbli? auzi el glasul furios al lui Mark. Nu te mai saturi de dat din şolduri, dementule? .

— Stai, şefu', aşa, că nu-i chiar atât de simplu să obţii informaţii de importanţa celor găsite de mine.

— Zău?! Te anunţ că l-am scăpat din nou pe criminal, ceea ce e rău, iar pentru mine aproape insuportabil. În plus, Jessica era cât pe ce să dea colţu'. Astea sunt veştile proaste. Vestea bună, ca să-i spun aşa, e că cel puţin noi ne mai întâlnim din când în când cu el, ceea ce nu se poate spune despre tine.

— Lasă, şefu', că atunci când o să mă întâlnesc eu cu criminalul ăsta în serie, ţi-l şi aduc plocon. Dar poliţista cum e acum? Bine? Ce-a păţit?

— A împuşcat-o, nemernicul, că s-a repezit ca proasta-n faţă, deşi îi spusesem să stea în urma mea. Ce enervanţi pot fi poliţiştii ăştia care vor să se remarce!...

— Dar cum de l-aţi găsit pe Jeff?

— Ca de obicei, fără să-l căutăm. Am aflat adresa fotografului şi...

— ... La dracu! se enervă Frank de-a binelea. Aia era şi marea mea descoperire. Am dat la buci patru ore ca să smulg informaţia asta.

— Te compătimesc, sincer, se auzi vocea sarcastică a lui Mark. Eu a trebuit doar să suport vreo cinci minute obrăznicia fotografului nostru.

— Măcar aţi găsit şi altceva acasă la ăla, în afară de criminalul care v-a tras ţeapă?

— Păi, pe lângă negrul respectiv, prezentând urme de creier pe pereţii exteriori ai craniului şi ai laboratorului, din cauza a două gloanţe trase de la mică distanţă, am mai descoperit multe lucruri calcinate. Am uitat să menţionez că şmecherul, după ce şi-a împuşcat fotograful, a pus de-un foc de toată frumuseţea. Abia pe urmă a găsit timp s-o împuşte pe Jessica şi să sară pe fereastră, ca o căpriţă.

— Şefu’, nu ştiu cu ce se hrăneşte moşul, dar cu siguranţă vreau şi eu. Iar tu, având în vedere că te hrăneşti cu absolut de toate, s-ar putea să dai din greşeală şi peste reţeta lui. Să nu uiţi să mi-o scrii şi mie!

— Auzi, mai lasă prostiile! Zi-mi, mai bine, ce-ai de gând să faci?

— Păi, îmi pierdusem total rostul pe lume, după ce mi-ai zis că aţi dat de fotograf. Dar dacă spui că aţi fost numai la atelier, mă gândesc să dau o raită pe-acasă pe la el. Măcar să-mi folosească la ceva extenuantele interogatorii de mai adineaori.

— Bine faci, da’ vezi să nu te mai agăţi de vreo pipiţă până atunci. Şi grăbeşte-te! Se prea poate să nu fii singurul interesat de dovezile rămase prin apartamentul fotografului.

— Aha! înţelese Frank, lămurit de aluzia partenerului tău. Te gândeşti că detectivul particular criminal în serie e pus pe ştergerea urmelor şi se îndreaptă chiar acum într-acolo.

— Exact. Vrei să vin şi eu, sau crezi că te descurci singur?

— Şefu’, fără supărare, mai lasă-mă şi pe mine să-l ratez. Mă gândesc că tu ţi-ai cam îndeplinit planul la rateuri; ha, ha, ha!

— Am să ţi-o plătesc cu prima ocazie, mai răspunse bătrânul detectiv cu năduf în glas.

Frank condusese cu viteză, spre spaima celorlalţi participanţi la trafic, ca să ajungă în cel mai scurt timp la adresa pe care i-o indicase negresa în focul pasiunii. Locuinţa fotografului se găsea în Harlem, într-una dintre casele ce mai păstrau pe ele amprenta romanticului început de secol.

Trecu ca vântul pe străzile murdare ale cartierului, lăsându-se imperturbabil fluierat şi înjurat de-o întreagă populaţie de negri fără nicio altă ocupaţie, îşi parcă, nu fără strângere de inimă, automobilul în faţa imobilului, uitându-se cu drag la el, ca şi cum l-ar fi admirat pentru ultima oară. Dacă

situaţia n-ar fi fost atât de explozivă, n-ar fi intrat în ruptul capului cu o asemenea maşină în acel cartier rău famat. După ce-o privi cu drag şi milă, ridică resemnat din umeri şi intră în imobilul unde-ar fi trebuit să locuiască cel căutat.

Bine măcar că e la parter, se gândi detectivul.

— Dacă începe să urle alarma, voi veni să te apăr, rosti el cu voce tare, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca automobilul pe care-l lăsase-n stradă să-l audă şi să-l înţeleagă.

Ajunse în dreptul uşii şi privi atent în jur. Peste tot domnea o linişte mormântală.

Precis e ora când cioroii îşi fac somnul de înfrumuseţare, se gândi el, mulţumit şi ceva mai liniştit în privinţa limuzinei.

Încercă cu grijă uşa şi o găsi încuiată.

Asta e bine, se gândi el, satisfăcut. Nu prea cred că Jeff ar fi închis-o, dacă ar fi ajuns deja aici.

Se mai uită o dată cu atenţie de jur-împrejur şi îşi scoase din buzunar trusa de şperacle, de care nu se despărţea în nicio împrejurare, mai ceva ca de pistol. În câteva secunde se găsea deja de partea cealaltă a uşii. Avusese noroc, nu-l observase nimeni intrând. Spre surprinderea lui, în apartament domnea o ordine exemplară.

Ia te uită ce organizat era amicul lunganei ăleia! Şi eu, care-mi închipuiam, din descrierea ei, că o să găsesc aici ceva care să-mi amintească de haosul din casa amicului Mark. Mai bine că m-am înşelat.

Începu să cotrobăie cu simţul răspunderii prin tot apartamentul, depunând chiar exces de zel în încercarea de-a suplini, prin aceste eforturi, lipsa lui îndelungată din desfăşurarea anchetei. Găsi, în cele din urmă, fotografiile. Tipul era ordonat, n-am ce zice, admise el pentru a doua oară, văzând meticulozitatea cu care seturile de fotografii, cu martorii şi negativele erau aranjate în clasoare, în ordine cronologică şi cu datele puse în dreptul fiecărui set. Tot respectul!

O adevărată istorie a domnului Jeff Gloucester. Fac pariu pe oricât că detectivul habar n-avea de organizarea cioroiului. Ia te uită aici! O să putem reproduce cu exactitate toţi clienţii dementului. Perfect! Uite-o şi pe fata guvernatorului... Şi pe bărbatul lui Nicole, domnul Gissing... Ce de poziţii ştia... tovarăşul. Nu-i de mirare că diva plângea după el... Şi nici amanta nu era deloc de lepădat. Hm! Cred că o să păstrez câteva dintre fotografiile astea în propriul interes. Mereu mai ai de învăţat câte ceva. Şi eu, care credeam că le ştiu pe toate...

Wow! Cum dracului stă asta aici? se minună el, văzând un cuplu într-o poziţie absolut imposibil de imaginat. Cine sunt meseriaşii ăştia, frate, c-aş încerca şi eu figura cu tipa... Mamăăă! Ce sâni beton are! Să dea dracii, dacă nu sunt bolnav! Iar m-am excitat, de parcă n-aş mai fi atins o păsărică de-un an. Se pare că ăsta e ultimul caz cercetat, dacă ordinea în care ţinea răposatul fotografiile e corectă. Ce bunăciuneee! Aici i se vede şi feţişoara gagicii. Şi a tipului... Pe toţi diavoli din lume! izbucni Frank, când distinse feţele celor doi. Asta chiar că-i o chestie pe care nu mă aşteptam s-o văd vreodată.

Îşi mai aruncă o dată privirea prin casă, îndesă toate fotografiile într-o sacoşă pe care o găsi în dulap şi se năpusti pe uşă afară.

Avusese noroc. Fie pentru că era ora somnului de prânz, fie datorită faptului că nu întârziase prea mult în apartamentul răposatului, nimeni nu se apropiase de maşina lui.

Porni motorul şi formă un număr pe telefonul mobil.

— Alo, Periuţă! Omule, ia-ţi o echipă şi vino în Harlem! Exact. Ştii unde e Saint Nick’s Pub? Da, exact acolo, pe Saint Nicholas Avenue, colţ cu Strada 149. Dar ai grijă, să vii însoţit de-o echipă de pază. S-ar putea să aveţi musafiri. OK, mă bazez pe tine! Lasă mandatul de percheziţie, că facem noi rost de el mai târziu!

Primul punct al planului său fusese bifat. Acum, trebuia să ia legătura şi cu partenerul său. Sună o vreme, până când

grasul catadicsi să apese cu degetul lui gros pe butonul de răspuns al telefonului.

— Mark, presupun că eşti la masă, ca de obicei. Renunţă! N-o să îţi vină să crezi ce am aflat!...

Trupul lui gras şi apos îşi proiecta albeaţa palidă pe fundalul măsliniu al carnaţiei ei ferme.

Femeia stătea ca răstignită, cu mâinile întinse în lateral pe speteaza canapelei. Picioarele cu coapse puternice şi glezne cât încheieturile mâinilor, erau larg deschise şi se sprijineau pe vârfuri, ca şi cum ar fi fost pregătite pentru un dans de balerină pe poante.

El stătea ghemuit între ele, cu capul vârât adânc între coapse şi mâinile urcate în sus, până la sâni, ca o iederă pe casă. Degetele lui răsuceau sfârcurile sânilor imenşi, ca un moş încercând să prindă un post de radio pirat.

Părul ei blond cădea în valuri peste canapeaua roşie. Ochii îi erau închişi, pentru că vederea gelatinosului ei partener ar fi făcut-o să vomite. În minte, pe sub pleoapele închise, i se derulau imagini cu un individ musculos şi cu ochii de-un albastru pătrunzător, care îi zâmbise siderat o singură dată şi a cărei privire o simţise arzând prin locurile căscate între nasturii cămăşii prea strâmte pentru pieptul ei bogat.

Imaginea lui o urmărea pretutindeni. Într-unul dintre momentele în care visa excitată la el, o surprinsese şi neajutoratul ce i se ghemuia acum între picioare. Stătea tot aşa, închipuindu-şi că rămăsese singură în sala de operaţii. Visând, îşi depărtase picioarele şi îşi băgase o mână la sâni şi una în bikini. Un val mare de căldură o cuprinsese şi aproape că nici nu observase când şeful ei i se strecurase între picioare şi începuse s-o lingă pasionat, scoţând sunete groteşti, ca un porc sălbatic ce râmă după porţia de jir.

Adevărul era că se pricepea la cunilingus. Ochelarii lui, cu rame groase de baga, dotaţi cu lentile ca nişte funduri de sticlă, se aburiseră atunci, prima dată, însă nimic nu părea să-l mai deranjeze. Îşi văzuse visurile libidinoase împlinite. Nici mâinile ei trăgându-l de smocul roşcat de păr, nici loviturile cu picioarele pe care i le aplicase în primele minute nu-l mai putuseră face să se extragă dintre coapsele la care visase şi se masturbase zile, ba chiar nopţi de-a rândul. Nici măcar ameninţările cu acuzaţia de hărţuire sexuală, nici cele cu răzbunarea necruţătoare a soţului ei nu-l clintiseră. În cele din urmă, constatase cu surprindere că senzaţiile pe care le încerca sunt din ce în ce mai vii. Mâna care îl trăgea de păr încheiase prin a-l mângâia; picioarele — care la început îi aplicaseră lovituri ce îi învineţiseră pielea nefiresc de albă — începuseră să se strângă în jurul gâtului său, dar nu cu ură, ci cu pasiune.

Ea constatase că, dacă închidea ochii pentru a şi-l imagina pe cel la care visa de câteva zile fără încetare, putea să deguste liniştită senzaţiile provocate de limba măiastră a ghemotocului infect de carne albă dintre picioarele ei.

Treptat, jocul început deveni o obişnuinţă. Nu-l suporta în continuare, însă-l folosea ca pe un vibrator uman. De câte ori se trezea singură cu el, începea, cu un reflex pavlovian, să se gândească intens la bărbatul cu figură de zeu grec. Şeful ei începuse deja să simtă acele momente şi se apropia de ea, umil ca un câine. Ea îl apuca de păr fără niciun fel de menajamente şi îl împingea în jos, până când se prăbuşea în genunchi. Apoi, îşi punea un picior pe masa de operaţie, sau pe birou, sau pe scaun, unde-o apuca pofta, îşi dădea la o parte cu două degete bucata de material ce-i acoperea labiile şi îl îndesa pe grăsun cu faţa în ele. Acesta începea să o lipăie, ca un câine ce bea însetat apă din castron. Şi performanţele lui nu erau chiar de lepădat. Putea să facă acest exerciţiu ore-n şir. Valuri de orgasme o cuprindeau, rând pe rând, până cădea istovită la podea şi se rostogolea de plăcere. Nu îl privea niciodată în timp ce se lăsa

posedată în acel mod ciudat. Nu putea în ruptul capului să-l privească.

Nu-i permisese niciodată s-o atingă altfel decât cu limba înăuntru şi cu mâinile pe sâni. Nici nu-şi putea închipui că ar fi putut să îl lase s-o penetreze, după cum, de altfel, îi venea greu să creadă că ar fi fost capabil de vreo erecţie, deşi îl simţea uneori masturbându-se pe furiş, cu o mână, în timp ce cu cealaltă încerca să acopere zona ambilor sâni.

Nici nu mai ţinea minte cum o convinsese să vină la el acasă, în garsoniera cu aer stătut, de burlac pe viaţă, având doar o pisică drept unic suflet de companie. Începuse să se certe cu soţul ei de când nu mai făceau dragoste. Şi toate se prăbuşeau la vale, din cauza acestei ciudate perversiuni căreia îi subordonase întreaga ei viaţă din ultimul timp.

Dar, în loc ca acest lucru s-o determine să renunţe, ajunsese s-o facă mai des decât ar fi sperat vreodată diformul ei vibrator uman. Cauza şi efectul se regăseau într-un joc fără sens şi fără capăt. În loc să încerce să pună capăt cauzei pentru care simţea că viaţa ei o ia razna, se trezise că se consolează tocmai comiţând acel adulter pervers.

Acum era pentru a treia oară în acea zi când se lăsa masturbată cu limba. Primele două partide le ceruse la birou. De dimineaţă, când şeful venise la muncă, îl aşteptase cu nerăbdare. Când apăruse, îl apucase de guler, fără să-i spună nimic, şi îl trăsese după ea în toaleta femeilor. Se aşezase pe tron, aproape îşi smulsese bikinii şi îl îngenunchease acolo, pe jos, obligându-l s-o lingă într-una, fără întrerupere, preţ de-o jumătate de oră.

A doua oară, se întâmplase în lift, chiar când se îndreptau spre garsoniera lui. Rămăseseră mult peste program, pentru că avuseseră ceva de lucru şi nu mai rezistase să ajungă într-un loc sigur şi comod. Rămăseseră oricum singuri în clădire. Blocase brusc liftul şi îl trântise pe jos, apoi se urcase pe faţa lui, rezemându-se cu braţele de oglinda mare de pe peretele

ascensorului. Se privise îndelung, cu sânii ieşiţi din cămaşă bălăngănindu-se haotic. Erau umflaţi, iar sfârcurile uriaşe, vineţii, se mişcau din ce în ce mai repede datorită mişcărilor ei din bazin. Monstrul albicios dintre picioare nu se vedea în oglindă, capul fiindu-i acoperit de fusta ei cadrilată. Iar acum, după ce ajunseseră în meschinul lui loc de viaţă, o luaseră de la capăt, neobosiţi.

Îşi închipuia că frumosul din vis e pe cale să intre pe uşă şi să-l îndepărteze violent pe viermele dintre picioarele ei, pentru a o penetra sălbatic, până la epuizare. Chiar atunci auzi uşa deschizându-se şi făcu ochii mari a mirare.

O namilă îşi făcuse apariţia în pragul uşii, ca şi cum ar fi locuit acolo. Purta o mască neagră ce îi acoperea întreaga faţă. Era îmbrăcat în întregime în aceeaşi culoare, fiind acoperit cu o pelerină largă.

Femeia deschise gura să ţipe, însă nu putu articula vreun cuvânt. Ochii ei se căscau din ce în ce mai tare, de parcă-ar fi încercat să scoată sunetele prin pupile.

În tot acest timp, şeful ei o lingea imperturbabil, cu ochii închişi, cu mâinile mângâindu-i şi strângându-i alternativ sfârcurile întărite.

— Rose, cum ai putut să-mi faci una ca asta? întrebă namila, cu o voce plângăcioasă. Cum! strigă el deodată.

Numai atunci bărbatul ghemuit între coapsele ei realiză că nu mai sunt singuri în încăpere. Se întoarse brusc, rămânând în patru labe. Ochii lui slabi încercau să distingă ceva prin ceaţă. Începu să pipăie după ochelari.

Abia atunci femeia reuşi să scoată ţipătul care-i îngheţase undeva în gât.

— Taci! strigă namila, scoţând dintre pulpanele pelerinei o drujbă şi pornind-o cu un gest expert. E prea târziu pentru regrete. Ai chemat Îngerul Morţii şi el nu întârzie niciodată la apel.

— Cine eşti dumneata, domnule? se auzi vocea şeful, care reuşise să-şi găsească lunetele şi să le potrivească pe nasul borcănat.

— Tu să taci, vierme! spuse mascatul cu glas răguşit, păşind ameninţător spre ei.

— E soţul tău? o întrebă înspăimântat ochelaristul.

Femeia rămasă din nou fără glas îşi scuturâ vehement capul a negare.

— Stimate domn — începu să se smiorcăie grasul, neîndrăznind să se ridice din patru labe — vă asigur că la mijloc e o greşeală. N-am vrut... dar ea m-a forţat, iar eu n-am avut tăria să rezist, deşi ştiam că nu e bine ce fac... Nu sunt foarte norocos la femei, iar când s-a ivit ocazia să am o asemenea frumuseţe... n-am avut... n-am putut... vă rog să nu-mi faceţi... mai apucă el să se tânguie, înainte ca lanţul rotitor să i se înfigă în gât, împroşcând cu sânge peretele alb al garsonierei.

— Mă mir că-ţi curge sânge, stârpitură împuţită, rosti sec mascatul, scuipând cu dispreţ capul ce se rostogolise pe covor, oprindu-se în perete. Credeam că o să iasă puroi...

Apoi nu mai acordă nicio atenţie trupului ce se zbăteam spasmodic la picioarele lui, aruncând valuri de sânge peste pantalonii şi ghetele lui negre. Se apropie de femeia care începuse să plângă tăcut, cu lacrimi mari ce i se rostogoleau pe obrajii palizi ca de mort.

— Aşa frumoasă şi atât de ticăloasă... Rose, iubirea vieţii mele!

În acea clipă, exact când femeia îşi pierduse orice speranţă, iar namila ridicase drujba ca pe-o sabie, fereastra se făcu ţăndări şi prin ea se prăbuşi, rostogolindu-se în momentul în care atinse solul, trupul viguros al bărbatului din visele ei. Simultan, uşa se prăbuşi cu un zgomot infernal, iar în pragul acesteia apăru o matahală pe măsura mascatului, numai că mult mai gras, aproape dublu.

— Jeff Gloucester, eşti arestat! strigă Frank, ţintindu-l între ochi pe mascat. Aruncă jucăria şi ridică elegant mânuţele în sus. Aşa, ca la un concert rock. Numai să nu încerci să aprinzi şi vreo brichetă. E aerul şi aşa destul de încărcat.

— Ha, ha, ha! râse năprasnicul asasin. Jeff Gloucester e mort, idioţilor! A sucombat acum patruzeci de ani. A decedat acasă, în loc să moară în război, prostul! Când şi-a găsit iubirea vieţii lui, în pat cu cel mai bun prieten. Târfa asta, pe care o vedeţi aici: Rose! Ea trebuie să plătească. Eu sunt mort demult, nu mai aveţi ce să îmi faceţi!...

Spunând aceste cuvinte, se întoarse din nou spre femeia încremenită de spaimă şi ridică drujba în aer. În acel moment, înainte ca Frank să apese pe trăgaci, Mark făcu un salt surprinzător până şi pentru partenerul lui, dar mai ales pentru mascatul ce nu păruse deloc impresionat de matahala ce dărâmase uşa. Ateriză la un metru în spatele asasinului şi se dădu peste cap când atinse solul.

Picioarele lui le secerară în cădere pe cele ale lui Jeff, făcându-l să cadă în genunchi şi să arunce drujba, pentru a se putea propti în mâini. Altminteri ar fi nimerit exact cu faţa în covor.

— De data asta nu mai ai nicio şansă, jigodie! şuieră Mark, aplicându-i o lovitură magistrală cu călcâiul în ceafă.

Spre surprinderea tuturor, bărbatul nu-şi pierdu cunoştinţa, deşi loviturile lui Mark năuceau de obicei şi un taur. Cu un urlet inuman, „drujbistul” se rostogoli, ieşind din raza de acţiune a lui Mark.

Frank stătea cu degetul pe trăgaci, gata să intervină în orice moment. N-avea prea mari emoţii că nu l-ar fi nimerit, dar înţelesese că acea captură trebuia să i-o rezerve numai partenerului său.

Ţinându-l în raza pistolului se apropie prudent, cu paşi laterali, de femeia care încă nu îndrăznea să se mişte, privind înspăimântată acel spectacol înfricoşător.

Cele două namile erau încă întinse pe covor, dar cel ce reuşi să se ridice primul fu mascatul, care se şi aruncă, cu cotul îndoit, peste Mark, încercând să-i strivească sternul cu greutatea corpului său.

Fu rândul bătrânului detectiv să se rostogolească la timp, astfel încât cotul mascatului îl atinse doar puţin, alunecând pe burta lui imensă şi lovindu-se, cu un zgomot sec, de covorul gros. Poziţia îl avantaja acum pe Mark, care prăbuşi peste figura adversarului greutatea pumnului său gigantic. Mascatul scutură capul, năucit de lovitură, însă nici acum nu-şi pierdu cunoştinţa.

— Data trecută m-ai luat prin surprindere, canalie, strigă omul legii, repezind încă un pumn năprasnic, de data asta în testiculele lui Jeff.

Ca şi în urmă cu zeci de ani, pumnul lui întâlni duritatea metalică a ciudatei proteze, însă lovitura fusese mai bine calibrată. Se auzi un zgomot înfundat şi pumnul lui Mark înaintă, în ciuda acestui obstacol, făcându-l pe Jeff să se chircească de durere.

Greul trecuse.

Încă două lovituri la fel de puternice, care-i atinseră baza gâtului, îl făcură groggy pe Jeff Gloucester. Mark îi puse la repezeală cătuşele şi se aşeză cu tonajul lui pe trupul lipsit de suflu al celui pe care-l aşteptase atâta vreme.

Cred că acum pot spune: mai bine mai târziu decât niciodată, nu? zâmbi el, privind spre Frank, care răsuflă uşurat, cuprinzând-o protector cu braţul pe femeia ce începuse să plângă în hohote.

— Gata, Olga, iubirea mea! Eşti în afara oricărui pericol. Deşi eu tot mai cred că era mai periculos hidosul ăla de Oscar, decât nenea ăsta bătrân cu jucărica lui.

EPILOG

— Până la urmă, care era explicaţia pentru care Jeff cel sinistru făcuse o pauză aşa mare? îl întrebă Jessica Thompson pe Frank.

— Eh! făcu acesta cu un aer de bătrân sfătos, luându-şi elan pentru o explicaţie cât mai succintă, în timp ce mâna lui mângâia tandru sânul rotund al poliţistei ce-l încolăcise cu piciorul şi îşi aşezase capul pe pieptul lui viril. Văd că-ţi place mai mult să-ţi spun poveşti la ora asta, în loc s-o luăm de la capăt, iar şi iar. Dar, fie! Tipul se zdruncinase, pare-se, destul de serios când îşi prinsese muierea în pat cu prietenul lui cel mai bun, chiar la întoarcerea de pe front. E posibil ca şi războiul să-l fi dereglat, măcar o idee.

— Nu e neapărată nevoie, şopti Jessica, gândindu-se la experienţa ei similară.

— În fine, admit că nu ştiu; eu n-am fost decât în cealaltă ipostază toată viaţa mea, zâmbi Frank, cu o doză serioasă de mândrie în glas. Cert e că, după ce i-a făcut ţăndări pe cei doi şi a scăpat şi din mâinile lui Mark, tipul a avut o cădere psihică severă, fiind găsit fără cunoştinţă într-o rigolă, amnezic total. De altfel, memoria nu i-a revenit niciodată complet, cel puţin nu în noua lui personalitate.

— Păi, a mai dobândit una! se miră poliţista.

— După toate aparenţele, da. Tipul era schizofrenic şi nici măcar nu ştia asta. Când a ieşit, în cele din urmă, din spital, s-a apucat de meseria asta, de detectiv particular, dintr-un instinct pe care nu şi-l putea explica nici el.

— Dar n-a mai comis crime o perioadă de timp, specifică Jessica.

— Din cât s-a putut să aflăm de la el, că l-a descusut Mark zile întregi cât erai tu în spital, se pare că năstruşnicul

Orson, care-l angajase iniţial pentru a-i urmări soţia, i-a oferit o mare sumă de bani ca să-l scape elegant de soţie. Fiind văduv, ar fi rămas în cărţi; divorţat, ar fi murit de foame.

— Aha! făcu Jessica, intuind continuarea. Jeff a acceptat să-l ajute şi-atunci i s-a declanşat nebunia... a doua personalitate.

— Aşa am dedus şi noi, bravo! aprecie Frank, aplecându-se şi sărutând-o tandru pe sfârc. Detectivul particular din el urmărea cuplurile, iar cealaltă personalitate, criminalul, ucidea fără milă. Asasinul o ţinea ca gaia-maţul cu Rose a lui, pe care-o vedea în fiecare adulterină, retrăind la nesfârşit secvenţele de coşmar de la sosirea de pe front.

— Deci, dacă poponarul ăla nu-l ispitea...

— ... Probabil stăteai până-n ziua de apoi să te lingă între craci umflatul ăla sinistru, continuă Frank fraza Olgăi Pembroke, care abia atunci îşi eliberase gura de membrul detectivului.

— Totul e bine când se termină aşa, filosofă Jessica, începând să coboare încet cu buzele pe pântecul suplu al detectivului, în intenţia vădită de-a se bucura şi ea de obiectul alintat cu-atâta pricepere de Olga.

E drept, admise Frank, sfătos. Nici tu n-ai fi prins gustul orgiilor, şi nici eu n-aş fi avut bucuria să profit de magistralul sex cu două foste lesbiene, reîntâlnite după atâţia ani.